

Giới thiệu Hoàn Đồng

Chắc hẳn bạn đọc yêu thích truyện đã quá quen thuộc với hình ảnh những câu chuyện đầy bá đạo, phúc hắc; những câu chuyện mang theo âm hưởng có chút ngược lại thấm đẫm tình cảm, vẫn là yêu thương, vẫn là những thăng trầm mà mỗi người đều phải vượt qua. Truyện Hoàn Đồng là một truyện với mô típ đầy ấn tượng ấy, đặc sắc lại mang nét cuốn hút riêng.

Cô hối hận vì đã nhận công việc này! Vốn cô định lấy chuyên ngành nghiên cứu gene của mình hợp tác với xưởng thuốc nổi tiếng để đổi lấy kinh phí tài trợ nghiên cứu. Là chuyện đôi bên cùng có lợi, lại rất bình thường thôi

Nhưng cô đâu ngờ rằng từ ngày đầu tiên cô bắt đầu làm việc tại Nhà sản xuất thuốc Nam Cung này lại đồng thời xuất hiện hai vị thiếu gia một lớn một nhỏ. Còn cùng ngựa mất với cô, chính cô sống không bằng chết. Nam Cung lớn tuấn tú khác nghiệt, là tổng giám đốc tinh anh siêu cấp. Nam Cung nhỏ xinh đẹp xảo tuyệt, là tiểu quý thiên tài nhí

Hai anh em hơn kém nhau nhiều tuổi lại cùng khác nghiệt, độc miệng, khó gần như nhau. Mỗi ngày ép cô làm kiểm tra, giao báo cáo, hành hạ cô như lao động khổ sai. A a a... Cô muốn kháng nghị, cô muốn đình công, cô muốn lật đổ hiệp ước bất bình đẳng này. Nhưng... Rốt cuộc sao lại thế này? Chẳng lẽ cô thực sự bị hai tên này mắng thành ngu ngốc rồi sao?

Vì sao trong lúc nguy nan ập tới cô lại quên mình bảo vệ bọn họ? Hơn nữa, rõ ràng đã biết trên người bọn họ cất giấu bí mật khiến người ta hoảng sợ. Cô lại không tài nào bỏ rơi người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo lại cô độc, cùng với thẳng thót trưởng thành sớm lại yếu ớt đó. Cho đến khi...

Một hồi ác mộng, một hồi hạnh phúc, cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô và anh mãi cứ như thế này sao? Truyện Hoàn Đồng sẽ nói cho bạn biết, bạn cũng có thể tìm đọc những truyện khác cùng thể loại như: Giao Dịch Hàng Tỷ: Tà Thiếu Xin Dùng Chậm, Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta, Vợ Trước Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh,...

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Editor: đồ đồ béo

Cao Lục mặc áo vest váy ngắn nghiêm túc chỉnh tề, đi vào cao ốc văn phòng Tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung, trên gương mặt trắng nõn xinh đẹp khó nén được sự hưng phấn và khấn trương, còn có một ít kiêu ngạo nho nhỏ.

Được Tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung nổi tiếng nước Mỹ mời gia nhập vào đội nghiên cứu, đây chính là chuyện trọng đại!

Trong trường học có bao nhiêu người hâm mộ cô, có bao nhiêu người ghen tị cô, còn có bao nhiêu người mỉa mai cô, nói cô may mắn, có hiệu trưởng làm chỗ dựa. Nhưng chính cô rất rõ, cô trúng tuyển, không phải dựa vào may mắn hay nhờ vả người khác, mà là thực lực.

Trên lĩnh vực nghiên cứu gen này, cô xem như có chút thành tích. Hai mươi bốn tuổi đã có học vị tiến sĩ, chuyên nghiên cứu gen và đột biến, luận văn của cô còn được đăng lên tạp san y học rất có uy tín, cũng được trường học coi trọng, sau khi tốt nghiệp giữ ở lại đại học dạy học, trở thành giáo sư trẻ tuổi nhất trong trường.

Lần này Tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung tìm cô qua hiệu trưởng, chính là muốn mượn kiến thức chuyên nghiệp trong công trình nghiên cứu gen của cô, giúp nhà thuốc tiến hành nghiên cứu gen người sâu hơn.

Điều này chứng tỏ năng lực của cô được nhìn nhận, lời ra tiếng vào của người ngoài cô vốn đã không để ý, sau này lại càng sẽ không để ý.

Dù sao, cô vốn đã không hợp với rất nhiều người rồi, cũng lười lãng phí thời gian đi xã giao với những người đấy.

Nhưng hôm nay không giống, hôm nay tinh thần cô hăng hái tới mười hai vạn phần, phải xã giao với nhân viên của trung tâm nghiên cứu phát triển Tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung một phen mới được.

Lúc này, đúng lúc đi qua một tường kính trong suốt, cô liếc mắt瞥 nhanh lại bản thân một cái. Tóc ngắn hôm qua vừa sửa, để mình nhìn thêm phần xuất sắc hơn, cô đã bảo thợ giúp cô tỉa bớt tóc mỏng và ngắn đi, nhưng thợ cắt tóc lại thừa dịp cô ngủ gà ngủ gật, hấp nóng làm xoắn phần đuôi tóc cô, nói cái gì mà nhìn sẽ lãng mạn hơn.....

Ai muốn lãng mạn? Cô muốn tạo dáng nữ cường nhân tóc ngắn nhanh nhẹn! Kết quả lại thành thế này, chẳng những nhìn không có tinh thần, ngũ một giắc tóc còn chổng loạn lên như đuôi gà, có chải thế nào cũng không được.

Trợ lý Tô Tây còn cố tình châm biếm nói cô làm đầu này nhìn trẻ ra, hại cô càng thêm ảo não phiền lòng.

Cô không cần trẻ! Đã hai mươi chín tuổi rồi còn trẻ trung cái nổi gì? Hơn nữa vóc dáng cô nhỏ, không giống người có kinh nghiệm chút nào, luôn bị học sinh coi thường, không có sức thuyết phục của một giáo sư.

Huống hồ hôm nay lại là ngày quan trọng, càng phải thể hiện bản thân và sự chuyên nghiệp của mình, cho nên, cô đặc biệt mặc vest váy ngắn xám, bên trong còn mặc áo sơ mi trắng, thậm chí còn đeo thêm mắt kính không độ gọng đen.

Ừm, tốt lắm, lúc này trên thủy tinh chiếu ra hình ảnh của cô, cuối cùng cũng tạm được.

“Tiến sĩ Cao, mời đi bên này.”

Nữ thư ký đi trước mặt cô rất lễ phép, dẫn cô đến chỗ thang máy.

Cô quay đầu lại nhìn vị nữ thư ký còn cao hơn thuần thực vững vàng hơn mình, không hiểu sao ý chí chiến đấu bị khơi dậy. Vì thế cô ưỡn ngực, cố gắng làm cho mình nhìn xứng đáng với danh hiệu, giống tiến sĩ chuyên nghiệp.

Đúng, cô phải biểu hiện cho tốt một chút, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện giống trong phòng nghiên cứu ở trường.

Nhưng trong lòng vừa mới tự nhắc mình như thế, nhưng vừa bước qua cửa thang máy, bàn chân chưa từng khiêu chiến với giày cao gót quá cao của cô đã rất không đúng lúc treo một cái, hại cả người cô nhào về phía trước, tay chân chống xuống, quỳ rạp trước cửa thang máy.....

“A? Tiến sĩ Cao!” Thư ký giật mình, sợ hãi hét một tiếng.

A.....

Đau chết mất! Mất mặt chết mất!

Cô xấu hổ ảo não ôm chặt mặt, thầm nghĩ muốn vùi mặt vào cái hang.

“Cô không sao chứ? Tiến sĩ Cao?” Thư ký vội nâng cô dậy.

“Không..... Không sao.....” Cô bối rối đứng lên, cúi đầu làm bộ sửa sang lại quần áo, giảm sự xấu hổ tưng quẫn của mình.

Ngu ngốc ngu ngốc! Ngày đầu tiên đi làm, sao cô có thể xấu hổ thế này?

“Xin cẩn thận, sàn nhà của chúng tôi được lau rất trơn.” Thư ký rất tâm lý tìm bậc thang cho cô xuống, nhưng hình như giọng đang cố nén cười.

“À..... Đúng, sàn có hơi trơn.....” Cô lờ mờ cảm thấy thư ký đang cười trộm, nhanh chóng đứng vững lại. Lúc đi vào thang máy mới phát hiện trên bức tường kính to trong thang máy phản chiếu khuôn mặt ửng hồng của cô.

A! Thật sự là quá ngu ngốc.

Cô giả bộ sửa sang lại lộn tóc trước trán, che đi sự khó chịu của mình.

Thang máy lên tầng tám, cửa vừa mở ra, thư ký đi ra trước, cô kéo phăng gấu váy theo sau, đi qua một hành lang thẳng tắp, đi đến trước một cái cửa tự động ở tận cuối.

Thư ký đứng sát vào máy nhận diện bên cửa tự động, cửa đột nhiên mở ra, sau đấy quay đầu nói với cô:

“Mời vào, tổng giám đốc bộ phận nghiên cứu và cứu phát triển của chúng tôi đã chờ cô rồi.”

“Vâng, cảm ơn cô.” Cô gật gật đầu, hít một hơi thật sâu, khóe miệng hơi mỉm cười, sửa sang lại một chút cổ áo bộ vest trên người, đi vào căn phòng kia.

Cuối cùng cũng đã được gặp mặt ông chủ của bộ phận nghiên cứu phát triển Tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung! Cô nghe nói vị tổng giám đốc này chính là nhân vật đã mời cô vào đội nghiên cứu, lần đầu tiên gặp mặt, cô cần để lại ấn tượng tốt cho đối phương mới được.

Nhưng vừa vào trong phòng, cô liền ngầy người.

Cứ tưởng rằng đây là văn phòng của tổng giám đốc nghiên cứu phát triển, không ngờ lại là một căn phòng lớn trống trải trắng lạnh, ngoại trừ một chiếc sofa dài màu kem, với một màn hình lớn gắn trên tường, thì không còn gì khác.

Cô đang buồn bực, trên màn hình lại vang lên giọng nói:

“Tiến sĩ Cao, mời ngồi.”

Cô phát hoảng, tròn mắt nhìn màn hình.

Màn hình chợt lóe, xuất hiện khung cảnh, giữa khung cảnh là một người đàn ông đẹp trai khí chất hơn người chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặc đồ tây, ngồi sau bàn làm việc, không hề chớp mắt nhìn cô chăm chăm.

Đây là..... nói chuyện với nhau qua webcam sao?

Nhưng màn hình này thật to quá, to như đối phương thật sự đang ngồi đối diện với cô, hơn nữa là ngang tầm một đối một.

Cô ngẩn người, đi đến sofa, ngồi xuống.

“Chào cô, tôi là tổng giám đốc nghiên cứu phát triển Tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung, Nam Cung Thần Võ.” Người đàn ông trong màn hình HD hơi gật đầu với cô.

“A..... Xin chào, tôi là Cao Lục.....” Cô còn chưa hoàn hồn, hơi kinh ngạc tổng giám đốc nghiên cứu phát triển sao lại trẻ tuổi đẹp trai như thế.....

Người đàn ông trong màn hình, trên người là bộ đồ tây tối màu, tóc ngắn chải vuốt gọn gàng, khuôn mặt đẹp trai trắng trẻo thông minh, rất giống nam chính có tiền có thể trong phim và tiểu thuyết.

A, thế giới thật sự có công tử đẹp trai nhiều tiền!

Nhưng điều khiến cô không hiểu là sao vị tổng giám đốc Nam Cung này không tự mình gặp cô?

“Thật xin lỗi, vì tôi không ở trong nước, chỉ có thể dùng cách này nói chuyện với cô.” Nam Cung Thần Võ hình như nhận ra sự nghi ngờ của cô, chủ động giải thích.

“À..... À, vâng” Thì ra là thế, hóa ra không ở trong nước, nên mới nói chuyện với cô qua webcam.

Nhưng đã không ở trong nước, vì sao lại hẹn gặp cô hôm nay?

“Tôi đã sớm được nghe nói đến thành tựu trong công trình nghiên cứu gen của tiến sĩ Cao, cô chuyên tập trung nghiên cứu gen chống lão hóa, đúng không?” Nam Cung Thần Võ trực tiếp đi vào chủ đề.

“Đúng vậy, là từ tế bào tìm nhóm gen trẻ, tái tạo các tế bào này giúp loài người trở về thời thanh xuân.” Nhắc đến công trình nghiên cứu, thần kinh cô đột nhiên run lên.

“Tuổi còn trẻ đã lợi hại như vậy, luận văn cô đưa ra thậm chí còn nhận được giải thưởng y học quốc gia, khi tôi biết có người tài như vậy, tôi đã nghĩ rằng, nếu cô không vào công ty của chúng tôi thì rất đáng tiếc.” Nam Cung Thần Võ cười nhạt pha chút khen ngợi.

“Anh quá khen, tôi..... Chỉ là có hứng thú với công trình gen này thôi.....” Tim cô đập nhanh, hơi ngượng ngùng cúi đầu.

Kì lạ, được các giáo sư khen ngợi cô không hề có cảm giác gì, sao được soái ca khen như vậy, cô lại thấy luống cuống tay chân.

“Tốt lắm, tôi cần người tài giỏi như thế.”

Nam Cung Thần Võ vỗ nhẹ lên mặt bàn, đứng lên, vòng từ sau ra trước bàn làm việc, ngồi ở mép bàn, hai tay khoanh trước ngực, nhìn cô chăm chăm lại nói:

“Trước mắt tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung đang chuẩn bị nghiên cứu phát triển loại thuốc mới ở lĩnh vực này, nhưng có hơi khó khăn, hy vọng chuyên môn của tiến sĩ Cao có thể giúp chúng ta phát triển thuận lợi.”

“Thuốc gì? Khó khăn gì?” Cô rất tò mò.

“Nói đến khó khăn, chờ cô vào trung tâm nghiên cứu, nhân viên nghiên cứu sẽ cho cô một vài tư liệu, đến lúc đó cô sẽ biết. Hiện tại chúng ta cần nói trọng điểm đó là tính bảo mật, bởi vì trước mắt nghiên cứu của chúng ta là cơ mật, bởi vậy hy vọng cô có thể ký một bản cam kết, tuyệt đối không tiết lộ tin tức gì ra bên ngoài.” Giọng anh trở nên nghiêm túc.

“Tôi biết, hiệu trưởng có nói với tôi chuyện đó.” Cô gật gật đầu.

Đây là kiểu hợp tác cùng có lợi, cô giúp tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung nghiên cứu phát triển sản phẩm mới, mà tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung lại quyên tặng kinh phí giúp đỡ cho kế hoạch nghiên cứu gen chống lão hóa của cô.

Nếu có thể, có lẽ trong tương lai cô và xưởng thuốc Nam Cung còn có thể thực sự hợp tác.

Nghiên cứu, cần nhất chính là tiền, có tập đoàn Nam Cung làm chỗ dựa vững chắc, đối với cô chỉ có ích lợi tuyệt đối không có bất lợi.

“Cô biết trong bản hiệp nghị này có điều khoản rất quan trọng, chính là khi cô rời khỏi tập đoàn thuốc Nam Cung, tuyệt đối không được mang tất cả các nghiên cứu và số liệu đi.....” Trong màn hình Nam Cung Thần Võ cúi mặt, sắc bén nhìn cô.

Cô bị anh nhìn tim đập nhanh hơn, không tự giác mà tựa vào ghế dựa ở sau.

Thật là kỳ lạ, rõ ràng qua webcam cách màn hình, sao lại có cảm giác anh gần ngay trước mắt?

Chẳng lẽ do màn hình có chất lượng phân giải rất cao sao?

“..... Còn có “trí nhớ”.” Mắt anh sắc lẹm bổ sung thêm một câu.

“Cái đó..... Số liệu tôi đương nhiên sẽ không mang đi, nhưng anh nói trí nhớ..... Là có ý gì?” Cô chớp mắt mấy cái, ngạc nhiên nói.

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, cũng không giải thích, chỉ nói:“Nói đơn giản là hy vọng cô có thể giữ bí mật, bảo đảm cô sẽ không tiết lộ nội dung nghiên cứu.”

“Tôi cam đoan sẽ không!” Cô lập tức lớn tiếng tuyên bố.

“Mời kí tên đóng dấu lên hiệp nghị, tôi mới có thể tin cam đoan của cô.” Anh nói xong, trên màn hình bỗng nhiên xuất hiện thêm một hình ảnh nhỏ khác, trên đó là văn kiện.

“Ồ..... Đây..... Tôi phải ký thế nào?” Cô ngây ngốc kinh ngạc mở to mắt.

“Mời trực tiếp chạm ngón tay lên phần ký tên trên màn hình, ấn vân tay là được.”

Hử? Ngay cả kiểu ký tên cũng có thể làm trực tiếp trên màn hình lớn sao?

Cô ngây ngẩn đứng lên, đi đến màn hình lớn, nhìn hình ảnh phân cách kia, thử chạm lên chút, nội dung hiệp nghị liền phóng to ra.

“Đọc kỹ điều khoản rồi ký tên.” Nam Cung Thần Võ rũ mắt nhìn cô, giữ lấy chút ý cười thần bí.

Cô luôn không chịu nổi đồng văn kiện nhiều chữ như thế này, vì thế nhanh chóng nhìn qua mấy từ pháp luật phức tạp, rồi vội vàng viết tên lên chỗ trống dưới văn kiện.

Cô kí xong hai chữ “Cao Lục”, trên văn kiện đã xuất hiện bút tích của cô, tiếp theo cô lại ấn vân tay xuống, một dấu tay đã được in lên bên cạnh chữ ký.

“Tốt lắm, hiệp nghị đã ký kết, như vậy, từ hôm nay trở đi cô là người của chúng tôi. Hoan nghênh cô gia nhập, tiến sĩ Cao.” Anh cười đến gần, đưa tay đến màn hình.

Cô ngây người một giây, mới hiểu được anh muốn đập tay hoan nghênh cô, vì thế vươn tay vỗ nhẹ vào lòng bàn tay anh.

Nhưng không biết do trong lòng cô nổi loạn hay là màn hình thực sự rò điện, cô lại cảm thấy điện giật tê tê truyền đến tay, cô hoảng hốt lập tức lùi ngay về.

“Hiệp ước có thời hạn một năm, hy vọng một năm này chúng ta có thể vui vẻ giúp đỡ nhau.”

“Vâng.” Cô chỉ ngây ngốc gật đầu.

“Cô có thể đi rồi, chờ một lát thư ký của tôi sẽ đưa cô đến phòng nghiên cứu, cô ấy sẽ nói cho cô tất cả hạng mục công việc cần chú ý.” Anh đi về sau bàn làm việc, trở lại chỗ ngồi. Tiếp theo, màn hình tối đen, cửa tự động kia chậm rãi mở ra.

Thế này tức là nói chuyện xong rồi, đúng không?

Cô ngẩn ra nửa giây, xoay người đi ra khỏi phòng họp kỳ quái này, nhưng lại không mất đi được cảm giác kỳ lạ trong lòng.

Chat webcam nói chuyện với nhau như vậy, không biết tại sao trong lòng luôn thấy không được thật.

Thật giống như..... Vừa mới xem bộ phim ngắn 3D vậy.....

Ngạc nhiên đi ra ngoài, cô thở ra một hơi thật dài, lúc này mới phát hiện hai tay cô trống trơn, túi xách cầm trên tay lại không thấy đâu!

“A!” Cô hoảng hốt, lập tức quay lại.

Quả nhiên phát hiện ra cái túi da của mình ở trên chiếc sofa dài trong phòng họp.

“Trời ạ! Túi của tôi ——”

Cô vội hét nhỏ, thấy cửa tự động rất to kia sắp đóng lại, chẳng suy nghĩ gì, trực tiếp phi người chui vào. Nửa người trên vào rồi nhưng mắt cá chân phải của cô lại bị cửa kẹp lấy. Cô sợ hãi luống cuống, dùng sức co thật mạnh lại, giày cao gót dưới chân bị tuột ra, cửa dần dần khép lại. Chiếc giày kia cứ thế mà bị nhốt ngoài cửa.

Cô kinh hãi tròn mắt nhìn cái cửa tự động, thờ gắp một hơi.

Cửa kiểu gì thế này? Thế mà suýt nữa lại kẹp người! Thật đáng sợ.

Cô nhú mày nói thầm, đỡ lấy cái kính, xoay người cà nhắc đi đến chỗ sofa, cầm lấy túi da. Không ngờ tay không cầm chắc, túi da lật nghiêng, đồ ở trong rơi xuống đất.

“Ai nha!” Cô ảo não kêu một tiếng, quỳ xuống, vội nhặt đồ bị rơi vào.

Đúng lúc này, hình như có âm thanh gì đó từ bên kia bức tường phát ra, cô theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy mặt tường treo màn hình đã không còn, ngược lại xuất hiện một cánh cửa. Mà lúc này, có một người mở cửa đi ra.

Hả?

Cô cứng đờ không nhúc nhích, há hốc mồm.

Đó là.

Một cậu bé!

Cậu bé thấy cô, khiếp sợ ngừng bước chân, hai mắt trừng lớn.

Cô cũng ngây ra.

Chỗ này sao có trẻ con được?

“Cô.” Cậu bé kia nhú mày, trên gương mặt nhỏ nhiều biểu cảm thật phức tạp.

“Bé con à, sao cháu lại ở đây?” Cô cũng hoàn hồn, kinh ngạc hỏi.

Bị gọi là bé con, mày bên phải của cậu bé hơi giật giật.

“Nơi này không phải là chỗ trẻ con nên đến?” Cô lại hỏi.

Cậu bé lạnh lùng nhìn cô, không trả lời, hỏi lại:

“Cô đang làm gì đấy?”

“Cô á? A.” Cô ngẩn người, lúc này mới nhận ra mình đang ở cái tư thế quỳ sấp rất buồn cười, vì thế lập tức đứng thẳng dậy, cầm túi da, nói: “Cô nhặt đồ.”

“Cô vào bằng cách nào?” Cậu bé bắt đầu híp mắt.

“Cô? Thì. Cứ thế vào thôi! À, không phải cô tùy tiện đi vào, là thư ký đưa cô tới gặp tổng giám đốc nghiên cứu phát triển, bàn xong thì cô vốn phải đi nhưng phát hiện quên túi ở chỗ này nên mới quay lại.” Cô giải thích.

“À, cho nên, cô tới gặp tổng giám đốc sao?” Cậu bé hiện ra vẻ mặt của ông cụ non.

“Ừ, cô tới gặp tổng.” Cô thật thà nói, nhưng nói đến một nửa mới dừng lại.

Sao cô lại ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của một tiểu quý thế này? Chắc!

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor: mèo mớ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Cô nhú mày buồn bức nhìn cánh cửa kia, rồi nhìn cậu bé, hỏi: “Chờ một chút, cô có lý do chính đáng để đến đây, nhưng sao cháu lại ở đây? Bé con à, cháu từ đây chạy vào vậy? Nơi này không thể tùy tiện vào chơi đâu!”

“Tôi? Tôi không phải đến chơi.” Cậu bé dứt hai tay vào túi quần dài, nhàn nhạt nói.

“Hà? Không phải đến chơi? Vậy cháu tới làm gì? Nơi này là tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung đó!” Cô cực kỳ kinh ngạc.

“Tôi biết, thế thì sao nào.”

Hà? Sao thằng nhóc này lại có vẻ không lo lắng gì hết vậy?

“Cháu. chẳng lẽ là con của nhân viên công ty à? Lén đi theo ba hoặc mẹ đi làm sao?” Cô suy đoán thực hợp lý.

“Ừ, đại khái là thế.” Cậu thuận miệng đáp.

Hà? Thế tóm lại là đúng hay không đúng?

Cô nhú mày, cảm thấy đứa trẻ này có chút kỳ lạ.

Nhưng tuy rằng kỳ lạ cậu bé vẫn rất xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo lại mang theo một phần trưởng thành sớm trầm ổn, rất giống thiếu gia nhỏ của xã hội thượng lưu trên phim, rất có giáo dục, lại rất cao ngạo.

Lúc này, cậu bé chăm chú nhìn chân cô, đột nhiên nói: “Một cái giày nữa của cô đâu?”

“À, giày của cô. Ở ngoài cửa, vừa rồi cửa đóng nhanh quá, vì chen vào nên rơi giày lại. Ai, thôi chết, không được, cô phải đi rồi, cô còn phải đến trung tâm nghiên cứu phát triển báo danh.” Cô nói xong lại cà nhắc đi đến cánh cửa điện tử kia. Nhưng đi được một bước cô lập tức đứng lại, quay đầu nhìn cậu bé nói:

“Cháu đừng ở trong này, nhờ bị người ta phát hiện cháu lên vào đây thì nguy, mau, cùng cô đi ra ngoài, cô dẫn cháu đi tìm cha mẹ.”

Dứt lời, cô trực tiếp kéo tay cậu bé đi.

Cậu bé không giãy, tùy cho cô kéo, nhưng đi đến trước cửa, cô suýt chút nữa thì đập đầu vào cửa điện tử.

“A ui!” Cô vội vã đỡ lấy kính mắt, vô cùng kinh ngạc cửa này lại không tự động mở ra.

Cậu bé mắt lạnh nhìn cô chăm chăm, lông mày hơi nhăn một chút.

“Ồ. Cửa này rất kỳ quái.” Cô ngẩn ngơ, ấn cửa, lại vẩy vẩy tay, cửa vẫn không mở ra.

“Cô không biết cửa này khóa tự động sao? Không biết muốn vào phải quẹt thẻ từ sao?” Cậu bé tức giận nhắc nhở cô.

Cô ngẩn ra, lúc này mới giật mình xấu hổ gõ trán một cái: “À. Đúng! Cô theo thói quen tưởng nó là cửa tự động giống phòng nghiên cứu ở trường học. Thật sự là!”

Cậu không nói gì, dùng ánh mắt như nhìn đồ ngốc trừng cô.

Cô lại còn vỗ vỗ đầu cậu, an ủi nói: “Đừng lo lắng, cô thư ký chắc sắp tới tìm cô rồi, chúng ta nhất định sẽ ra được.”

Cậu chán ghét đẩy tay cô ra, rút ra một cái thẻ nhẹ nhàng nhấn một cái, cửa lập tức mở ra. Sau đó, cậu không thèm để ý cô, nghênh ngang đi ra ngoài.

Cô ngạc nhiên há hốc mồm.

Cậu bé lại đứng ngoài cửa quay đầu nhìn cô, hừ lạnh: “Cô còn không ra? Cửa đóng bây giờ.”

Cô hoảng hốt vội vàng lao tới, nhưng vì chân thiếu một bên giày nên suýt chút nữa lại té ngã, may mắn kịp thời ổn định, nhưng bộ dáng chật vật kia vẫn rất buồn cười.

Đôi lông mày nhỏ của cậu nhú chặt, đá chiếc giày cao gót ở bên cạnh lại cho cô.

“Giày, đi vào!”

“À. Đúng đúng đúng, giày của cui!” Cô vội nhặt về, xỏ vào chân.

“Cô như vậy mà cũng vào làm việc ở công ty sản xuất thuốc được à?” Cậu bé trừng mắt với cô.

“Gi? Sao cháu biết cô tới làm ở đây?” Cô kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại cảm thấy chuyện cô thực sự nên kinh ngạc không phải chuyện này, mà là —

“Không đúng, cô nên hỏi trước, sao cháu lại có cái thẻ này? Chẳng lẽ là cháu trộm à?” Cô hô nhỏ.

Cậu không để ý cô, xoay người bước đi.

“Này, chờ một chút, bé con, cháu như vậy là không được, cháu không được ăn trộm.”

Đúng lúc cô đang kêu to, thư ký cùng một người đàn ông mặc tây trang từ trong thang máy lao ra, hỗn hển chạy về phía cô và cậu bé.

Thảm rồi! Tiểu quỷ này bị phát hiện không biết có bị đánh đòn không nữa?

Cô rùng mình, thậm chí không ổn, không chút suy nghĩ đã kéo cậu bé không biết sống chết còn luôn luôn đi về phía trước về sau lưng mình, còn che chở cậu ở phía sau, vội vã nói với hai người vừa tới:

“Hai người đừng hung dữ quá, là cậu bé không cẩn thận đi nhầm.”

Nhưng cô còn chưa nói xong, người đàn ông mặc tây trang nhìn có vẻ hung dữ kia đã đẩy cô ra, cung kính gọi cậu bé một tiếng:

“Thiếu gia.”

Thiếu. Thiếu gia? Cao Lục ngẩn ra, quay đầu trừng mắt nhìn cậu bé.

Thằng nhóc này là thiếu gia sao?

Cậu bé nhanh chóng ngắt lời người đàn ông, đáy mắt lóe lên cảnh cáo, giọng điệu lại rất trẻ con: “Xin lỗi, Khóc Khắc, tôi chỉ thấy chán nên đi lung tung thôi.”

“Cậu đi lung tung như vậy, tổng giám đốc mà biết sẽ tức giận đấy.” Khóc Khắc hiểu ý, thấp giọng trách móc nặng nề.

“Anh không nói, anh ấy cũng sẽ không biết.” Cậu bé hừ một cái.

Cao Lục nghe bọn họ nói vậy, không khỏi bật thốt lên: “Bé con, thì ra cháu là. con trai vị tổng giám đốc kia à?!”

Khó trách có thể tùy tiện chạy đến nơi này này.

Hai chữ “bé con” làm cho Khóc Khắc và thư ký nhảy mắt xanh lè cả mắt.

Cậu bé lạnh lùng liếc cô một cái, nói: “Con trai cái gì? Anh ấy mới hai mươi bảy tuổi, còn chưa kết hôn, tôi là em trai anh ấy.”

Cô lại run lên một cái, mới sững sờ nói: “Hả? À. Là em trai à?”

Thư ký đứng bên bắt an nhìn sắc mặt cậu bé hơi nén giận, vội vàng nói với cô: “Tiền sĩ Cao, tôi nghĩ, chúng ta nên đến trung tâm nghiên cứu phát triển thôi.”

Cô còn chưa đáp lại, cậu bé liền châm chọc nói: “Hừ, cô là ‘tiền sĩ’? Tôi chưa từng gặp tiền sĩ nào ngốc như vậy.”

Cô ngậy người.

“Có lẽ nên bảo anh tôi suy nghĩ lại, Khóc Khắc, không phải anh ấy thường nói, trung tâm nghiên cứu phát triển của chúng ta không cần những kẻ ngu ngốc hay sao.” Cậu bé bỏ lại những lời này rồi nghênh ngang đi thẳng.

Oa! Cái thằng nhóc này.

Cô trừng mắt nhìn bóng lưng cậu bé ngậy người, mãi cũng không nói được gì.

Đây. Đây là tình huống gì vậy trời? Ngày đầu tiên đi làm, cô lại bị một thằng nhóc nhục nhã triệt để!

“Gần đây thân thể cô thế nào rồi? Hiểu Niên? Có biến hóa không?” Nam Cung Thần Võ thông qua video call, nói chuyện với Nhậm Hiểu Niên.

“Không có, luôn luôn duy trì nguyên dạng.” Nhậm Hiểu Niên mỉm cười.

Nam Cung Thần Võ nhìn chăm chăm khuôn mặt cô trên màn hình di động, thành thực mà tú nhả, chẳng qua giữa trán vẫn mang theo nét thật thà đặc hữu của cô.

Đây là bộ dáng Nhậm Hiểu Niên hai mươi bảy tuổi nên có.

Bộ dáng làm anh hâm mộ.

“Kiểm tra định kỳ, cô có đến không? Lấy máu và chụp kiểm tra cắt lớp tế bào biến hóa trong ba tháng nay.” Suốt một năm nay, anh luôn luôn liên tục nghiên cứu biến hóa trên thân thể của cô, cách ba tháng sẽ giúp cô làm kiểm tra toàn diện một lần.

“Tôi biết rồi, Hành Vân sẽ đi với tôi.” Nhậm Hiểu Niên gật gật đầu.

“Họ Dịch kia cũng muốn theo tới đây à?” Anh nhúm mày.

“Anh ấy lo lắng thôi!” Trong giọng nói là kiêu ngạo khi đắm chìm trong tình yêu.

“Lo lắng cái gì? Hy vọng của tôi đều gửi gắm trên người cô, chẳng lẽ anh ta còn sợ tôi sẽ làm hại cô sao?”

“Không, anh ấy nói đúng lúc anh ấy phải tới Mi họp, cho nên cùng đi luôn thế.”

“Hừ, thực khéo, mỗi lần cô muốn tới Mi là anh ta lại có cuộc họp phải tham dự.” Anh lạnh lùng khinh thường.

“Đừng như vậy, anh cũng biết, người yêu thì lúc nào chả muốn dính lấy nhau.” Cô thẹn thùng nói.

“Người yêu? Hừ! Giờ cô có tâm trạng yêu đương, nhưng đối với tôi mà nói tình yêu là chuyện thừa thãi, tôi không có thời gian cũng không tinh thần lãng phí cho những chuyện vô nghĩa như vậy.” Anh có chút tự giễu châm chọc.

“Thần Võ.....” Về mặt Nhậm Hiểu Niên buồn bã.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, đợi sau khi thư ký của tôi đặt xong vé máy bay sẽ thông báo thời gian cho hai người.” Anh không muốn tiếp tục đề tài này.

“Vây..... Tiểu Bạch cũng tới à?”

“Đương nhiên, anh ta tuyệt đối không thể không đến.” Anh cười lạnh.

Phương Dạ Bạch và anh đều bức thiết muốn tìm ra đáp án của câu đố chết tiệt trên người, bởi vậy, cho dù có khúc mắc, ở mặt ngoài vẫn tiếp tục họp tác.

“Hai người..... Trước mắt tình huống có ổn không?” Cô có chút lo lắng.

“Ừ, vẫn thế, cũng không có gì thay đổi.” Nói xong, anh quay đầu nhìn chăm chú vào bóng phản chiếu của chính mình trên cửa sổ sát, sắc mặt càng thêm buồn bực hung ác nham hiểm.

Đó là..... hình chiếu của một cậu bé.

Bộ dáng này đã duy trì liên tục trong sáu năm.

Anh đáng lẽ đã hai mươi bảy tuổi, lại vì ngoài ý muốn chết tiệt kia mà nháy mắt biến thành đứa bé bảy tuổi!

“Ai, thật là làm sao bây giờ? Theo số liệu thân thể ba người chúng ta gần nhất, anh có phát hiện gì mới không?” Nhậm Hiểu Niên xem anh.

“Không có, nhưng tuần trước tôi đã mời đến một vị chuyên gia nghiên cứu gen, trên phương diện nghiên cứu gen kháng lão cô ta có khá nhiều thành tựu, thậm chí đã tìm ra đồ phôi gen trẻ của nhân loại.....”

“Trời ạ! Cô ấy còn tìm ra đồ phôi gen trẻ sao? Vậy cô ý định định rất lợi hại!” Cô vui vẻ nói.

Lợi hại?

Biểu cảm của Nam Cung Thần Võ có chút vận vẹo, khinh thường hừ một cái nói: “Lợi hại hay không còn không biết, nhưng nhìn qua lại giống đồ ngốc.”

“Hả? Có ý gì?”

“Cô ta.....”

Anh đang muốn chế nhạo vị Tiến sĩ Cao – Cao Lục kia còn ngốc hơn cô một bậc, nhưng cửa phòng làm việc riêng bỗng nhiên bị đẩy ra, thư ký Hàn Đan lo lắng đi vào.

“Chuyện gì?” Anh nhúm mày.

“Không tốt, tổng giám đốc, phòng nghiên cứu điện báo tiến sĩ Cao vừa rồi ở trong phòng thí nghiệm không biết làm cái gì, bàn dụng cụ trong phòng thí nghiệm đột nhiên bốc cháy.....”

“Cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên thay đổi.

“Hả? Cháy cái gì? Sao lại thế này? Thần Võ ——” Nhậm Hiểu Niên kinh ngạc hô.

Anh không có thời gian trả lời cô, vội vàng cúp điện thoại, lập tức dùng thang máy chuyên dụng đi thẳng đến trung tâm nghiên cứu phát triển.

Trung tâm nghiên cứu phát triển nằm ở dưới lòng đất dưới chân tòa nhà tập đoàn, chia làm hai tầng, tầng một là bộ nghiên cứu phát triển sản phẩm thuốc, nhưng tầng hai lại là phòng nghiên cứu gen của riêng anh.

Nơi này chỉ có nhân viên đặc biệt mới được phép vào, gác cổng quản lý nghiêm ngặt, thậm chí có rất nhiều người của tập đoàn không biết dưới trung tâm nghiên cứu phát triển còn có một phòng nghiên cứu nữa.

Nam Cung Thần Võ đi xuống tầng hai, khi thang máy vừa mở ra đã ngửi thấy mùi dây điện khét, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên xanh mét.

Khốc Khắc lập tức chào đón.

“Tình huống lúc này thế nào?” Anh vừa hỏi vừa đi đến gian phòng thí nghiệm đặc biệt.

“Lửa đã tắt, tôi đã đưa toàn bộ nhân viên nghiên cứu không liên quan đi, chờ anh tới xem.” Khốc Khắc cúi đầu đi theo phía sau anh báo cáo.

Đưa nhân viên nghiên cứu đi hết vì không muốn làm lộ thân phận của Nam Cung Thần Võ. Ở tập đoàn, biết bộ dáng thật của anh chỉ có thư ký Hàn Đan, Khốc Khắc, cùng vài tiến sĩ y học nghiên cứu.

“Tiến sĩ Cao đâu?” Anh lạnh giọng hỏi.

“Cô ấy dường như còn không biết mình đã gây họa, khi bị tôi mời ra ngoài về mặt còn hoang mang, thậm chí còn luôn cường điệu dụng cụ thiết kế có vấn đề, cô ấy chỉ sửa chữa một chút mà thôi.” Khốc Khắc nhíu mày.

“Xem ra cô ta không thể dùng được, chẳng qua là một kẻ ngu ngốc có chút hư danh thôi, ngày mai đuổi cô ta đi.” Anh trầm giọng nói.

“Vâng.”

Đi vào phòng thí nghiệm, bàn dụng cụ ba Nhậm Hiểu Niên thiết kế thoát nhìn vẫn hoàn hảo như cũ, nhưng mùi khét lẹt nồng nặc cùng nút bấm bị bám khói đen chứng tỏ dụng cụ có khả năng đã bị tổn hại.

“Cao Lục kia rốt cuộc đã làm cái gì? Tôi mời cô ta tới nghiên cứu tư liệu tiến sĩ Nhậm để lại, cô ta động đến dụng cụ này làm gì?” Anh tức giận, không nhịn được lớn tiếng rít gào.

Dụng cụ này là hy vọng duy nhất còn sót lại của anh, là công cụ quan trọng giúp anh biến trở về thành người lớn, mọi người trong trung tâm nghiên cứu luôn được cảnh báo là không thể tùy tiện chạm vào những dụng cụ này, Cao Lục kia không hiểu tình huống sao? Ngu ngốc sao?

Nếu dụng cụ này hỏng. Nếu như bị làm hỏng.

Vừa nghĩ đến mình có thể sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong thể xác bảy tuổi này, anh liền nổi giận muốn điên.

“Thật xin lỗi, bởi vì cô ấy nói cô ấy chỉ muốn nhìn, tôi không ngờ cô ta sẽ động vào.” Khốc Khắc tự trách cúi đầu.

“Đi ra ngoài!” Anh tức giận đến gầm lên.

“Thiếu gia.”

“Cút đi!” Anh điên cuồng gầm lên.

Khốc Khắc thấy thế, lập tức rời khỏi phòng thí nghiệm, để lại một mình Nam Cung Thần Võ trong phòng thí nghiệm.

Nhưng Khốc Khắc vừa mới đi đến trước thang máy, cửa thang máy bỗng nhiên mở ra, Cao Lục đáng lẽ ra đã bị đưa ra xa lại sốt ruột đi ra.

“Tiến sĩ Cao? Cô trở về làm gì?” Anh hoảng hốt, nhanh chóng ngăn cô lại, lớn tiếng giận mắng.

“Ài, cái kia. Tôi quên không nói.bàn dụng cụ kia.” Cô vội vã nói.

“Cô còn dám nhắc đến bàn dụng cụ kia? Đi mau, tổng giám đốc vô cùng tức giận, hiện tại anh ấy đang ở sửa chữa, không cho bất cứ ai quấy rầy.” Khốc Khắc tức giận xách cô về thang máy.

“Hả? Sửa chữa? Bàn dụng cụ kia rất nguy hiểm, tốt nhất nên tìm người thiết kế đến bảo dưỡng, ngàn vạn lần đừng khởi động nguồn điện, bằng không tia laser rất dễ quá tải, không may bắn vào người thì.” Cô kinh hoàng hô.

Cô lời còn chưa dứt, khe cửa phòng thí nghiệm dường như có ánh sáng chói lòa phát ra, ngay sau đó, toàn bộ phòng nghiên cứu đột nhiên mất điện, sau đó, bên trong truyền ra một tiếng hét đau đớn —

“A —”

Sắc mặt Khốc Khắc biến đổi, xoay người chạy về phòng thí nghiệm.

Cao Lục cũng chấn động, sờ soạng vội vàng đi theo.

Nhưng mất điện, cửa phòng thí nghiệm không thể mở ra, Khốc Khắc chỉ có thể ra sức đập cửa hô to:

“Tổng giám đốc! Tổng giám đốc! Anh không sao chứ? Tổng giám đốc!”

Bên trong im lặng không một tiếng động.

“Tổng giám đốc! Tổng giám đốc!” Khốc Khắc sốt ruột không thôi.

“Đừng lo đừng lo, tổng giám đốc chỉ bị nhốt tại bên trong mà thôi, nơi này hẳn là có máy phát điện tự động đúng không? Chỉ cần có điện, cửa sẽ mở mà.” Cao Lục trấn an nói.

“Cô.....” Khốc Khắc quay sang cô cô, lửa giận bốc lên rống giận: “Cô cầm miệng cho tôi! Cô thì biết cái gì? Cô vốn chẳng biết gì cả!”

Cao Lục bị anh quát phát hoảng, trừng mắt nhìn, mới thấp giọng lầm bầm: “Làm gì mà hung dữ vậy..... Bị nhốt bên trong cũng đâu phải một đứa trẻ con.....”

Nhưng vào đúng lúc này điện đã có trở lại, ngọn đèn trong nháy mắt bùng sáng, Khốc Khắc lòng nóng như lửa đốt ấn chốt mở. Cửa phòng thí nghiệm vừa mở ra, anh gấp gáp chạy vào, lo lắng la lên:

“Tổng giám đốc! Anh có khỏe không? Tổng——”

Nhưng anh đột nhiên im bất, cả người sững sờ mở to mắt nhìn người nằm ở góc kia.

Nam Cung Thần Võ nằm nghiêng ở phía dưới bàn dụng cụ, suy yếu thở phì phò.

“Tổng..... Tổng giám đốc?” Khốc Khắc không nhận được toàn thân run rẩy.

“Làm sao vậy..... Khốc Khắc.....” Nam Cung Thần Võ vô lực giương mắt nhìn anh, yếu ớt hỏi, nhưng lúc anh nghe thấy tiếng nói trầm thấp của mình, ngay cả chính anh cũng ngây dại.

Đây là giọng ai vậy?

Đây là giọng nói từ nơi nào vọng lại?

Anh run rẩy hoảng sợ chậm rãi giơ tay lên, mở to hai mắt nhìn đôi bàn tay to chỉ người trưởng thành mới có, lại cúi đầu nhìn tứ chi thon dài của mình, nhìn thân hình, cả người kích động nín thở, tim đập gia tốc.

“Tổng giám đốc..... Anh..... Anh.....” Khốc Khắc chỉ vào anh, nói không ra lời.

Nhưng Khốc Khắc nói không ra lời, Cao Lục lại giúp anh nói.

Cô giống như gặp quý, chỉ vào Nam Cung Thần Võ, cao giọng kêu sợ hãi:

“Anh..... Anh..... Anh không mặc quần áo!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đổng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Editor: đồ đồ béo

Nam Cung Thần Võ là người rất kỳ quái.

Đây là kết luận sau khi Cao Lục được nhìn thấy ông chủ của mình.

Vị soái ca trẻ tuổi anh tuấn này, gầy hơn trong webcam một chút, cao hơn một chút, lạnh lùng kiêu ngạo hơn, càng khiến người ta có cảm giác áp bức hơn, cũng..... Càng đẹp mắt hơn!

Đến gần nhìn, mới biết được ngũ quan của anh lập thể thật đẹp, hai mắt hữu thần sáng ngời, mũi cao thẳng, đôi môi ưu mỹ, trên gương mặt gầy hơi tái có khí chất quý dị của quý tộc Vampire thời trung cổ.

Chẳng qua, vị soái ca này hình như cũng rất thích mặt mình, cho nên, anh ta thường soi gương.

Rất thích nhìn dáng vẻ của mình.

Rất thích nhìn hai tay mình, hơn nữa, rất thích sờ mặt mình.

Dường như vĩnh viễn không nhìn đủ mình, hầu như cứ cách năm phút anh sẽ phải nhìn hình ảnh của mình trên những đồ vật phản xạ và gương, nhìn chính mình.

Về cơ bản, đây gọi là tự kỷ nhỉ?

Không, là tự kỷ nghiêm trọng.

Nhưng thế này vẫn chưa là gì, khoa trương là anh còn rất thích rút máu mình.

Rút máu xét nghiệm, sau đó bảo cô phân tích.

Cách bốn giờ là rút một lần, cứ như là đang sợ mình có bệnh gì không thể chữa được.

Thậm chí, mỗi ngày yêu cầu nhân viên nghiên cứu kiểm tra cát lớp tế bào của anh ta nữa.

Mỗi ngày nhìn chằm chằm đồng số liệu, dường như có bí mật rất to lớn giấu trong những số liệu ấy.

Đây là tật xấu gì vậy? Nhát gan? Hay là tự ngược?

Ai!

Vì vậy cô không nhịn được mà thở dài.

Người đàn ông khôi ngô tuấn tú như thế, lại là quái nhân, thật đáng tiếc.

Nhưng càng đáng tiếc là, cô phát hiện ra hình như anh ghét cô.

Cứ nghĩ đến đây, cô lại thở dài một hơi.

Khi anh nói chuyện với cô về mặt rất khó coi, vừa nhìn thấy cô liền nhú mày, nhưng anh cố tình rất thích gọi cô vào phòng làm việc báo cáo.

Cũng rất thích bảo cô tăng ca.

Càng thích điều khiển cô đến chết khiếp.

Ba ngày nay, gần như nửa đêm cô mới về nhà, thời gian ngủ mỗi ngày không đến bốn tiếng.

Ai!

Thật sự nghi ngờ có phải do hôm đó cô không cẩn thận thấy Nam Cung Thần Vô trần truồng nên mới đắc tội với anh ta, bị anh ta ghét hay không.

Có trời mới biết cô không cố ý muốn nhìn thân hình gầy gò nhưng bờ vai rộng lại khiêu gọi của anh ta, eo, cánh tay cùng hai chân thon dài.

“Này, Cao Lục, tôi đang hỏi cô kết quả phân tích thế nào?”

Giọng nói nghiêm khắc của Nam Cung Thần Vô kéo lại lực chú ý của cô, cô hoảng hốt, chỉnh đốn tinh thần, vội nói: “Vâng, tế bào, máu và các chỉ số khác của anh đều bình thường.”

Trên thực tế, sau khi gặp chuyện không may thì hôm sau cô đã chủ động yêu cầu làm kiểm tra giúp anh ta, bởi vì tia laser màu trắng bàn dụng cụ kia bắn ra có lẽ là do bị ảnh hưởng của bức xạ nào đó. Bị chiếu lên, tế bào cơ thể sống rất dễ bị biến dạng.

Cô lo lắng thân thể anh sẽ có dị trạng, vì thể lập tức đã kiểm tra triệt để từ trên xuống dưới một lần, may mắn tất cả đều an toàn, không lo.

Nhưng vị tiên sinh có tố chất thần kinh này lại lo lắng, dù cô có cam đoan thế nào, vẫn hết một lần, hai lần rồi ba lần yêu cầu kiểm tra phân tích.

“Thật sự. Thật sự bình thường sao?” Nam Cung Thần Vô lo lắng hỏi.

“Đúng vậy, yên tâm, anh không có vấn đề gì.” Cô ngoài mỉm cười, trong lòng lại hò hét: Anh không bệnh, anh rất khỏe mạnh, nhìn thế nào cũng thấy anh sẽ trường mệnh trăm tuổi, cho nên đừng có nghi thần nghi quỷ nữa, đã mười một giờ đêm rồi, làm ơn thả tôi về ngủ đi! Tôi còn tiếp tục không được ngủ

đủ, người chết trước nhất định sẽ là tôi!

“Chắc chắn không có vấn đề gì sao?” Anh hỏi lại một lần.

“Đúng vậy, tổng giám đốc, tin tôi, tuyệt đối không có vấn đề.” Cô lên nhắm đôi mắt chát muốn chết, cố gắng chống đỡ tinh thần, mỉm cười.

Nhưng đã trải qua sáu năm hiện tượng hoàn đồng, Nam Cung Thần Võ không thể tin được.

Thực sự không có vấn đề sao?

Anh lại kinh ngạc nhìn bàn tay to của mình, nhớ lại tình cảnh ba ngày trước –

Sau ánh sáng chói lòa mãnh liệt, một con đau đớn khắp người quen thuộc, tiếp theo, anh liền.....

Lớn lên!

Từ bảy tuổi, biến trở về hai mươi bảy tuổi!

Giống lời nguyện được giải, cuối cùng anh cũng thoát khỏi cái cơ thể bảy tuổi đáng chết kia, trở lại bộ dáng thật sự của anh.

Trong chớp mắt kia, anh thực sự rất vui mừng nhưng phần nhiều vẫn là hoảng sợ.

Anh vui mừng mình đã trở lại, nhưng lại sợ hãi không giữ được chính mình.

Ngày đó, sau khi cha mẹ kích động vui mừng ôm anh òa khóc, không hiểu sao anh lại lâm vào lo âu.

Anh trần truồng đứng trước gương trong phòng, không ngủ nhìn chính mình cả đêm.

Không ai có thể hiểu sợ hãi trong lòng anh, bởi vì họ không biết, tướng mạo này sẽ hoàn toàn khôi phục hay là hiện tượng tạm thời giống Nhậm Hiểu Niên?

Đáng vẻ này của anh, rốt cuộc có thể duy trì được bao lâu?

Anh và chính anh đã bảy năm không nhìn thấy, lúc này gặp lại, vì sao lại cảm thấy hơi xa lạ? Trong trí nhớ không phải mình còn rất trẻ sao? Không phải là một khuôn mặt phấn chấn, tự nhận không gì không làm được sao? Vì sao lúc này nhìn lại, đáy mắt đã tang thương hơn?

Ba ngày qua anh như đặt mình trong mơ, luôn luôn có chút hoảng hốt, có chút kinh sợ. Rõ ràng đã biến trở về hình hài người lớn, dù Khốc Khắc chuẩn bị tây trang đẹp để cho anh, nhưng anh lại thường có ảo giác mình vẫn còn là trẻ con.

Cho nên, anh sẽ luôn không kìm chế được chính mình, nhìn qua gương, thủy tinh, xem kỹ mình đã lớn thật hay không, chắc chắn tất cả không phải là ảo giác.

“À..... Tổng giám đốc, tôi nghĩ anh mệt rồi, anh nên ngủ một giấc đi, đừng suy nghĩ miên man.” Cao Lục không nhận được khuyên.

“Tôi không muốn ngủ!” Anh nhướn mày, xoa mi tâm.

Anh không dám ngủ, rất sợ khi tỉnh dậy lại biến thành bảy tuổi.

Biến trở về thành một đứa trẻ.

Anh không muốn ngủ, nhưng tôi rất muốn ngủ! Cao Lục khóc thét trong lòng.

“Nhưng..... Giờ đã mười một giờ..... Muốn khỏe mạnh, tốt nhất nên lên giường nghỉ ngơi trước mười hai giờ.” Cô thử nhắc nhở anh, đã khuya rồi.

Nhưng mà, xem ra ông chủ của cô không định thả cô đi, bởi vì anh hoàn toàn không nghe lời của cô mà chuyển sang đề tài tiếp theo, lạnh lùng nhìn cô chăm chăm hỏi: “Đúng rồi, rốt cuộc hôm đó cô làm gì ở phòng thí nghiệm? Cô nói cô sửa lại giá trị thiết định của dụng cụ kia? Cô sửa cái gì?”

Anh luôn luôn hoang mang, ba người anh, Nhậm Hiểu Niên và Phương Dạ Bạch đã nghiên cứu bộ dụng cụ kia năm năm. Bọn họ lấy chuột bạch làm vô số lần thí nghiệm, một năm trở lại nước Mỹ này, anh thậm chí còn làm vài thí nghiệm trên người, nhưng vẫn không thể tạo ra tế bào cơ thể sống sinh trưởng ngược hoặc khiến tướng mạo thay đổi trong nháy mắt.

Nhưng Cao Lục này không biết làm thế nào mà lại có thể khiến anh trong nháy mắt biến thành người lớn!

“Tôi chỉ phát hiện bộ dụng cụ kia thiết kế có chút vấn đề, laser vốn đã có giá trị phóng xạ rất cao, mà Khốc Khắc nói sắp sửa dùng nó để làm thí nghiệm trên người. Tôi lo sẽ làm cơ thể người bị thương, cho nên thử chỉnh năng lượng nguồn điện thấp xuống, không ngờ mới chỉnh được một nửa, nó lại đột nhiên bốc cháy.....” Cô giải thích.

“Chỉ vậy thôi à?” Anh nhướn mày, khó có thể lý giải.

Chính thấp năng lượng, trường hợp này anh và Nhậm Hiểu Niên đã thử qua, nhưng lúc ấy dụng cụ cũng không có gì khác thường, hơn nữa chiếu xạ laser xong, cơ thể ba người họ hoàn toàn không có gì thay đổi.

“Đúng, chính là như vậy.”

“Chỉ mới như vậy sao có thể cháy được?” Anh nghi ngờ nhìn cô.

“Tôi cũng không rõ, có thể là dụng cụ đã cũ, không chịu nổi phụ tải, bởi vì khi bộ dụng cụ kia khởi động tụ điện lực rất lớn, năng lượng này thật ra rất nguy hiểm.” Cô nói một nửa, xoay người trầm ngâm nhìn anh.

Người này dùng bộ dụng cụ kỳ lạ đặt trong tập đoàn thuốc làm thí nghiệm trên người, anh ta. Muốn làm gì?

“Vậy sao? Có nguy hiểm sao?” Anh nhìn thẳng vào cái nhìn chăm chú của cô, hừ nhẹ.

“Vâng, cá nhân tôi đề nghị, bộ dụng cụ kia đã hỏng rồi không nên sửa nữa.”

“Vì sao?” Anh nhếch đôi mày thanh tú, ánh mắt lạnh lẽo.

“Tôi không biết là ai thiết kế bộ dụng cụ kia, nhưng loại ánh sáng trắng này trên thực tế rất có hại cho cơ thể con người. Ngộ nhớ không chuẩn bị tốt, sẽ có khả năng biến đổi tế bào con người, tạo thành tế bào dị biến. Dụng cụ đáng sợ này, tôi khuyên anh tốt nhất nên bỏ đi, đừng liều.” Cô nghiêm túc nói.

Nam Cung Thần Võ neho mắt, nhìn thẳng cô.

Cao Lục này tuy rằng ngẫu nhiên có vài hành động ngu ngốc, nhưng cô ta quả thực rất chuyên nghiệp. Anh quan sát ba ngày nay, cô thật sự nghiên cứu các loại gen người, chỉ cần liên quan đến lĩnh vực chuyên môn gen chống lão hóa, cô sẽ trở nên khôn khéo giỏi giang, phản ứng nhanh nhạy phân tích triệt để, so với lúc bình thường lơ đãng giống như hai người khác nhau vậy.

Cũng bởi vậy, anh mới bỏ ý nghĩ muốn đuổi việc cô, quyết định giữ cô lại. Cô gái này nhất định sẽ giúp được anh tìm ra đáp án “Kế hoạch Thù tuế”.

“Ừm. Cô cho rằng. Tôi sẽ gặp nguy hiểm gì?” Anh thử hỏi.

Cao Lục dùng một chút, mới kín đáo nói: “Tôi không biết anh dự định làm gì, theo ý cá nhân tôi, con người có thể từ từ tìm cách chống lão hóa và hồi xuân, nhưng lợi dụng một vài phương thức thái quá sẽ có khả năng tạo nên hậu quả đáng sợ.”

“Sẽ có hậu quả đáng sợ gì?” Anh hỏi, trong lòng lại run sợ.

Không hổ là thiên tài giỏi nhất trong lĩnh vực nguyên cứu gen, cô đã nhìn ra bộ dụng cụ kia được thiết kế vì mục đích gì rồi sao?

Cô nhìn vẻ mặt hứng thú lại mang theo xét hỏi của anh, thờ dãi một hơi, nói: “Tất cả thí nghiệm và nghiên cứu về gen đều phải xuất phát trong phạm vi bảo vệ an toàn cơ thể người. Tổng giám đốc, nếu vì muốn con người trẻ lại mà gây nguy hiểm cho tính mạng, hoặc tạo nên những vết thương trên người, nghiên cứu đó sẽ không có ý nghĩa.”

“Tôi không ngờ cô lại là người bảo thủ như vậy, theo tôi được biết, không ít thành tựu y học hoặc công trình cải tạo gen khiến mọi người hy vọng có thể tìm được phương pháp trẻ mãi không già, cải lão hoàn đồng.” Nam Cung Thần Võ chậm rãi gọi lên chút ý cười lạnh.

Xem ra Cao Lục còn không bằng anh. Anh bảy năm trước còn rất cuồng nhiệt với nghiên cứu “Không già” này, khi đó, gần như anh đã thử quá vô số phương pháp, trong tập đoàn làm rất nhiều thí nghiệm, muốn giải được câu đố về gen của con người.

Về sau, anh nghe được bài luận văn “Trường sinh bất lão” của cha Nhậm Hiểu Niên, vì thế đã nghĩ mọi cách học lớp của ông, cũng bởi vậy mới có thể biết được cái gọi là “Kế hoạch Thù tuế”.

Nhưng anh chẳng thể ngờ tới, anh còn chưa đào móc ra được bí mật của kế hoạch này, đã bị biến thành vật hi sinh!

Nhưng anh tuyệt đối sẽ không hy sinh vô ích, giờ anh chỉ cần biết mấu chốt mình đột nhiên hoàn đồng, có lẽ có thể giải được câu đố của “Kế hoạch Thù tuế”, tìm được đáp án anh muốn.

Cao Lục nhăn hàng lông mày, không cho là đúng chặn lời anh, nói: “Đó là những kẻ quá ngây thơ thôi. Trẻ mãi chỉ là giấc mơ không thực tế, mà cái gọi là cải lão hoàn đồng thực chất là một ác mộng đáng sợ.”

Sắc mặt anh bỗng dung thay đổi, lạnh giọng hỏi: “Sao cô biết sẽ là ác mộng?”

“Cái này còn phải hỏi sao? Anh nhắm lại xem, nếu anh càng ngày càng nhỏ, sau này biến thành đứa trẻ bảy tuổi, anh sẽ thế nào?” Cô chỉ vào anh, hỏi thẳng.

Anh kinh hoàng, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Rõ ràng đã sớm trưởng thành, bề ngoài lại luôn là một đứa trẻ, càng sống càng trẻ lại, bên trong đã bảy tám chục tuổi, lại có bề ngoài của một đứa trẻ.

Chắc chắc chắc, thế có khác gì yêu quái..... Nghĩ thôi cũng đã thấy rất đáng sợ, anh nói có phải không?” Cô nói một mạch rồi hỏi.

Yêu..... Quái?

Anh trừng mắt nhìn cô, đồng tử như bốc cháy.

“Con người lớn lên theo thời gian, già đi theo thời gian, là sinh vật có tuổi thọ hữu hạn, cùng lắm chỉ trì hoãn sự lão hóa, duy trì sức khỏe. Mục đích nghiên cứu của tôi ngay từ đầu là để con người khỏe mạnh thông thả già đi, chứ không có ý trái với định luật thiên nhiên, biến con người thành yêu quái không già, mà nói trắng ra chính là hoá thạch.....” Cô rung đùi đắc ý, hùng hồn phát biểu cao kiến, hồn nhiên không biết mình đã chọc vào vảy ngược của ông chủ.

“Cô đang nói gì?” Anh bỗng nhiên đứng lên, trầm giọng quát.

Cô phát hoảng, ngáy người nhìn anh.

“Hà? Làm sao vậy?”

“Cô nói ai là yêu quái? Hoá thạch?” Anh đi đến chỗ cô, tức giận rít gào.

“A? Tổng giám đốc..... Tôi..... Tôi cũng đâu có nói anh.....” Cô bị mắng đến chảy mồ hôi lạnh đầy trán.

Anh giật mình, chán nản, chỉ có thể nhìn con tức xuống.

“Ý tôi nói là, những kẻ vọng tưởng ‘cải lão hoàn đồng’ này thật buồn cười, nếu thật sự khiến con người ‘hoàn đồng’ thì sẽ ra sao? Toàn thế giới đều biến thành trẻ con, ông nội bà nội cha mẹ con trai con gái tất cả đều là trẻ con, ai lớn ai bé không phân biệt được, không phải là thật vớ vẩn sao? Chỉ tưởng tượng thôi đã thấy rất buồn cười, ha ha.....”

Giọng giải thích của cô mang theo giễu cợt.

Anh không nghe nổi nữa, cô gái này lại bắt đầu ngu ngốc rồi.

“Đủ rồi.” Anh giận dữ mắng.

Cô vội cầm miệng.

“Đừng có tự cho mình là đúng, Cao Lục. Tại thế giới, có rất nhiều việc cô không tưởng tượng được, đừng dùng số tế bào não ít ỏi của cô nhận định tất cả mọi chuyện.” Anh tiến sát lại gần cô, lạnh lùng nói.

Tế bào não ít ỏi?

Thằng nhóc kém cô hai tuổi này quá đáng rồi đấy! Sao anh ta có thể chửi xéo cô ngốc?

Cô rất muốn lớn tiếng cãi lại, nhưng cô thì nhỏ, thân hình anh lại cao lớn còn chưa kể đến giọng điệu giận dữ áp bức kia, cô lập tức không thờ được ngậm miệng lại.

“Tôi mời cô đến là muốn cô chuyên tâm làm nghiên cứu, chứ không phải tùy tiện phê phán. Cô ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đưa tài liệu cô phân tích cho tôi, đừng nhiều lời vô nghĩa, đã hiểu chưa?” Anh lại tới gần thêm một tấc, lớn tiếng cảnh cáo.

Cô hoảng sợ, chỉ có thể ngốc nghếch gật gật đầu.

Quái lạ, cô nói nhiều chỗ nào? Rõ ràng anh ta hỏi gì cô trả lời nấy mà!

Hơn nữa, cô cũng không rõ sao anh lại đột nhiên phát hỏa lớn như vậy.

“Bây giờ, nghĩ cách sửa lại bộ dụng cụ kia đi, sắp tới tôi còn có rất nhiều thí nghiệm cần dùng bộ dụng cụ đó.”

Anh hừ lạnh một tiếng.

“Anh muốn sử dụng bộ dụng cụ kia làm thí nghiệm?” Cô sợ hãi.

“Đương nhiên.”

“Nhưng bộ dụng cụ kia thực sự rất nguy hiểm.....” Cô vội la lên.

“Làm thí nghiệm đặc biệt thì phải chuẩn bị sẵn tinh thần mạo hiểm, quá bảo thủ nhất gan sẽ chẳng làm được gì.” Anh cười lạnh.

Cô nhìn anh một cái, thầm phản cảm.

Xem ra tư tưởng của tập đoàn Nam Cung và cô không giống nhau rồi.

“Bây giờ cô đã làm việc cho tập đoàn của tôi, tất cả đều phải nghe theo chỉ thị của tôi, trong hợp đồng đã ghi rõ, mà cô cũng đã ký tên đồng ý, không phải sao?” Anh hừ nói.

Hả? Trong hợp đồng có ghi chú rõ việc này sao? Cô ngần ra, đột nhiên có chút hối hận không đọc hợp đồng cho cẩn thận.

“Cho nên, trong một năm này, tốt nhất cô nên đề cao sự phối hợp của cô, tiến sĩ Cao. Không tập trung hoặc có dị nghị gì với kế hoạch của tập đoàn Nam Cung chúng tôi, cũng coi như vi phạm hợp đồng. Mà một khi vi phạm, tôi có thể yêu cầu cô bồi thường một khoản tiền rất lớn đấy.” Anh liếc nhìn cô, hiện lên một chút cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Editor: mèomỡ

Cao Lục bị anh cười đến mức run rẩy trong lòng.

Người này coi như là người đàn ông đẹp trai nhất cô từng thấy trong hai mươi chín năm cuộc đời, mỗi tội bề ngoài tuy đẹp nhưng bên trong lại là kẻ âm hiểm khó chơi nhất cô từng gặp.

Thực tâm, một năm này cô làm thế nào mới sống sót được!

Cô không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún tịt lại, lặng lẽ gào thét trong lòng.

“Bây giờ cô đã rõ lập trường của mình chưa?”

“Đã rõ.” Cô ngượng ngừng gật đầu.

“Tốt lắm, vậy xin mời phối hợp với chỉ thị của tôi, tôi hy vọng sáng mai có thể thấy bộ dụng cụ kia hoạt động bình thường.” Nam Cung Thần Võ lại nói.

“Sáng mai? Giờ đã sắp mười hai giờ rồi.” Cô vội vàng.

“Cho nên cô không có nhiều thời gian để lãng phí đâu.” Anh nở nụ cười tà ác.

Cao Lục trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười đáng giận của anh, có cảm giác như lên nhầm thuyền giặt.

Khó trách lúc ấy khi biết được cô muốn vào làm tại tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung, có một số người từng chế nhạo rằng cô coi sói làm bạn, cô còn nghĩ là bọn họ ghen tị xia xối mình, bây giờ cô mới hiểu được ý của bọn họ.

Nam Cung Thần Võ chẳng phải nhân vật dễ đối phó, muốn cộng tác với loại người như anh ta một năm, chỉ sợ đến lúc đó té bào toàn thân cô sớm chết sạch.

Cao Lục chịu đựng hai đêm, hợp lực cùng nhân viên công trình mới sửa xong dụng cụ, nhưng cô chỉ về nhà ngủ mấy tiếng lại bị Nam Cung Thần Võ gọi điện đến điên cuồng thúc giục cô đến tập đoàn, muốn cô giúp anh ta phân tích đồ phổ gen.

Cô đành phải mò to một đôi mắt đầy tơ máu, lên xe phóng tới tập đoàn, cả người lằng lằng lao vào phòng thí nghiệm.

Thực sự, cô càng lúc càng cảm thấy Nam Cung Thần Võ cố ý làm khó cô đến chết.

“Tôi muốn cô phân tích đồ phổ gen của tôi, Cao Lục, mỗi ngày đều phải làm một lần.” Nam Cung Thần Võ nhẹ nhàng khoan khoái, thần thái sáng láng ở phòng thí nghiệm chờ cô.

“Hả?” Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn anh.

“Thế nào, cô còn chưa ngủ tỉnh à?” Anh chăm chọc nhìn mái tóc ngắn bù xù của cô, còn có hai mắt sưng vù, âm thầm cười lạnh.

Kỳ thực, về sau anh phát hiện anh có thể tự sửa lại bộ dụng cụ kia, nhưng ai bảo cô lẩm miệng, đã có sức nói lung tung thì anh sẽ khiến cho cô mệt đến không nói ra lời.

“Nhưng. Phân tích đồ phổ gien phải dùng máy tính trong phòng nghiên cứu của tôi.” Bởi vì quá mệt mỏi, cô phản ứng có chút chậm chạp.

“Vậy cô chuyển máy tính đó đến đây.”

“Hả?” Cô lại dùng một chút.

Anh nhìn cô lơ mơ, có chút không kiên nhẫn nhíu mày, lạnh lùng trách: “Hả cái gì mà hả?! Mới sáng sớm sao cô đã lười nhác ừ rừ như vậy, còn chưa tỉnh ngủ sao?”

Hai ngày chỉ ngủ năm tiếng, có thể không ừ rừ sao?

Cô lén trừng anh một cái, nói thầm trong lòng, dụi dụi mắt, cố gắng tỉnh táo lại nói: “Anh nói. Muốn tôi chuyển máy tính của tôi đến đây?”

“Đúng.”

“Sao có thể thế được? Đó là máy tính chuyên dụng của phòng nghiên cứu của tôi, không thể chuyển tới được. Hơn nữa, đó là đồ cá nhân, trước mắt đã xin độc quyền. Nếu anh muốn làm phân tích, phải đến phòng nghiên cứu của tôi làm.” Bởi vì tinh thần cô không tốt, giọng điệu cũng trở nên khó chịu.

“À? Được rồi! Vậy lập tức đến phòng nghiên cứu của cô làm.” Anh nói thẳng.

“Hả?” Cô sùng sốt.

Lại hả? Người phụ nữ này có khi thực sự làm cho người ta muốn gõ đầu cô.

Thấy khuôn mặt tuần tú của anh bắt đầu nhăn lại, cô mới vội vàng hỏi: “Anh muốn đến phòng nghiên cứu của ta? Bây giờ?”

“Đúng, ngay bây giờ.” Anh tức giận nói.

“Không thể. Ngày mai không được sao?” Khuôn mặt nhỏ nhăn đau khổ.

“Không được.”

“Nhưng. đồ phổ gien muốn làm lúc nào cũng được.” Cô thật sự muốn tranh thủ cho mình một ngày về nhà đánh một giấc đã đời.

“Nhưng tôi rất bận, tôi chỉ có bây giờ là rảnh.” Anh lạnh lùng nhìn cô chăm chăm.

Biến trở về bộ dáng người lớn đã năm ngày, trong lòng anh cũng đã yên tâm hơn nhiều. Bộ dụng cụ chữa trị kia giờ không còn là quan trọng nhất, hiện tại anh gấp rút muốn biết bộ dáng này có thể tiếp tục ổn định nữa hay không.

Hơn nữa, trước khi anh xác định anh đã khôi phục bình thường, anh cũng không muốn cho Phương Dạ Bạch hoặc Nhậm Hiểu Niên biết chuyện này.

Nếu có thể tự mình tìm được bí mật về “Kế hoạch Thủ tuế”, vậy anh cần gì phải chia sẻ cùng người khác?

Đặc biệt, không muốn chia sẻ cùng thằng nhóc Phương Dạ Bạch kia.

Cao Lục bắt đầu đi thờ dài, chỉ có thể thuận theo ý của anh, gật đầu nói: “Được rồi! Bây giờ anh muốn làm, vậy đi thôi! Xe của tôi ở.”

“Tôi đã gọi Khốc Khắc lái xe, cô đi xe của tôi đi!” Anh chủ động nói, xoay người bước đi.

“Nhưng. Như vậy tôi không tiện.” Cô nhíu mày đuổi theo.

“Làm sao có thể không tiện? Khi tôi về tập đoàn có thể lại chở cô về đi làm.” Anh quay đầu liếc cô một cái.

Quay về đi làm? Cô hoảng hốt, vội la lên: “Nhưng hôm nay tôi đã xin nghỉ phép.”

“Cô còn có rất nhiều việc phải làm, sao có thể xin nghỉ phép? Bác bỏ.” Anh cười lạnh, nhanh chóng tránh ra.

Cô trừng mắt nhìn gáy anh, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Người này, muốn cô không sống yên, phải không?

Khốn kiếp!

Nhưng cô chỉ dám mắng thầm ở trong lòng, vẫn ngoan ngoãn lên xe riêng của anh.

Dọc theo đường đi, cô vì mệt mỏi mà không ngừng ngáp, mí mắt nặng trĩu, còn phải cố gắng chống đỡ, trả lời một đồng vấn đề của Nam Cung Thần Vĩ.

“Cô nghiên cứu đồ phổ gien đã bao lâu rồi?”

“Ba năm.....”

“Ba năm có thể tìm ra đồ phổ gien trẻ của con người? Rất lợi hại!”

Hừ hừ, thẳng nhóc thối tha, bây giờ mới biết được sự lợi hại của chị đây à.

Cô rất muốn lớn tiếng cãi lại, nhưng bây giờ cô mệt đến nỗi không còn sức mở miệng.

“Đồ phổ gien của mỗi người không giống nhau sao?”

“Đúng vậy.....” Cô che miệng ngáp một cái rõ to.

“Dựa vào đồ phổ gien có thể biết được tuổi của người đó không?” Anh lại hỏi.

“Đương nhiên có thể, hơn nữa còn vô cùng chính xác, thậm chí còn có thể dựa theo đồ phổ mà biết được tình trạng thân thể của người đó.” Chết mất thôi, chiếc xe hơi cao cấp này sao ghé ngồi lại thoải mái như vậy?

Thoải mái đến mức cô sắp không cưỡng lại được.....

“Như vậy, cô có thể dựa vào gien không chế tuổi của người đó sao?” Anh rất hiếu kỳ.

“Ừ.....” Cô khẽ đáp, nhưng đôi mắt đã nhắm tịt lại rồi.

“Thực sự có thể?” Anh vui mừng quay đầu nhìn cô, lại phát hiện cô đã tiến vào trạng thái nửa mơ, căn bản không nghe anh đang nói cái gì.

“Có thể.....” Cô lẩm bẩm mơ mơ màng màng đáp lại, không đến một giây sau thì bất tỉnh nhân sự.

Người phụ nữ này lại dám ngủ mất!

Nam Cung Thần Vô tức giận trừng mắt nhìn cô, khẽ gọi: “Này, Cao Lục! Cao Lục!”

Cô không đáp lại, chỉ có khóe miệng hơi nhếch phát ra tiếng phù phù khe khe.

Anh quả thực bị đánh bại, ai đời có loại phụ nữ nào ngủ trên xe đàn ông còn khe ngáy?

Thực chịu không nổi, sớm biết thế đã bảo cô tự đi mà lái xe.

Âm thầm trợn trừng mắt, anh dẫn lái xe đi nhanh một chút, nhưng vừa vặn rẽ ngoặt một cái, cô thuận thế ngã về phía anh, đầu dựa vào vai anh.

“Chậc!” Anh lập tức ghét bỏ đẩy cô ra.

Cô đổ người sang bên kia, đầu đập vào cửa kính xe, cộp một tiếng rất lớn, kính trên mũi còn rơi xuống, nhưng cô nhưng vẫn hồn nhiên ngủ say như con heo.

Như vậy mà còn ngủ được?

Anh trở mặt lấy làm ngạc nhiên, tức mà không có chỗ xả, đành phải giúp cô nhặt kính lên, lúc này mới phát hiện kính này không có độ.

“Không có việc gì đeo kính để làm gì? Ngại mình chưa đủ già sao?” Anh lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn cô.

Trên tư liệu, Cao Lục đã hai mươi chín tuổi, là bà già còn lớn hơn anh hai tuổi. Anh chưa từng cẩn thận chú ý diện mạo của cô, chỉ cảm thấy cô rất nhỏ, ngũ quan cũng thực bình thường.

Nhưng bây giờ nhìn kỹ, bộ dạng cũng khá xinh đẹp, hơn nữa nhìn qua còn trẻ hơn tuổi thực, nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn cùng mái tóc ngắn hơi xoăn. Người không biết có lẽ sẽ cho rằng cô mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

“Người như thế nói là giáo sư nghiên cứu gien ở đại học? Ai sẽ tin chứ?” Anh khinh thường hừ một tiếng, nhét kính vào túi của cô, sau đó giống như trốn ôn thần, dịch người cách xa cô.

Cao Lục ngủ cho đến tận phòng nghiên cứu ở trường học. Khi cô bị người ta lay mới giật mình thấy bản thân ngủ như chết, hơn nữa khóe miệng còn có một vệt nước miếng.....

My god.....

Cô quả thực muốn đâm đầu chết luôn.

Nhìn lại vẻ mặt châm chọc khinh miệt của Nam Cung Thần Võ, cô càng thêm ảo não.

“Ngủ đã chưa? Tiến sĩ Cao.” Anh còn cố ý hỏi.

Cô không dám đáp, vừa lau miệng vừa vội vàng đi vào phòng nghiên cứu.

Nghiên cứu sinh và trợ lý ở phòng nghiên cứu nhìn cô cùng một người đàn ông cao gầy đẹp trai đi vào đều kinh ngạc không thôi, một nam nghiên cứu sinh trong đó còn cười chế nhạo: “Oa! Giáo sư, cô có người yêu đẹp trai như vậy từ bao giờ thế?”

Cao Lục giận dữ trừng mắt nhìn anh ta một cái, trách mắng: “Đừng nói lung tung, Micheal, đây là tổng giám đốc tập đoàn Nam Cung – Nam Cung tiên sinh.”

“À à, ra là ông chủ tập đoàn thuốc Nam Cung.” Micheal tròn tròn hai mắt.

“Oa! Tôi cho rằng ông chủ tập đoàn là một lão già, không ngờ lại trẻ trung đẹp trai như vậy!” Trợ lý Susie xán đến, không ngừng đánh giá Nam Cung Thần Võ.

“Giáo sư, thì ra cô lựa chọn đến tập đoàn Nam Cung làm cố vấn là có mục đích.” Một nữ nghiên cứu sinh người phương Đông khác nháy mắt với cô.

Cô vừa hoảng vừa xấu hổ, vội vàng hô to: “Được rồi được rồi, mọi người đừng bắt lịch sự như vậy, Nam Cung tiên sinh tới để kiểm tra đo lường đồ phở gen, mau chuẩn bị.”

Nam Cung Thần Võ thấy cô bị một đám học sinh và trợ lý trêu đùa không biết lớn nhỏ, lại càng khinh thường quyền uy của cô.

Người phụ nữ này vốn không quản lý được phòng nghiên cứu, không có đáng về giáo sư gì hết.

Nhưng suy nghĩ này nhanh chóng thay đổi, khi bắt đầu kiểm tra đo lường, không khí thoải mái trong phòng nghiên cứu đột nhiên trở nên nghiêm túc. Mọi người thu hồi vẻ cười cợt, tập trung vào máy tính và dụng cụ thao tác. Dưới chỉ thị của Cao Lục, những thành viên vừa rồi còn bông đùa bông chốc trở thành một tổ vô cùng chuyên nghiệp.

Mà người khiến người ta chú ý nhất trong đó chính là Cao Lục.

Cô là linh hồn của toàn đội, giờ phút này hoàn toàn không nhìn ra cô chính là cô gái ngu ngốc đi đường thì té ngã, đập đầu vào cửa, còn ngủ gà ngủ gật tới chảy nước miếng.

Cả người cô trở nên rực rỡ, thành thực ỏn trọng, trở nên nhanh nhạy linh hoạt, cũng trở nên thông minh tự tin hơn –

“Đồ phở lượng hóa gen lần trước làm xong chưa?” Cô hỏi.

“Vâng, đã hoàn thành.”

“Vậy bản phân tích lão hóa gen người đâu?”

“Cũng đã ok.”

“Được, đưa đồ phở vào file, bây giờ tôi muốn lấy mẫu một lần nữa.”

Nói rõ xong, Cao Lục đi về phía anh, cầm kéo trong tay.

“Tôi phải lấy tóc của anh để phân tích ADN, rồi dùng chip trong máy tính của tôi quét một lượt. Đến lúc đó chúng ta sẽ có những số liệu cụ thể về tỉ lệ vật chất trong tế bào gen của anh.”

Anh gật đầu, ngồi xuống.

Cô đến gần anh, cúi đầu cẩn thận cắt mấy sợi tóc.

“Phân tích đồ phở sẽ mất vài tiếng, anh có thể chờ không?” Cô vừa cắt vừa hỏi.

“Đương nhiên, hôm nay tôi muốn thấy kết quả phân tích.” Anh ngẩng đầu nhìn cô chăm chăm, nghiêm túc nói.

“Thực ra người bình thường không cần phân tích cái này, chúng tôi chủ yếu phân tích đồ phở xem tế bào có bị lão hóa hay không.”

“Tôi muốn biết chính là điều này.” Anh hừ lạnh.

“Anh mới hai mươi bảy tuổi, còn rất trẻ, sao lại lo lắng bị lão hóa?” Cô chế nhạo anh.

“Tôi chỉ sợ tôi quá trẻ.” Anh nheo mắt lại, tự giễu.

“Phụt!” Cô nhin không được cười ra tiếng “Nào có ai lo lắng cái này chứ?”

Anh trừng cô một cái.

Cô vội ngậm miệng, đang định buông tay, lại mơ hồ cảm thấy thân thể anh hơi nóng, vì thế vươn tay trực sờ lên trán anh, ngạc nhiên nói: “Ồ? Nhiệt độ cơ thể anh hơi cao đó, tổng giám đốc.”

“Vậy sao?” Anh rùng mình, sắc mặt khê biến.

“Hình như vậy..... Anh bị cảm sao?” Cô nói xong đột nhiên ghé sát vào, dùng chính trán cô chạm vào trán anh.

Anh ngẩn ngơ, lập tức dùng sức đẩy cô ra. “Cô đang làm gì vậy?”

Cô lùi về phía sau một bước, ngẩn ngơ nói: “Tôi? Tôi chỉ đang đo nhiệt độ cơ thể anh.....”

“Có ai đo như vậy sao?” Anh tức giận nói.

“Nam Cung tiên sinh, anh đừng để ý, giáo sư của chúng tôi đều đo nhiệt độ cơ thể người khác như vậy.”

Susie cười ra tiếng.

“Đúng vậy! Cô ấy không biết làm như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy đó là quấy rối.” Michael cười nói.

“Đấy không phải quấy rối. Trước kia mẹ tôi đều giúp tôi đo như vậy!” Cao Lục lập tức biện minh cho mình.

Nam Cung Thần Võ không vui đứng lên, trừng mắt nhìn cô.

“Về sau, không có sự cho phép của tôi không được tùy tiện chạm vào tôi.”

Cao Lục tức giận lắc đầu, nói: “Biết rồi, biết rồi, sau này sẽ không chạm vào anh nữa.” Thối, cũng đâu phải nạm vàng mạ bạc, sao lại sợ người ta chạm vào?

Cô ở trong lòng nhắc đi nhắc lại, xoay người nói: “Micheal, giúp anh ấy đo nhiệt độ cơ thể.”

Micheal cảm nhiệt kế đến, Nam Cung Thần Võ lại cảm lấy nhiệt kế, lạnh mặt nói: “Tôi tự đo.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy vị thiếu gia này cá tính thật sự là cổ quái cao ngạo.

Nam Cung Thần Võ tự đo xong, phát hiện nhiệt độ cơ thể mình là ba mươi tám độ chín, khuôn mặt tuấn tú đột nhiên cứng lại, lập tức lấy đầu ngón tay ấn lên mạch ở cổ tay. Nhưng vào lúc này, trái tim anh lại nhói lên, đau đến mức anh hừ nhẹ một tiếng, ngã ngồi xuống ghế tựa.

“Tổng giám đốc!” Cao Lục phát hoảng vội hô.

“Tôi không sao..... A!” Anh mới nói mấy chữ, xoay người đã thấy đau đớn càng mãnh liệt hơn đột nhiên ập đến trái tim anh, anh đau đớn ôm ngực, đổ sập về phía trước.

“A?” Cao Lục vội vàng đỡ lấy anh, kinh ngạc khê kêu: “Anh làm sao vậy?”

Anh hoảng sợ mở to mắt, cả người run rẩy.

Đây là..... tình huống này chẳng lẽ là..... chẳng lẽ là.....

“Ôi trời! Anh ấy không ổn, Susie, mau gọi xe cứu thương!” Cao Lục quay đầu quát.

“Không..... Khóc Khắc..... Gọi anh ta.....” Anh đau đơn nói, run tay rút di động ra.

Cao Lục cầm lấy di động, vội gọi cho Khóc Khắc. Không đến một phút, Khóc Khắc ở lại trông xe đã lao vào như tên bắn. Vừa thấy Nam Cung Thần Võ cuộn tròn ngã xuống đất, sắc mặt chột thay đổi.

“Thiếu gia!” Khóc Khắc đi về phía anh, hoảng sợ gào nhẹ.

“Khóc..... Khắc..... Đưa tôi..... Đi..... Mau.....” Nam Cung Thần Võ đau đến trắng bệch cả mặt, mồ hôi ròng ròng, yếu ớt nói.

“Vâng.” Khóc Khắc cũng run sợ, khiêng anh lên.

“Đợi chút, anh ấy như thế phải đưa đi bệnh viện—” Cao Lục vội la lên.

“Không cần.” Khóe Khắc lạnh lùng bỏ lại những lời này, lo lắng lao ra khỏi phòng nghiên cứu.

Cao Lục và những người khác đều hóa đá tại chỗ, ngăn cả người.

“Giáo sư, tên kia có bệnh à?” Micheal thì thào hỏi.

“Anh ta nhìn như sắp chết.....” Susie cũng bổ sung một câu.

Cao Lục càng nghĩ càng bất an, vì thế cầm túi xách, quyết định cũng về tập đoàn nhìn xem.

Nam Cung Thần Võ tuy rằng không phải người tốt, nhưng cô cũng không hy vọng anh còn trẻ đã chết yếu.

Cao Lục liên tục hai ngày không thấy Nam Cung Thần Võ, nói thực cô có chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Editor: đồ đồ béo

Ngày đó cô tìm về tập đoàn thuốc, lại không thấy Nam Cung Thần Võ, không ai biết anh ta và Khóe Khắc đi đâu, dường như cũng không để ý chút nào đến sự biến mất của hai người họ. Nhân viên phòng nghiên cứu vẫn làm việc, vẫn thí nghiệm, không ai hưởng ứng hoặc giải thích cho nghi ngờ và hoang mang của cô.

Hỏi tiến sĩ trong trung tâm nghiên cứu, bọn họ chỉ nhàn nhạt nói cho cô, Nam Cung Thần Võ thường xuyên không ở đây, không có gì phải tò mò, hơn nữa cho dù anh không ở đây, mọi người vẫn chuyên tâm làm việc.

Thật ra cô cũng biết, Nam Cung Thần Võ không ở đây ngược lại cô càng thoải mái, nhưng hôm đó dáng vẻ anh vội vàng rời đi luôn làm người ta lo lắng.

Thằng nhóc kia chẳng lẽ bị bệnh nằm viện sao?

Cô ngồi trước bàn mình, nhìn báo cáo đồ phổ gen làm cho anh, lông mày dần nhíu lại.

Đồ phổ gen của Nam Cung Thần Võ biến đổi rất lớn, liên tục đo vài lần mới xuất hiện đồ phổ hai mươi bảy tuổi bình thường. Micheal làm đến phát mệt, luôn miệng hô máy tính hỏng rồi, nhưng cô lại cảm thấy, có lẽ tế bào của Nam Cung Thần Võ có chút vấn đề.

Nhưng trị số đo lường tế bào lại trẻ hơn tuổi, đây là vấn đề gì? Có lẽ Nam Cung Thần Võ chăm sóc cơ thể rất tốt.....

Chẳng lẽ người chăm sóc cơ thể rất tốt, sẽ đau đến mức như sắp bị sốc sao?

Cô càng nghĩ càng lo, cũng càng nghĩ càng thấy lạ.

Chẳng lẽ là..... Bộ dụng cụ bắn laser kia đã ảnh hưởng gì đến anh sao?

Nhưng càng kỳ lạ hơn là nội bộ tập đoàn thuốc không hề truyền ra bất cứ tin tức anh không khỏe nào, tất cả thoạt nhìn đều rất bình thường, mọi người vẫn làm chuyện của mình, không hề có động tĩnh gì.

Cả một ngày, cô đều bất an, đến tận lúc tan làm, cô vẫn cân nhắc có nên đưa bản báo cáo đồ phổ gen này cho thư ký Hàn Đan chuyển đến Nam Cung Thần Võ hay không, tiện hỏi thăm chút tình hình của anh ta.

Nhưng do dự rất lâu, cuối cùng vẫn bỏ cuộc, tùy tiện hỏi đồng hồ tây, làm không tốt lại chộc vị đại thiếu gia già mất hứng. Bản báo cáo này sẽ chờ khi nào anh ta xuất hiện rồi đưa cho anh là được rồi.

Dù sao, có lẽ anh ta cũng không sao, chỉ có cô lo lắng vớ vẩn thôi.

Tâm trạng hơi thả lỏng, cô mới giật mình nhận ra đã muộn, vì thế lấy cặp da vội vàng ra khỏi tầng hai bộ phận nghiên cứu.

Đi đến đại sảnh, bước ra thang máy, vừa ngẩng đầu, cô không khỏi ngẩn ra.

Cậu bé kia lại đang đứng trước mắt cô!

Hai tay cậu bé cắm trong túi, khuôn mặt nhỏ đen kịt, nhìn cô chăm chăm.

“Ồ, bé con, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Cô cười chào hỏi.

Nhưng cậu bé đáp lại cô bằng đôi mắt trợn trắng, chẳng nói gì, vòng qua cô, đi thẳng vào thang máy.

“A, chờ một chút, bé con.” Cô vội vã xoay người giữ cửa thang máy.

“Anh của cháu không sao chứ?” Cô hỏi.

Lông mày của cậu bé nhíu lại, khẩu khí rất kém“Cô hỏi cái này làm gì?”

“Hôm đó anh ta đột nhiên ngã trong phòng nghiên cứu của cô, nhìn có vẻ rất không ổn. Anh ta có đến bệnh viện không?” Cô lại hỏi.

“Chuyện này liên quan gì đến cô?” Cậu bé hừ lạnh.

Thái độ của tiểu quỷ này không tốt nhé! Còn nhỏ đã không biết lễ phép, lớn lên chắc chắn sẽ giống ông anh trai nó.

Cô âm thầm lăm bằm, lập tức nói“Cô chỉ lo tể bào của anh ấy có vấn đề, anh ta ở phòng nghiên cứu của cô làm một đợt kiểm tra.”

“Kiểm tra đồ phổ gen xong rồi sao? Có vấn đề gì?” Khuôn mặt nhỏ của cậu bé hơi thay đổi.

Ờ? Cậu bé này sao biết anh mình làm kiểm tra đồ phổ gen? Chẳng lẽ Nam Cung Thần Võ nói cho em anh ta biết?

Cô hơi sững sốt, cậu bé lại giục“Nói đi! Có vấn đề gì?”

“Chính là hơi kỳ lạ.” Cô còn chưa nói xong, cậu bé đã lập tức cắt lời cô.

“Báo cáo đâu?”

“Báo cáo? Báo cáo ở trong cặp da của cô.” Cô nói.

“Để tôi xem.” Cậu vươn tay.

Cuối cùng cô không kìm chế được, trực tiếp đập vào cái tay nhỏ bé của cậu, nói“Trẻ con thì đọc báo cáo gì, cháu xem không hiểu đâu.”

Cậu bé ngớ ra.

“Chờ anh cháu trở lại, cô sẽ trực tiếp đưa cho anh ta.”

“Trong thời gian ngắn anh ấy sẽ không về đâu.” Cậu bé hừ nói.

“Hả? Vì sao? Chẳng lẽ anh ta thực sự bị bệnh?” Cô kinh hãi.

“Anh ấy không sao, chỉ là bận nhiều việc, xuất ngoại rồi.”

“Xuất ngoại?” Cô kinh ngạc mãi. Còn có thể xuất ngoại? Nói như vậy, Nam Cung Thần Võ thực sự rất khỏe ? Không bệnh?

“Đúng, anh ấy xuất ngoại, cho nên tôi xem báo cáo cho anh ấy là được, đưa tôi đi.” Cậu bước tới một bước, lại vươn tay.

Cô bật cười ha hả, chẳng những không đưa cho cậu, ngược lại còn vò rối tóc cậu, nói“Cháu tiểu quỷ này, đừng làm loạn, không nên đi loanh quanh vào lúc muộn thế này, mau về nhà đi thôi!”

Cậu không vui bắt lấy cổ tay cô, lạnh lùng gạt bỏ“Này, không được sự cho phép của tôi, không được tùy tiện chạm vào tôi!”

Cô bị hành động và khẩu khí như ông cụ non của cậu làm cho ngẩn ngơ, nhưng lại lập tức cười to ra tiếng.

“Phụt. Ha ha. Quả nhiên là anh em, hai người lại còn nói y hệt nhau. Ai, nhưng nhìn kỹ, cháu và anh cháu thật đúng là có vẻ giống nhau.” Cô vừa nói vừa nhìn mặt cậu.

Khuôn mặt nhỏ của cậu giật một cái, hất bỏ tay cô ra, tức giận quát“Đừng có nói lung tung.”

“Này, anh em giống nhau là chuyện bình thường, tức cái gì?” Cô hé miệng cười cười, tiếp theo xoay người đi ra cửa lớn.“Được rồi, cô đói rồi, muốn đi mua ít đồ ăn, không tám chuyện với cháu nữa, bye!”

“Đợi chút, Cao Lục.” Cậu bé đuổi theo ra thang máy.

Nghe thấy cậu gọi thẳng tên cô, cô có chút không vui quay đầu chỉ ra chỗ sai: “Cháu nên gọi là cô, tiểu quý.”

“Cô cũng đừng gọi tôi là tiểu quý.” Anh đuổi kịp cô, đi ra cửa lớn cao ốc văn phòng.

“Nếu không cháu tên là gì?” Cô liếc nhìn anh.

“Tiểu Võ.”

“Tiểu Võ? A a, anh cháu tên Thần Võ, cháu là Tiểu Võ!” Cô đi đến bãi đỗ xe, phát hiện ra cậu cũng đi theo, không khỏi ngạc nhiên nói: “Cháu đi theo cô làm gì? Tiểu Võ.”

“Tôi cũng đói bụng, cô đưa tôi đi ăn tối.”

“Hả? Vì sao cô phải chờ cháu đi ăn? Cháu có thể về nhà ăn mà.” Cô sừng sốt.

“Hôm nay tôi muốn ăn bên ngoài.”

“VẬY. Nên bảo người nhà cháu đưa cháu đi ăn.”

“Đừng lải nhải được không? Tôi có thể mời.” Anh lườm cô.

“Cháu mời? Cháu có tiền sao?” Cô suyt chút nữa thì cười ngất, một tiểu quý bảy tuổi nói muốn mời khách, ha!

Anh lấy từ trong túi ra một cái ví da, ném cho cô.

Cô đón được, tò mò mở ra nhìn, bên trong lại có một đồng tiền mặt!

“Oa! Một đứa trẻ như cháu sao lại mang trên người nhiều tiền như vậy?” Cô kinh hãi hô.

Cậu không đáp lại nói: “Tôi đã cả ngày chưa ăn gì, cô cùng tôi đi ăn, tiện nói cho tôi biết của tôi. Không, là tình hình đồ phở giun của anh tôi.”

“Nhưng mà.” Chờ thằng bé ra ngoài ăn tức là còn phải đưa thằng bé về nhà nữa đúng không? Thật phiền nha.

“Nhanh chút, rất lạnh đấy.” Khuôn mặt nhỏ của cậu nhăn lại thúc giục.

Cô chịu, đành phải đến chỗ để xe, mở cửa xe, để cậu lên xe, cũng trả ví lại cho cậu.

“Cháu cất ví kỹ đi, về sau đừng mang theo người nhiều tiền như vậy, rất nguy hiểm, chờ lát nữa cô trả tiền cho, biết chưa?” Cô khởi động xe, nói với cậu.

“Chắc không? Tôi muốn ăn gì cũng được sao?” Anh nhìn cô chăm chú.

“Đương nhiên.”

“Cô đừng hối hận đấy.” Cậu nói xong khước miệng xấu xa giương lên.

“Yên tâm, mời thì có gì phải hối hận, chúng ta đi thôi.” Cô cười cười, lái xe ra khỏi tập đoàn thuốc Nam Cung, đi vào nội thành.

Cao Lục hối hận.

Hối hận nói câu mời khách ngu xuẩn này.

Nhóc con đáng chết kia lại dẫn cô đến một nhà hàng đắt nhất trong thành phố, vừa vào cửa cô đã cảm thấy dấu hiệu không ổn, nhìn giá tiền trên thực đơn cao đến mức làm người ta rớt cằm liền há hốc mồm.

Ăn một bữa này tốn mất một tuần tiền lương của cô.

Mẹ ơi! Thế này ai mà ăn ngon được chứ?

Tiểu quý này căn bản là có ý! Đáng ghét!

Nam Cung Thần Võ đắc ý ngồi nhìn Cao Lục đối diện anh mặt xanh mét kinh ngạc dờ ra, đột nhiên cảm thấy tâm trạng cực tốt, những buồn bực oán hận đau khổ và tra tấn rồi rằm hai ngày gần đây đột nhiên giảm đi rất nhiều.

Cũng hơi thả lỏng rồi.

Ngày đó, lúc anh đau đớn khóc thét biến trở về thân hình bảy tuổi, anh dường như phát điên.

Chỉ có sáu ngày!

Anh trở lại tuổi hai mươi bảy chỉ được sáu ngày ngắn ngủn, nhanh đến mức anh còn chưa hoàn toàn quen với cơ thể trưởng thành, đã hoàn đồng lại thành một đứa trẻ bảy tuổi.

Trong nháy mắt kia, anh vừa tức vừa hận, vừa sợ vừa e ngại. Đêm hôm đó, anh điên lên lao vào phòng thí nghiệm, muốn dùng ánh sáng của bộ dụng cụ kia quét bắn vào anh một lần nữa, nhưng dù anh có thao tác thế nào cũng không dùng được!

Anh tức giận suýt chút nữa đã đập tan bộ dụng cụ kia, nhưng Khốc Khắc ngăn anh lại, cũng buộc anh về nhà.

“Đừng nóng vội, thiếu gia, anh có thể lớn lên, chứng tỏ bộ dụng cụ còn có thể dùng được, đập vỡ nó thì thật sự chẳng còn gì nữa.”

Khốc Khắc đã gọi lý trí của anh trở về, nhưng anh vẫn cần một ngày một đêm để bình ổn sự không cam lòng và cơn tức giận trong ngực.

Đúng, anh không nên rối loạn, lần này đã có thể lớn lên, vậy, chỉ cần theo quá trình này tìm ra mấu chốt là được.

Anh nhất định sẽ tìm được, không thể không tìm được.

Vì thế, đêm nay anh thừa dịp mọi người đều tan tằm, phòng nghiên cứu cũng trống hoác, một mình vào phòng thí nghiệm muốn phân tích các số liệu kiểm tra cơ thể anh trong sáu ngày này, đúng lúc gặp Cao Lục ngay trước thang máy.

Nói thật, anh thực sự không muốn gặp cô, càng không có lòng để ý đến cô, nhưng cô nói đồ phở giên của anh có chút vấn đề, khiến anh tò mò.

Sẽ có vấn đề gì? Anh vội vã muốn biết, nhưng cô lại không cho anh xem.

Cô gái này còn coi anh như một thằng nhóc, cho rằng không hiểu gì!

Tốt, cô đã xem nhẹ anh, lại tự cho mình là “Cô”, vậy anh cũng nhân cơ hội chinh cô.

“Này, Tiểu Võ..... Cháu thực sự muốn ăn cái này à?” Cao Lục lấy thực đơn che miệng, hạ giọng, một mặt khó xử nhìn cậu chăm chú, cố ý dùng tiếng Trung bồi bàn nghe không hiểu hỏi.

“Đúng vậy, tôi muốn ăn cái này.” Anh thâm buồn cười, chỉ vào món đất nhất. Anh tin nhất cô nhất định sẽ biến thành màu xanh giống tên cô.

Cao Lục ngẩn ngơ, mặt thực sự tái đi.

“Phần ăn này cháu ăn không hết!” Cô nhắc nhở.

“Ăn không hết thì thôi.” Anh nhún vai.

“Hả?” Cô tròn mắt, tức giận. Nhóc con lằng phỉ!

“Sao vậy? Cô không có đủ tiền sao? Nếu cô không trả nổi, vậy để tôi mời cô là được rồi.” Anh cố ý lấy ví ra, nói to bằng tiếng Anh.

Cô hoảng hốt, mắt nhìn những ánh mắt từ bốn phía xung quanh bắn tới, lại ngẩng đầu nhìn bồi bàn về mặt kỳ dị đứng bên, vội la lên: “Cháu cháu cháu..... Đang nói linh tinh gì thế? Ai nói cô không trả nổi? Cô..... Có thể tín dụng.....”

“À, vậy là tốt rồi, cô cũng chọn món nhanh lên! Tôi đói rồi.” Anh cười trộm trong lòng.

Cô đành phải ảo não chỉ vào món có giá thấp nhất, tim lặng lẽ chảy máu, cũng bí mặt mắng nhà hàng cao cấp này vì sao không giới hạn trẻ con vào.

Sau khi món ăn được đưa lên, cô đau lòng suýt nữa ăn không vào, nhà hàng Michelin mấy sao gì chứ, trong ý nghĩ của cô, còn thua xa một bát mì ăn liền từ Đài Loan.

Nhưng Nam Cung Thần Võ ăn rất ngon, có thể là vì tâm trạng tốt hơn nhiều, dạ dày trống không hai ngày cũng thức tỉnh, có thức ăn ngon lót bụng, tinh thần cũng phấn chấn hơn không ít.

Đương nhiên, nhìn biểu cảm như bị ăn cướp của Cao Lục, anh càng thấy thú vị hơn.

Không biết sao, gần đây bắt nạt cô dường như thành niềm vui thú duy nhất của anh.

Cao Lục luôn luôn trừng mắt nhìn cậu, vốn còn đầy bụng oán giận, nhưng mà, cô đột nhiên phát hiện ra tướng ăn của cậu rất tao nhã, cách cầm dao nĩa đúng chuẩn, với tư thế cắt thịt vô cùng hợp lễ nghi, hoàn toàn không giống đứa trẻ bảy tuổi.

Quả nhiên thiếu gia nhà có tiền khác hẳn một đứa trẻ bình thường!

Nhưng..... Có khi Tiểu Võ này thật sự trưởng thành quá sớm, giọng điệu nói chuyện, biểu cảm, động tác..... Đều khiến người ta có ảo giác cậu thật sự là một người lớn.....

Cô vừa há to miệng cắn thịt, vừa ngạc nhiên nghĩ.

“Cô nói, của tôi. Đồ phở giên của anh tôi có vấn đề gì sao?” Nam Cung Thần Võ cố gắng làm như lơ đãng dẫn vào chủ đề.

“Hả?” Cô lấy lại tinh thần, mới nói: “Đồ phở giên của tổng giám đốc? Nói có vấn đề cũng không hẳn, chính là vài lần phân tích giên, số liệu đồ phở xuất hiện đều rất trẻ.”

“Rất trẻ?” Lòng mày anh nhú lại.

“Ừ, căn cứ theo máy tính phân tích, có khi sẽ hiện ra đồ phở dưới mười tuổi, hơn nữa có vài lần, Micheal ở phòng nghiên cứu còn nói máy tính hỏng rồi, nhưng cô đoán là, có thể là do lần đầu anh cháu bị tia laser ở bộ dụng kia chiếu vào, tế bào bị ảnh hưởng.” Cô trầm tư.

Dưới mười tuổi. Lòng anh trầm xuống, đột nhiên không còn khẩu vị nữa.

Cho nên, trước mắt trạng thái tế bào của anh rất không ổn định sao?

“Nhưng đây chỉ là suy đoán của cô, về sau vẫn xuất hiện đồ phở hai mươi bảy tuổi như bình thường, cho nên cô muốn in đồ phở ra cho anh ấy xem”

“Đồ phở dưới mười tuổi cô còn giữ không?” Anh vội hỏi.

“Có, cô còn để trong máy tính ở phòng nghiên cứu.” Cô gật gật đầu.

“Chờ chút rồi đi lấy đưa tôi xem, có lẽ có thể tìm được ít manh mối từ đây.” Giọng anh run sợ nói.

Cô đang định gật đầu tiếp, bỗng chốc kinh ngạc sững sốt.

Đợi chút, cô đang làm gì đây? Đối diện cô là một tiểu quý bảy tuổi đấy! Sao cô lại nói nghiêm túc với thằng bé chuyện đồ phở được?

“Đưa cháu xem cái gì? Cháu xem không hiểu. Ha! Chắc chắn cô đã mệt đến hồ đồ rồi, lại đi thảo luận chuyện này với cháu.” Cô nói xong còn làm ra vẻ xem thường.

“Cô đừng có khinh người, ai nói tôi không hiểu? Từ nhỏ tôi đã là thiên tài y học, anh tôi còn thường xuyên lấy một vài số liệu đưa tôi phân tích.” Khuôn mặt nhỏ của anh trầm xuống, lạnh lùng kháng nghị.

“Thật hay giả vậy? Cháu. Là thiên tài y học” Cô không khỏi ngạc nhiên.

“Hừ, đương nhiên là thật, nói không chừng đi kiểm tra chỉ số thông minh, tôi còn thông minh hơn cô.” Anh cười lạnh.

Oa! Tiểu quý này lại dám kiêu ngạo như vậy, còn nụ cười lạnh hoàn toàn không hợp tuổi kia nữa.

“Trẻ con đừng cười như vậy, có thể xin cháu cười hồn nhiên một chút được không?” Cô không vui nói.

Bây giờ ngẫm lại, từ lần đầu tiên gặp mặt, cậu bé luôn mang theo cái kiêu ông cụ non, chẳng lẽ vì chỉ số thông minh cao sao?

“Bớt lảm lời đi, ăn nhanh, ăn xong đưa tôi đi nhìn đồ phở trong máy tính của cô, tiện kiểm tra cho tôi một chút.” Anh gõ gõ bàn, không kiên nhẫn nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đổng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Editor: mèomỡ

Đồ phở anh bảy tuổi không biết sẽ ra sao, có lẽ lấy bộ dáng như bây giờ của anh cũng nên do.

“Cháu cũng muốn do? Cháu mới bảy tuổi do đồ phở làm gì.” Cô nhú mày, nói được một nửa, thoáng nhìn trong đĩa cậu bé còn hơn một nửa đồ ăn, ngẩn người. “Ồ? Cháu không ăn nữa à?”

“Tôi không muốn ăn.” Anh uống một ngụm nước, đẩy đĩa sứ ra.

“Không được, quá lãng phí! Ăn hết cho cô!” Cô thờ phỉ phỉ khế mắng.

“Không cần.”

“Tiểu quỷ này, một phần cơm này đất chết người, sao cháu lại không ăn hết.” Cô thật muốn đánh thẳng nhóc này.

“Sao nào? Cô tiếc à? Vậy cô ăn đi.” Anh cố ý đẩy đĩa về phía cô.

Cô trừng anh một cái, cầm lấy đĩa. Anh kinh ngạc một giây, nhanh chóng giữ chặt đĩa, nhú mồm nói: “Cô muốn ăn thật à?”

“Ăn chứ, cho dù no chết cũng không thể lãng phí.” Cô nói như thể muốn chiến đấu với đồ ăn trên bàn, ăn từng miếng từng miếng.

“Cô như vậy rất giống bà cô thô tục.” Anh hừ nói.

“Cháu như vậy mới giống thằng nhóc thô tục, rõ ràng rất ngây thơ, còn cứ cố giả làm người lớn.” Cô cũng hừ anh.

“Cô nói tôi ngây thơ?” Anh nhú mồm.

“Đúng vậy, giống hệt như anh trai cháu, hai anh em đều là những thằng nhóc ngây thơ.” Cô lắc đầu.

“Anh tôi hai mươi bảy tuổi rồi! Sao có thể ngây thơ?” Anh lập tức kháng nghị cho mình.

“Hai mươi bảy tuổi thì sao nào? Cô không đắc tội với anh ta, mà anh ta lại luôn cố tình làm khó cô, tốt xấu gì cô cũng là cố vấn anh ta mới đến!” Nói đến Nam Cung Thần Võ, cô cũng ăn không vào nữa.

“Cô không biết cô đắc tội với anh ấy chỗ nào? Suy nghĩ kỹ lại xem! Nhất định là hành vi của cô có chỗ không đúng.”

Anh lạnh lùng vặn lại.

Làm hỏng dụng cụ, tùy tiện phê bình anh, chỉ trích thí nghiệm của anh, cô còn dám nói không biết cô làm sai chỗ nào?

“Cô có nghĩ rồi, khả năng duy nhất chính là.” Cô vừa nói vừa tới gần, hạ giọng nói: “Cô không cần thận nhìn thấy anh ta trần truồng!”

Anh sững sờ, ngây ngẩn cả người.

“Nhưng cũng đâu phải cô cố ý, ngày đó là tự anh ta không biết sao lại cởi sạch quần áo trong phòng thí nghiệm.”

Cô vừa nói vừa hoang mang nhìn anh, hỏi: “Ài, có phải anh cháu rất kỳ quái hay không, anh ta trước kia cũng thường như vậy sao? Vô duyên vô cớ cởi sạch quần áo?”

Anh á khẩu không trả lời được trừng mắt nhìn cô, lông mày bất giác nhướng lên, run rẩy.

Người phụ nữ này.

“Cô thực sự rất vô tội, đúng không? Ngày đó thực sự bị anh ta hù chết, cô còn lo lắng thân thể anh ta không bình thường, mới vội vã xông vào, không cần thận nhìn sạch bách.” Nói xong, cô lại bắt đắc dĩ thờ dài.

“Cho nên, cô. cô nhìn thấy hết rồi à?” Anh hoảng hốt, trở mặt trừng cô.

“Không, trên người anh ta còn có vài mảnh quần áo che những nơi quan trọng.” Cô không cần thận hỏi tương lại, thân thể Nam Cung Thần Võ trần trụi trắng nõn bỗng hiện lên trong đầu. Cô hoảng hốt, vội vàng làm bộ như không sao cả, lại nói tiếp: “À. Cho dù nhìn thì cũng có gì hay chứ, chúng ta làm thí nghiệm trên cơ thể người, cô đã thấy cơ thể người nhiều rồi, không có gì phải ngạc nhiên.”

“Vậy sao? Vậy cô còn hét lên làm gì?” Anh tức giận hỏi lại.

“Hả? Làm sao cháu biết cô có hét? Anh cháu. Nói cho cháu à?” Cô hốt hoảng, mặt bất giác đỏ ửng.

“Hừ, anh ấy nói cô rất sợ, giống như chưa thấy đàn ông trần truồng bao giờ.” Anh hừ nói.

“Cô.” Cô dừng lại. Cô đúng là chưa thấy đàn ông sống trần truồng!

Hừ? Về mặt đó của cô là gì? Anh hứng thú nghiền ngẫm, cố ý châm chọc hỏi: “Không thể nào? Cô cũng đã hai mươi chín tuổi rồi, chẳng lẽ còn chưa lên giường với đàn ông bao giờ à?”

Cô tròn mắt, mặt bỗng đỏ ửng, hoảng loạn khiển trách: “Cháu. Thằng nhóc này! Sao có thể hỏi. Loại. Loại chuyện của người lớn này hả?”

Phản ứng của cô bỗng chốc làm cho anh muốn cười, không khỏi nheo mắt lại, đùa cợt nói: “A a, thì ra cô thực sự chưa bao giờ có đàn ông!”

“Ai nói cô không có..... Được rồi, cô không có, vậy thì sao nào? Cô bạn muốn chết, không có thời gian để ý tới đám đàn ông ngu ngốc đó.” Cô vốn không định thừa nhận, nhưng lại cảm thấy thừa nhận cũng sẽ không mất miếng thịt nào, huống hồ, đây cũng không phải chuyện gì kinh hãi.

“Tôi thấy là không có đàn ông thích cô thì có?” Anh cười nhạo.

“Cái gì?”

“Bề ngoài thực bình thường, cá tính giống đồ ngu ngốc, đàn ông bình thường tuyệt đối sẽ không thích cô.” Giọng điệu của anh chanh chua lại ác độc.

“Thằng nhóc này.....” Tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Cũng khó trách anh tôi nhìn cô không vừa mắt, anh ấy ghét nhất là loại bình thường, ngu ngốc.” Tuy rằng anh nói như vậy, nhưng nhìn cô vừa tức vừa há hốc mồm, khóe miệng nâng lên, bất giác nở nụ cười.

Lại còn nói cô là bình thường ngu ngốc?

Thằng nhóc chết tiệt này.

“Đủ rồi!” Cô bốc hỏa, tức giận dùng một tay kéo ghế dựa. “Tối nay cô chịu đủ cháu rồi, đừng náo loạn nữa, đi, cô đưa cháu về nhà.”

“Này, tôi còn muốn đến tới phòng nghiên cứu xem đồ phở.....” Anh nhú mày.

“Cô còn lâu mới đưa cháu đi, cháu lập tức về nhà đi ngủ cho cô.” Cô cài cúc áo, thở phì phì cầm tay anh bước đi.

Không có việc gì mang thằng nhóc này đi ăn cơm làm gì cơ chứ? Tồn một đồng tiền còn bị thằng oắt con này chọc tức đến hộc máu.

“Tôi không về, Cao Lục, đưa tôi đi xem đồ phở.” Nam Cung Thần Vô hất tay cô ra, lạnh lùng ra lệnh.

“Không được, cháu về nhà đi, mau nói cho cô biết nhà cháu ở đâu.” Cô không để ý tới anh, đi thẳng ra chỗ đỗ xe.

“Cô không hiểu, đồ phở kia rất quan trọng với tôi.” Anh ở cô phía sau kêu lên.

“Thực buồn cười, cháu vội cái gì? Đó cũng không phải đồ phở gien của cháu.....” Cô quay đầu cười nhạo anh một tiếng, không ngờ nói xong quay đầu lại đâm đầu vào ngực một người đàn ông cao lớn.

“Ai ôi!” Cô hô nhỏ một tiếng, che mũi, lùi về phía sau một bước, vội vàng ngẩng đầu xin lỗi người kia: “Rất xin lỗi..... Rất xin lỗi.....”

Nam Cung Thần Vô đen mặt, quả thực vô lực, người phụ nữ này dây thần kinh quá thô, người như thế sao có thể là giáo sư đại học nghiên cứu gien được?

Anh đang định mở miệng mắng cô đi đường cũng không nên hỗn, lại bỗng phát hiện người đàn ông kia đang dùng vẻ mặt âm hiểm nhìn anh.

Khí lạnh chạy dọc theo sống lưng, sắc mặt anh biến đổi, trong lòng vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Nguy rồi! Người này đến vì anh, nhưng vệ sĩ của anh tối nay lại không đi cùng.....

Cao Lục lại còn không biết chết sống, vẻ mặt xin lỗi nói với tên kia: “Thật ngại quá, tôi không cẩn thận đâm vào anh, anh không sao chứ?”

Cô chưa nói xong, anh đã tiến lên giữ chặt lấy cô, vội vã nói: “Chúng ta đi!”

“Cái gì?” Cô quay đầu, không rõ vì sao.

“Đi mau là được rồi!” Anh tức giận đến hô to, lôi cô đi.

“Nhưng.....” Cô ngây ngốc quay đầu, còn định nói với đối phương thêm một câu xin lỗi, lại thấy người nọ chậm rãi đưa tay vào ngực, lấy ra một khẩu súng.

Cô kinh hãi, quả thực choáng váng.

“Đi mau! Cao Lục!” Nam Cung Thần Vô dùng sức kéo cô chạy như điên về phía sau.

Nhưng bọn họ mới chạy vài bước, lại có thêm hai người đàn ông cao lớn chặn đầu.

“Shit!” Nam Cung Thần Vô khẽ mắng một tiếng, ngược lại kéo cô qua đường cái.

“A! Tiểu Vô..... Có xe, có xe —!” Cô kêu sợ hãi theo anh xông vào làn xe.

Anh không để ý tới cô, linh hoạt lách qua từng chiếc xe, len qua giữa khe hở.

Thật vất vả đi đến phố đối diện, nhìn lại, ba người kia đã đuổi theo tới đây.

Anh rùng mình, kéo cô chạy về phía trước.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tiểu Võ..... Những người đó..... muốn làm gì.....” Cao Lục thở gấp, vừa chạy vừa hỏi.

“Bọn họ muốn bắt tôi!”

“Hả? Vì sao?”

“Đừng hỏi, cứ chạy là được rồi!” Anh quát, chạy thẳng về phía trước.

Nhưng anh còn nhỏ chân ngắn, không thể chạy nhanh được. Cao Lục quay đầu nhìn thấy ba người kia đã nhanh chóng tới gần. Đột nhiên dấy lên cảm giác muốn bảo vệ, nắm ngược lấy tay anh, tăng tốc chạy như điên.

Một hồi trượt đuổi, cô thở gấp muốn chết, cũng phát hiện anh không chạy nổi nữa, vì thế một tay ôm lấy anh, chui vào một ngõ tối nhỏ bên phải.

“Buông tôi ra.....” Anh khó thở giữa giữa.

“Suyt! Đừng nói gì cả.” Cô khẽ trách, ngồi xuống phía sau một rương gỗ lớn, kéo anh vào trong lòng.

Anh xoay mình ngăn ngó, bởi vì má anh đang áp vào nơi mềm mại trước ngực cô.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Tiếng tim đập dồn dập lại mãnh liệt của cô truyền vào tai anh.

“Yên lặng..... Bọn chúng tới.....” Cô cúi đầu dán bên tai anh nói nhỏ.

Dòng điện âm áp tê dại từ tai truyền đến ngực anh, hai người anh run lên, không thể nhúc nhích.

Thình thịch!! Thình thịch!! Thình thịch!!

Tim cô đập thật ồn ào.....

“Người đâu?” Ở cửa ngõ, truyền đến tiếng ba người kia nói chuyện.

“Không thấy.”

“Tim mau, cấp trên nói rõ nhất định phải mang được thằng nhóc kia về.”

Nghe đến đó, hàng mày nhỏ của Nam Cung Thần Võ nhíu lại.

Quả nhiên là nhắm vào anh, người ra lệnh cho bọn họ là ai?

Trọng điểm là..... dường như bọn họ biết bí mật của anh.....

Biết bí mật anh biến thành trẻ con!

“Còn người phụ nữ kia?”

“Cấp trên nói người phụ nữ kia là chuyên gia nghiên cứu gen, để hoàn thành kế hoạch rất cần cô ta, cho nên cũng phải đưa được cô ta về.”

Sắc mặt anh hơi thay đổi, những người này muốn bắt cả Cao Lục?

Cao Lục cũng kinh hãi, vì sao ngay cả cô cũng thành mục tiêu?

“Bọn họ chắc chắn ở quanh đây thôi, phân công nhau đi tìm, tuyệt đối phải tìm được bọn họ.”

Ba người nói xong liền tách ra tìm, trong đó có một người đi vào ngõ nhỏ.

Trời ạ, nên làm gì bây giờ?

Toàn thân Cao Lục căng lên, theo bản năng ôm Nam Cung Thần Võ càng chặt. Nam Cung Thần Võ ngửi được trên cơ thể cô mùi mồ hôi trộn với hương thơm nhàn nhạt của phụ nữ, trái tim vì thế mà hoảng hốt.

Phụ nữ.....

Anh đã sáu năm chưa từng nghĩ đến ý nghĩa của danh xưng này. Kích tỉnh và dục vọng giữa đàn ông và phụ nữ, từ sau khi anh bị biến thành trẻ con cũng biến mất theo.

Anh gần như đã quên lúc trước cùng đám bạn gái là cảm giác gì, cũng quên mình là đàn ông!

Có khi anh thực sự thực sợ hãi, sợ tất cả tri giác của mình sẽ dần dần đồng hóa cùng thân thể trẻ con này, sợ anh quên quan điểm và ý nghĩ một người đàn ông thành thực nên có.

Nhưng giờ phút này, ở trong lòng Cao Lục, linh hồn “đàn ông” trong cơ thể anh dường như thức tỉnh, dường như..... Sống lại.....

Thấy người nọ sắp phát hiện bọn họ, Cao Lục vừa vịn ngắm đến một thanh gỗ bên chân, nghĩ rằng, chỉ có một người hắn là có thể đối phó, vì thế cúi đầu nhỏ giọng dặn bên tai Nam Cung Thần Võ: “Chờ cô ngăn hắn lại, cháu hãy chạy đi!”

“Cô đừng.....” Anh kinh hãi, ngừng đầu. Nhưng chưa nói xong đã bị cô dùng tay che lại.

“Ngaoan, làm theo lời cô, đến lúc dùng hết sức chạy là được.” Mặt cô gần sát anh, khẽ quát nhẹ.

Thình thịch! Thình thịch!

Tiết tấu mãnh liệt kia lại truyền vào trong tai anh. Lúc này anh mới nhận ra, thì ra..... tiếng tim đập dồn dập vừa rồi không phải của cô mà là chính anh.

Khi anh còn đang giật mình ngây ngẩn, cô đã nhặt thanh gỗ lên xông ra ngoài, dùng sức đánh về phía mặt người đàn ông kia.

Người đàn ông kia không ngờ từ trong bóng tối sẽ có người lao ra, không kịp né tránh, sườn mặt bị đánh trúng, đau đến cúi đầu lùi một bước.

Cao Lục nhân cơ hội hô to: “Tiểu Võ, đi mau!”

Người phụ nữ ngốc này..... Nam Cung Thần Võ nhìn cô chăm chăm nhưng không động đậy.

Người đàn ông kia nổi giận, đưa tay muốn giằng lấy thanh gỗ của Cao Lục. Cao Lục dùng hết toàn lực chống trả, lại hét lên: “Cháu chạy mau đi!”

Người đàn ông kia quá tức giận đã quên lời dặn dò của đồng bọn, nhắc chân đá vào bụng cô. Cô gấp người lại, đau đến mức sắp ngất xỉu. Nhưng thấy người nọ xoay người muốn đánh về phía Nam Cung Thần Võ, cô chịu đau ôm chặt lấy đùi người nọ, không cho hắn tiến lên.

“Không được chạm vào thằng bé.” Cô hô to.

“Con đàn bà này!” Người đàn ông kia gầm lên một tiếng, bàn tay to bốp về phía sau gáy cô.

“A!” Cô chỉ cảm thấy gáy đau đớn, cảnh vật trước mắt mờ ảo không rõ.

“Cao Lục!”

Tiếng hô kinh hãi của Tiểu Võ trở nên thật xa xôi. Cô cố gắng chống đỡ ý thức, mở nửa mắt nhìn người đàn ông kia đi về phía cậu, trong lòng sốt ruột vạn phần.

Đúng lúc này, vang lên một tiếng ‘bụp’ nặng nề ngán ngùi. Cô mơ hồ thấy thân thể người đàn ông kia dường như run lên một chút, sau đó, dùng một giọng nói hoảng sợ nói: “Mày..... thằng nhóc này.....”

Tiểu Võ bị làm sao? Sao lại thế này? Cô muốn ngẩng đầu nhìn xem, nhưng Tiểu Võ bị thân hình cao lớn của người nọ che mất, mà tầm mắt của cô cũng đã mơ hồ không thấy rõ nữa.

“Đi chết đi!” Giọng trẻ con lại âm trầm lạnh lùng hừ nhẹ.

Tiếp theo, người đàn ông kia ngã về phía sau.

Ý thức của cô cũng tan rã, ngay trước khi cô bị bóng tối nuốt mất, Tiểu Võ xuất hiện trong tầm mắt mơ hồ của cô, trong tay cầm cái gì đó.....

Cái gì đó..... Giống súng.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Editor: đồ đồ béo

Khi Cao Lục tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ.

Cô hơi hoang mang chớp mắt mấy cái, sau đó nghĩ đến tên truy đuổi cô và Tiểu Võ, lập tức bật dậy.

Nhưng vừa mới động dậy, cô lập tức hét to ngã sấp xuống.

“A –” Đau đau đau, đau chết mất..... Sau gáy với bụng..... Đau đau quá.

“Làm sao mà hét to thế?” Nam Cung Thần Võ nhảy xuống từ sofa bên cửa sổ sát đất, đi đến bên giường, trừng mắt nhìn cô.

Cô ôm lấy bụng đau, ngẩng đầu nhìn anh, vội hỏi: “Tiểu Võ..... Cháu không sao chứ?”

“Đương nhiên tôi không sao, người gặp chuyện là cô, sắc mặt cô trắng như ma vậy.” Hai tay anh khoanh trước ngực, hừ nói.

Cô ấn lên gáy mình, không nhìn được lại hỏi: “Đây..... Đây là đâu?”

“Nhà của tôi.”

“Nhà cháu? Cô..... Sao lại có thể ở nhà cháu được?” Cô kinh ngạc không thôi.

“Tôi gọi Khốc Khắc đưa cô về, cô ngất xỉu, lại không biết nhà cô ở đâu, không thể để cô ở ven đường được.”

“Khốc Khắc?” Cô ngẩn người.

“Đúng, tôi gọi điện thoại báo cho anh ta, anh ta đến hiện trường cứu chúng ta về.”

Hóa ra là Khốc Khắc tới, đánh bại cái người to lớn kia, cứu cô.....

Nhưng trong ấn tượng cuối cùng của cô sao không nhìn thấy Khốc Khắc xuất hiện?

“Được rồi, cô nằm xuống nghỉ tiếp đi!”

“Nhưng..... Tiểu Võ, người kia về sau thế nào?” Cô hoang mang nói.

“Đừng hỏi nữa! Cô đồ ngốc này bụng bị đá, gáy bị đập, còn có sức nói chuyện sao?” Anh nhìn gương mặt tái nhợt của cô, tức giận nói.

Khi đó, khi cô giống như đồ ngốc xông lên muốn ngăn tên kia để anh trốn, anh thực sự ngây ra.

Cô tưởng rằng mình nhỏ bé như vậy có thể đối phó được với người kia sao? Thật đúng là ngu xuẩn.

Thật ra anh sớm chuẩn bị dùng súng mang theo người để giải quyết đối phương, trước khi anh động thủ cô lại xông ra ngoài.....

“Cháu mắng cô ngốc? Tiểu quỷ này..... Cháu cũng không nghĩ cô vì ai..... Ai ai..... Hừm.....”

Cô tức giận đứng dậy muốn gõ đầu cậu, nhưng vừa dùng lực bụng lại đau chết khiếp.

“Vì tôi? Nếu cô không lảm chuyện, tôi đã giải quyết được hắn ta từ lâu rồi.” Anh lạnh lùng “hừ” một tiếng.

“Cháu? Bằng một tiểu quỷ như cháu có thể.....” Cô cười nhạo một tiếng, trong đầu phút chốc lại hiện lên hình ảnh cậu cầm súng trong tay, đột nhiên ngẩn ngơ.

Đó..... Hắn là ảo giác? Một đứa trẻ sao lại có thể cầm súng được?

Nam Cung Thần Võ thấy cô không biết đang sững sờ chuyện gì, xoay người đưa tay đỡ cô.

“Sao lại không thể? Tôi lợi hại hơn tưởng tượng của cô nhiều, bây giờ, cô nằm xuống cho tôi, ngậm miệng lại.”

Cô không thể chống lại, ngã lên cái gối phía sau, hai mắt mờ to.

Tiểu quỷ này lại dám lớn lối như vậy, nó tưởng mình là ai chứ?!

“Muốn ở lại đây thì yên tĩnh chút đi, đừng có âm ỷ lăm lăm đến tôi.” Anh giống như chủ nhân dặn dò.

“Ồ lại đây? Vì sao cô lại muốn ở đây? Cô phải về.....” Cô nhú mồm, định đứng dậy xuống giường.

“Về? Những người đó nói rõ là muốn bắt cô, cô còn dám về?” Anh nhún mồm nhỏ, lạnh giọng mắng.

Cô ngẩn ngơ, nhớ tới đoạn đối thoại của những người đó.

Đúng vậy, những người đó không chỉ muốn bắt Tiểu Võ, ngay cả cô cũng không tha, nhưng..... Vì sao?

“Bọn họ..... Rốt cuộc là ai?” Cô nhú mồm.

Đúng, đó là một vấn đề khó.

Nam Cung Thần Võ cũng muốn biết bọn họ là ai. Tối hôm qua anh đã bảo Khốc Khắc đi điều tra lai lịch đám người kia, tuy rằng trước mắt còn chưa có tin tức, nhưng anh mơ hồ cảm thấy hẳn là có liên quan đến “Kế hoạch Thủ tuế”.

Theo anh đoán, người nắm đó bỏ vốn cho tiến sĩ Nhậm làm thí nghiệm “Kế hoạch Thủ tuế” đã bắt đầu hành động.

Sau khi tiến sĩ Nhậm gặp chuyện không may, “hắn” luôn giữ im lặng, sáu năm qua, không biết là đã hết hi vọng với thí nghiệm hay là ẩn núp âm thầm quan sát, “hắn” vẫn không hề có động tĩnh gì.

Nhưng khi quan hệ giữa anh, Phương Dạ Bạch cùng với Nhậm Hiểu Niên tan vỡ, bí mật có liên quan đến ba người họ dường như đã bị tiết lộ.

Bây giờ, hiển nhiên “hắn” muốn điều khiển “Kế hoạch Thủ tuế” một lần nữa. Nếu quả thực là thế, vậy không chỉ anh mà cả Nhậm Hiểu Niên và Phương Dạ Bạch chắc chắn đều có nguy hiểm.

Nhưng anh cũng không lo lắng cho hai người họ, tổ chức sau lưng tiểu tử Phương Dạ Bạch kia chắc hẳn cũng không phải kẻ dễ bắt nạt. Anh tin anh và anh ta đều bí mật phải không ít người ở Đài Loan bảo vệ Nhậm Hiểu Niên.

Ngược lại là Cao Lục.....

Những người đó hình như cũng cho rằng tập tài liệu đồ phở về gien của cô có lẽ có thể giải mã “Hiện tượng hoàn đồng”, bởi vậy mới để mắt đến cô.

Cô..... Thực sự có thể giải được bí ẩn này sao? Nếu như thế thật, anh tuyệt đối không thể để bọn họ chiếm bắt cô.

Câu đố trên người anh, anh muốn tự mình gỡ bỏ, người ngoài đừng hòng nhúng tay vào.

“Tôi không biết bọn họ là ai, nhưng sau khi anh tôi biết được chuyện của chúng ta đã rất lo lắng. Anh ấy cho rằng vì an toàn của tôi, cũng vì an toàn của cô, thời gian này tốt nhất cô ở lại nhà tôi.”

“Nhưng..... Cô ở nhà cháu không tiện đâu? Cô có thể ở ký túc xá.....” Cô lúng túng nhìn căn phòng rộng rãi này, đột nhiên nghĩ ra trong tập đoàn còn có ký túc xá dành cho nhân viên.

“Ký túc xá nhiều người âm ỉ, tôi không thích.” Anh lập tức lạnh giọng cắt lời.

Thân hình trẻ con này của anh không thể đi lung tung. Muốn thảo luận chuyện tài liệu đồ phở với cô, ở đây vẫn thích hợp nhất.

“Hả?”

“Cô ở đây là được rồi, yên tâm đi! Chỗ này chỉ có tôi.....” Anh hơi dừng lại, lập tức bổ sung: “Tôi với anh tôi..... Hai người thôi, cha mẹ tôi không ở đây.”

Để tiện làm thí nghiệm, cũng vì giữ bí mật, sau khi về nước Mỹ anh luôn ở một mình trong biệt thự biệt lập trong xưởng thuốc. Bởi vì ngoài cửa xưởng thuốc có gác cổng, cũng có hệ thống bảo vệ, anh ở đây còn an toàn hơn về nhà.

“Anh cháu? Tổng giám đốc cũng ở đây?” Cô quá sợ hãi, bất chấp cả người đau đón, ngồi bật dậy.

“Yên tâm, anh ấy bây giờ không ở đây, trước mắt chỉ có tôi ở nhà.” Anh bị biểu cảm hoảng sợ của cô chọc cười.

“Nhưng ngộ nhỡ anh ta trở về.....” Cô trừng lớn mắt, thấp thỏm không yên. Cô với tên Nam Cung Thần Võ kia thực sự không thể ở chung được!

“Anh ấy..... Trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không về đây đâu.” Khuôn mặt nhỏ của anh lóe lên một tia u ám.

“Hả? Thật sao? Anh ta phải đi công tác rất lâu sao?” Cô sững sờ hỏi.

“Đúng, mỗi lần anh ấy ra ngoài đều rất lâu, cho nên cô ở lại đây đến khi chắc chắn an toàn, cô lại về.”

“Anh ta không ở đây, cháu ở một mình sao?” Cô kinh ngạc không thôi.

“Đúng vậy.”

“Ai chăm sóc cháu?”

“Tôi không cần người chăm sóc, bình thường có việc thì tìm Khốc Khắc, ba bữa sẽ có người đưa tới, có người đến quét dọn cố định, tất cả đều tiện.” Anh nói.

“Vì sao không ở cùng cha mẹ?” Cô không hiểu.

“Đây là việc riêng của tôi, không tiện trả lời.” Anh hừ lạnh.

Cô sùng sốt một chút, ngẫm lại cũng đúng, mỗi người đều có riêng tư, mặc dù cậu chỉ có bảy tuổi cô cũng không nên hỏi nhiều. Nhưng nhìn cậu bé mới bảy tuổi hình như cũng không đến trường, người lớn cũng không trông nom, thường đi lung tung trong tập đoàn thuốc, khó tránh khỏi có chút đau lòng.

“Được rồi, cô không hỏi nhiều, trước hết cứ ở đây đã. Nhưng cô phải về nhà lấy quần áo của cô trước, bây giờ cô muốn tắm.” Cô nói xong cúi đầu nhìn bộ vest nhàu nhĩ đã thoang thoang mùi mồ hôi trên người mình, cảm thấy không thoải mái.

“Tạm thời mặc quần áo của anh tôi đi! Ngày mai tôi bảo Khốc Khắc về lấy cùng cô.” Anh nói xong ra khỏi phòng, không bao lâu mượn một bộ quần áo ngủ quay về đưa cho cô.

“Tiểu Võ, cô mặc quần áo của anh cháu, anh ta có giận không?” Cô bất an hỏi.

“Anh ấy không keo kiệt như vậy.” Anh nói lại.

“Đúng, anh ta không tức giận, nhưng anh ta xấu tính.” Cô lẩm bẩm.

Lại còn nói anh xấu tính? Anh không vui quát: “Muốn tắm thì tắm nhanh lên, tắm xong thì ngủ nhanh đi, anh tôi gọi điện, muốn cô ngày mai đưa tập tài liệu phân tích đồ phổ cho tôi xem.”

“Đưa cho cháu xem?” Cô kinh ngạc.

“Đúng, anh ấy bảo tôi xem giúp anh ấy.”

“Thật hay giả vậy? Cháu xem thực sự hiểu à?” Cô khó tin.

“Tôi nói rồi, tôi là thiên tài!” Anh hừ cười một tiếng.

Thằng nhóc này thật sự là thiên tài bảy tuổi sao?

Cô cúi đầu nhìn chăm chăm cái đầu nho nhỏ của cậu, kỳ thực cũng không quá nghi ngờ, bởi vì hành vi cử chỉ và cách nói chuyện của cậu bé thực sự đều rất rất “Người lớn”!

“Tắm rửa xong nếu đói bụng, bên cạnh có một suất đồ ăn, là của cô đấy.” Anh chỉ chỉ hộp cơm trên bàn tròn nhỏ.

“Cứ để đó đã, cô không muốn ăn. Cô có chút buồn nôn.” Cô liếc com hộp một cái, một mùi lác đầu, chậm rãi đứng dậy đi về phía phòng tắm. Nhưng mới bước một bước, liền đau đến xoay người ngã ngồi về mép giường.

Nam Cung Thần Võ nhìn vẻ mặt cô không được ổn lắm, bước về phía cô, trực tiếp xốc áo của cô lên.

“Cháu muốn làm gì?” Cô kinh hãi, vội vàng đẩy bàn tay nhỏ bé của cậu ra.

“Đừng nhúc nhích.” Anh quát khế, nhìn chăm chăm phần bụng xanh tím của cô, khuôn mặt nhỏ nhăn nhu lại.

Anh không ngờ cô bị thương nghiêm trọng như vậy, xem ra cú đá kia cũng không nhẹ.

“Cháu đúng là thằng nhóc vô lễ! Nhìn cái gì vậy.” Cô tức giận đến mắng to.

“Cô yên tĩnh một chút xem nào! Mau nằm xuống, tôi kiểm tra xem cô có bị thương đến nội tạng hay không.” Anh nói xong đẩy ngã cô, đầu ngón tay lướt nhẹ qua bụng cô.

“Cháu. Cháu muốn kiểm tra cái gì. Cháu cho mình là bác sĩ chắc. Á!” Cao Lục vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng lập tức đau đến hét lên.

“Chỗ này đau không? Chỗ này thì sao?” Anh giúp cô ấn trái một chút, ấn phải một chút, vừa ấn vừa hỏi, kia tư thế thật đúng là không thua gì bác sĩ chuyên nghiệp.

Cô có chút ngốc kinh ngạc nhìn cậu, có một chớp mắt, lại cảm thấy trước mắt không phải một đứa bé, mà là một người đàn ông!

“Chỗ này đau không?” Anh hướng lên trên xương sườn cô ấn nhẹ, ngẩng đầu nhìn cô phản ứng.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú nhưng lại trẻ con của cậu, xương sườn của cô không cảm thấy gì, tim lại bắt gặp giao động một chút.

Đứa bé này..... Có một đôi mắt quá thành thực lại quá thâm sâu.....

Đợi chút, cô đang bị điên sao? Tim đập nhanh với một thằng nhóc làm cái chết tiệt gì? Nó mới bảy tuổi thôi! Có thể làm con cô được ấy chứ.

Thấy cô lại ngẩn người, anh nhú mồm, lại dùng sức nhấn lên bụng cô một cái. Cô đau đến hét âm lên, hoàn hồn.

“A — đau chết tôi —”

“Xem ra vẫn không sao, chỉ là mô liên kết chảy máu, tôi đi lấy chút thuốc giảm đau cho cô. Cô cũng đừng tắm rửa, thay quần áo, uống thuốc xong lại bôi thuốc ngoài da, ngủ một giấc, ngày mai sẽ tốt hơn nhiều.” Anh kiểm tra xong, còn dùng giọng điệu của bác sĩ giải thích.

Cô kinh ngạc ngẩn người, không nhìn được cười mếu: “Cháu rút cuộc biết thật hay biết giả vậy?”

Anh lạnh lùng liếc cô một cái, không để ý đến cô, xoay người đi ra ngoài. Không lâu sau, trong tay thực sự cầm một vài viên thuốc, còn có một lọ thuốc mỡ trở về.

“Uống thuốc đi, sau đó bôi thuốc.” Anh ra lệnh.

“Thuốc này lấy từ đâu vậy?” Cô há hốc mồm nhìn đồng thuốc.

“Yên tâm, không sao đâu, thuốc này đều do xưởng thuốc Nam Cung sản xuất, thuốc giảm nhiệt giảm đau cơ bản thôi, tôi và anh tôi vẫn dùng suốt.” Kỳ thực thuốc này đều là anh điều chế, nhưng nói ra chỉ sợ cô sẽ bị dọa không dám uống.

“À.....” Cô lúc này mới nghĩ đến chuyện nhà cậu bé là công ty dược phẩm, nhận biết thuốc cũng thực bình thường.

Anh nhìn cô do dự, nhún nhún vai, hừ hừ: “Uống hay không tùy cô, uống vào đau ít, không uống thì đau lâu một chút, thế thôi. Tôi muốn đi ngủ, vì cô mà hại tôi mệt chết khiếp, giờ không cho phép làm phiền tôi.”

Nói xong, anh ra khỏi phòng, đóng cửa.

Cô tròn mắt nhìn cậu rời đi, hoàn toàn không nói gì.

Thằng oắt này rút cuộc mấy tuổi? Không đáng yêu chút nào cả!

Lắc đầu, cô nuốt thuốc vào, lại cầm lấy thuốc mỡ bôi lên chỗ thâm tím, sau đó ngã đầu liền ngủ.

Cậu cho rằng chỉ có cậu mệt sao? Cùng cậu ta, cô càng mệt hơn! Tiểu quỷ thôi!

Cao Lục bắt gặp liền bắt đầu những ngày sống chung với Tiểu Võ, bảy ngày qua, cô thực sự cảm thấy cậu không giống trẻ con chút nào.

Cách thức sinh hoạt, tư tưởng, hành vi của cậu, căn bản không khác gì người lớn.

Nếu không phải bề ngoài trẻ con kia, cô thậm chí sẽ có ảo giác kỳ thực cô đang sống với một người đàn ông.

Cô chưa từng gặp cậu bé nào thông minh, tự phụ, độc lập, cuồng vọng, cậu quản lý mình ngay ngắn trật tự, hoàn toàn không cần người khác chăm sóc, cũng sẽ không ỷ lại hoặc làm nũng, ngược lại đa số thời gian là cô rõ ràng tình huống, hồng rồi quy định của cậu mà bị cậu trách cứ, sửa lỗi.

Đặc biệt là khi cô đi nhầm lên tầng ba cậu quy định tuyệt đối không thể đi lên; Khi cô không thu thập sạch sẽ, đặt đồ trở về vị trí cũ; Khi cô đã quên đưa quần áo sau khi thay ra cửa biệt thự cho nhân viên vệ sinh thu dọn; Khi cô không cẩn thận quăng rác lung tung.....

Cậu sẽ giống trường ngục giam..... Không, phải nói giống người lớn mắng con cái, mắng cô không dứt!

Cảm giác này thật quá kỳ lạ, cô hai mươi chín tuổi bị thằng nhóc bảy tuổi quản đông quản tây, dường như lập trường đối chọi, nhưng cô bị quản có đôi khi còn thần kinh cảm thấy cậu rất có khí thế đàn ông.....

Xem đi? Cô nhất định là điên rồi! Lại cảm thấy một cậu bé bảy tuổi có khí thế đàn ông!

Nhưng cậu thực sự rất giống ông cụ non! Nhất là khi cậu thảo luận chuyện đồ phở cùng cô, nhìn thực sự vô cùng chuyên nghiệp lại đẹp trai.

Giống giờ phút này, hai người bọn họ giống như bình thường ngồi ở thư phòng trong biệt thự, cùng nhau xem phân tích đồ phở của Nam Cung Thần Võ trên máy tính, cậu nhanh chóng hiểu được giải thích của cô, lại có thể từ một suy ra ba.

“Ý của cô là đồ phở gián thể hiện hàm lượng vật chất trong cơ thể, bởi vì albumin và số lượng khoáng vật trong tế bào mỗi người khác nhau cho nên đồ phở của mỗi người cũng sẽ không giống nhau, tính độc nhất này giống như vân tay, đúng không?”

“Đúng.” Thật sự là đứa bé thông minh! Cô khen ngợi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuấn tú của cậu, liên tiếp gật đầu.

Tiểu Vô quả nhiên là thiên tài, anh còn tiếp thu nhanh hơn nghiên cứu sinh trong phòng nghiên cứu của cô, vừa nói đã hiểu, hoàn toàn không cần cô giải thích nhiều.

Nói thật, cô càng lúc càng thích tiểu quý này, đương nhiên thỉnh thoảng bỏ qua vẻ già trước tuổi, cá tính vừa lạnh vừa kiêu ngạo cùng cái miệng ác độc của cậu là được.

“Như vậy, hai đồ phổ của anh tôi nên giải thích thế nào? Cùng một người lại có hai đồ phổ khác hẳn nhau.”

Anh dùng chuột ấn vào hai đồ phổ, quay đầu nhìn cô.

“Đây là vấn đề, cô luôn luôn hy vọng giúp anh cháu kiểm tra một lần, người bình thường không thể xảy ra loại hiện tượng này, tế bào con người đều sẽ từ từ biến chất, không ai lúc lớn lúc nhỏ, đôi tới đôi lui như vậy.” Cô đi qua, nhìn chăm chăm đồ phổ trên màn hình, trên mặt có hoang mang.

“Nếu thực sự có người có đồ phổ như vậy thì sao? Lúc lớn lúc nhỏ.....” Anh cũng nhìn chăm chăm màn hình, vẫn chưa chú ý tới khoảng cách giữa hai người quá gần.

“Không thể nào.” Cô chống cằm, lập tức phản bác.

“Ai nói không thể?” Anh quay đầu trừng cô, lúc này mới hốt hoảng nhận ra sùnn mặt của cô cách anh chỉ có hơn mười cm.

Tóc quăn ngắn hơi rối vén ra sau tai, lộ ra lỗ tai trắng trẻo cùng gò má có chút tàn nhang, cái mũi nhỏ, lông mi cong dài, còn có đôi môi luôn không bắt giác mím lại.

Nhìn từ sùnn mặt, lại có vẻ nữ tính hiếm gặp.

Về nữ tính..... Làm đàn ông sao xuyên.....

“Bởi vì tế bào một người nếu đôi tới đôi lui, lúc lớn lúc nhỏ, thân thể nhất định sẽ không chịu nổi, thông thường người bình thường tuyệt đối sẽ không chịu được loại biến đổi này, cho nên giả thiết cháu đề ra không có khả năng tồn tại.” Cô nói xong ánh mắt từ màn hình chuyển sang phía anh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, con ngươi anh lơ đãng co rút lại một chút, sau đó, anh dường như cảm giác được pheromone nam tính trong cơ thể thức tỉnh.....

Chậc! Thật là kỳ lạ, vì sao chỉ khi ở cùng cô, anh mới có thể ý thức được mình là đàn ông? Cô rõ ràng chỉ là một người phụ nữ không có sức hấp dẫn.

Anh âm thầm buồn bực.

Cao Lục không hề cảm nhận được, cô vẫn nghiêm túc thảo luận vấn đề anh đưa ra: “Cháuغم lại xem, nếu cháu đột nhiên biến thành người lớn, tất cả tế bào đều thay đổi theo, đến lúc đó trái tim nhất định là thứ đầu tiên xảy ra vấn đề, có lẽ không nổ tung thì cũng sẽ sốc đến chết. Cho nên, nếu có người tế bào không ổn định đôi tới đôi lui, trên cơ bản là không có khả năng sống sót.”

Anh rùng mình.

Trái tim? Quả thực, mỗi lần Nhậm Hiểu Niên biến hóa dấu hiệu đều bắt đầu từ trái tim, mà anh lần này cũng đã trải qua đau đớn xé rách này.

Nhưng anh và Nhậm Hiểu Niên, Phương Dạ Bạch, không phải đều còn sống sao.....

“Kỳ thực rất nhiều người đều vọng tưởng trẻ lại, nhưng thủ đoạn quá mức kịch liệt, hoặc là muốn trẻ lại trong thời gian ngắn, tuổi thọ lại vì thế mà ngắn lại, đây không phải mất nhiều hơn được sao? Cháu nên biết, trẻ cũng không tương đương với trường thọ.” Cô khẽ thở dài.

Lúc trước cô muốn cho Nam Cung Thần Vô hiểu được điểm này, đáng tiếc anh lại không nghe, còn nổi giận.

Sắc mặt anh trắng xanh, bỗng chốc đã hiểu được ý của cô.

Hiện tượng hoàn đồng không phải thanh xuân vĩnh viễn, ngược lại..... Vô cùng có khả năng sẽ chết bất đắc kỳ tử?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cậu, cô cười cười, sờ sờ đầu của cậu, an ủi nói: “Sao lại có vẻ mặt này? Đừng lo lắng, tiểu quý cháu còn có thể sống rất lâu mà!”

“Làm sao cô biết?” Anh nhú mày lui về phía sau, gạt tay cô ra.

“Cháu mới bảy tuổi, cháu còn có thể lớn lên, kết hôn, sinh con.....” Miệng cô cười nói, trong lòng lại suy nghĩ, kẻ ác đều sống lâu, tiểu quý cháu hư hỏng như vậy nhất định sẽ sống ngàn năm.

“Cũng có người bảy tuổi sẽ chết yểu, không kịp lớn lên, kết hôn, sinh con.” Anh oán hận hừ lạnh.

“Không sai, nhưng cô thấy cháu có khuôn mặt trường mệnh đó, cháu xem, lông mày cháu vừa dày vừa đẹp, mắt cháu sáng lại có thần, cái mũi này lại cao thẳng, còn có môi.....” Cô vừa nói vừa dùng đầu ngón tay vẽ theo lông mày, mắt má, còn có chóp mũi của anh.

Anh lạnh lùng trừng mắt nhìn cô làm càn, cho rằng mình sẽ rất tức giận, rất rất tức giận, nhưng..... Nhưng không có.

Không phát tác, không kháng cự, cũng không cảm thấy chán ghét.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đổng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Editor: đồ béo Betor: mèo mỗ

Không phát tác, không kháng cự, cũng không cảm thấy chán ghét.....

Không đáng ghét chút nào.

Lúc này, cô xoay người đến gần anh, tìm anh không khỏi nhảy lên, nhưng sau đấy cô lại vờn hai tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ của anh không ngừng xoa bóp.

“Chắc chắn, tiểu quý cháu thật sự rất xinh đẹp, cô rất muốn sinh được một đứa con như cháu đấy!”

Tâm trạng xuống dốc không phanh, anh như mây, tức giận trào dâng trong nháy mắt.

“Đừng chạm vào tôi! Tôi không thêm, cũng không thể có người mẹ ngốc như cô.” Kéo hai tay cô ra, nhảy xuống ghế dựa, anh tức giận nằng, đi ra khỏi thư phòng.

Giọng điệu và động tác coi anh như trẻ con của cô mới thực sự làm cho anh tức giận.

“Mẹ ngốc gì cơ? Cháu có thấy cô nào thông minh hơn cô sao? Có sao? Có sao?” Cô đuổi theo.

“Hừ, còn dám nói mình thông minh, cười chết người ta.” Anh hừ lạnh một tiếng, mặt đen sì đi vào phòng khách.

“Này này, tiểu quý, cô mới hai mươi bốn tuổi đã lấy được học vị tiến sĩ công trình ghen.....” Cô chặn đường đi của anh, lớn tiếng nói.

“Thế thì sao? Tôi chưa thấy ‘tiến sĩ’ nào quên mặc quần áo đã đi lung tung.” Anh châm chọc.

Cô xoay người ngó ra, đỏ mặt không nói gì.

Anh mắt lạnh liếc cô, thâm hừ một tiếng.

Cô gái này chỉ có trí thông minh ở lĩnh vực ghen thôi còn những lúc khác đều là đồ ngốc, đặc biệt trong cuộc sống lại càng ngốc.

Quên ăn cơm, ngủ, tắm rửa, quên đi làm, kinh khủng nhất là có một lần cô còn quên mặc quần áo, chỉ mặc mỗi bra đã chạy vào thư phòng, đặt móng yên vị trước máy tính tập trung nghiên cứu tập đồ phở của cô.....

Lần đó thực sự khiến anh há hốc mồm, anh dằn ra nhìn cô gần năm giây mới giận dữ hét lên: “Cô đang làm cái gì đấy?”

“Cô làm sao?” Cô còn ngây ra hỏi lại anh.

“Cô không mặc quần áo đã đi xuống đây làm gì?” Anh lườm cô.

“Cô?” Lúc này cô mới cúi đầu nhìn mình “trần truồng”, vẻ mặt ngạc nhiên. “Ồ? Sao cô chưa mặc quần áo đã chạy xuống dưới này?”

“Cô có mặc quần áo hay không tự mình không có cảm giác sao?” Giữa trán anh hiện lên mấy vạch đen, không nhìn được chửi ầm lên.

“Cô thật sự quên mất, vừa mới nghĩ ra trình tự có chỗ có vấn đề, liền xuống tầng luôn, bảo sao thấy hơi lạnh.....” Cô xấu hổ cười cười, vội vàng lấy tay che ngực, nhưng vẫn tiếp tục gõ bàn phím.

“Còn không đi mặc quần áo vào? Cô nghĩ rằng bộ ngực phẳng lý của cô đẹp lắm sao?” Nhìn mặt cô vẫn không đỏ lên không thờ gấp lại tuyệt đối không xấu hổ ngồi trước máy tính, anh thực sự tức đến mức muốn lật bàn.

Cô gái này! Cô không xem anh là đàn ông chút nào, thật đáng giận.

Ngực phẳng? Tiểu quý này còn nói cô là ngực phẳng? Trẻ con thì biết cái gì?

Cao Lục giận dữ quay đầu lườm anh, dứt khoát ưỡn ngực cho anh xem.

“Đây không gọi là ngực phẳng, tiểu quý, nhìn cho rõ, cô ít nhất cũng là cup B! Là B!”

Anh nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào bộ ngực no đủ mềm mại trắng nõn của cô, trong bra màu hồng phấn giản dị kia hai bầu ngực vừa phải lay động phong tình mê người.

Trong lòng anh hơi xao động, nhưng lại không chịu nổi gương mặt ngốc nghếch như dâng vật quý của cô.

“Tôi thêm vào mà quan tâm cô là ABC cái gì?! Ngực nhỏ như thế cũng đòi khoe? Đến cả tôi đây cũng không muốn nhìn.” Anh lập tức muốn đá kích cô thật chua ngoa.

Quả nhiên cô hơi thất vọng, lườm anh một cái, ôm ngực, vừa lên tầng vừa tự gõ gõ đầu mình nói: “Cô thật sự là điên rồi, lại đi nói chuyện cỡ cup với trẻ con.....”

Người như cô sao có thể thông minh được? Trong đầu cô chỉ có một đồng kiến thức gien, tất cả những thứ khác đều là con số không!

Nghĩ đến chuyện hôm đó, Cao Lục cũng cảm thấy mất mặt, ấp úng giải thích: “Vi hôm đấy cô vội dùng máy tính, nên mới.....”

“Ngu ngốc chính là ngu ngốc, chỉ có ngu ngốc mới có thể luôn luôn cường điệu mình là cup B.” Anh châm biếm, ngồi dựa trên sofa, hai chân gác lên mép bàn.

“Tiểu quý như cháu nhớ kỹ việc đó làm gì? Còn đặc biệt nhớ cô cup B.” Cô tức giận trách mắng.

“Vi hôm đấy cô liều mạng lắc ngực nhỏ của cô trước mặt tôi, cảnh tượng đấy rất buồn cười, muốn quên rất khó.” Anh cười nhạo, bụng cả phê lên nhấp một ngụm.

Cô lườm cậu, tuy đã sớm quen với vẻ ông cụ non của cậu nhưng vẫn không vừa mắt. Mới bảy tuổi đã nói móc người ta như vậy, hơn nữa ngày nào cũng bắt chước người lớn uống cà phê, còn vắt chân nữa!

“Không được nhớ chuyện này nữa! Tiểu sắc quý!” Cô đặt mông ngồi bên cạnh cậu, vừa mắng vừa lấy cà phê trong tay cậu, nói tiếp: “Còn nữa, còn nhỏ thì đừng uống cà phê, uống sữa đi, uống sữa mới cao lớn được.....”

Cô còn chưa dứt lời, đã thấy cậu đột nhiên áp lại gần, ngửa đầu, cong khóe miệng lên như tiểu ác ma.

“Vậy uống sữa người được không? “Cô” à, sữa mẹ có dinh dưỡng hơn, nhất là cup B ở đây.....” Nói xong, tay cậu còn đặt trên ngực trái của cô.

Cô há hốc mồm, ngây người.

Khuôn mặt nhỏ trước mặt này..... Đột nhiên trở nên thật “đàn ông”! Hơn nữa còn là “Đàn ông hư”.....

“Ừ, quả nhiên là mềm thật, hóa ra nhỏ cỡ này là cup B.....” Năm ngón tay của cậu như đang ước lượng cái gì nắm nhẹ ngực cô, mỉm cười xấu xa.

Cô đột nhiên bùng tỉnh, hồn hên hắt móng vuốt sói nhỏ của cậu xuống, lùi ra phía sau, hai tay che ngực, mặt đỏ bừng chữi ằm lên: “Cháu cháu cháu đang làm gì đấy hả? Thăng nhóc chết tiệt này, dám..... Dám ăn đậu hũ của cô.....”

Anh nhướn mày, hừ nhẹ: “Chẳng qua chỉ là đậu hũ mà thôi, hiếm sao?”

Oa! Đứa..... Đứa..... Đứa trẻ này..... Rất..... Đáng giận.....

Cô tức giận đến mức không nói được gì, ngay cả nghĩ từ cũng lấp bắp.

Cậu lại nhân lúc cô ngồi ngẩn ra trên sofa, đột nhiên đứng dậy đến chỗ cô, đẩy cô nằm dựa trên sofa, hai tay thậm chí còn đề lên hai bên tay vịn, ép cô vào sát lưng ghế.

Cô thờ dốc vì kinh ngạc, tròn mắt nhìn mặt cậu gần trong gang tấc, toàn thân cứng đờ.

“Yên tâm, tôi kén ăn, dù là đậu hũ non hay đậu hũ già, tôi cũng không thích ăn.” Cậu cúi đầu cười lạnh.

Chuyện..... chuyện gì thế này?

Sao cô lại bị một nhóc con bảy tuổi ép thành..... Tư thế mờ ám này?

“Còn nữa, tôi cũng không ăn sữa mẹ, quá nhiều dinh dưỡng tôi sẽ bị tiêu chảy.” Cậu nhìn chăm chú bộ ngực của cô, cười nhạo.

Cô ghen hòng nhìn trần trối, hoàn toàn không nói nổi.

Đứa trẻ đang nói chuyện với cô rốt cuộc là bao nhiêu tuổi?

“Được rồi, làm việc tiếp đi, nhưng đừng có vì anh tôi không ở đây mà cô có thể lười biếng đầu đuôi, đồ phở gien của tôi đâu? Đã làm xong chưa? Làm xong rồi thì gửi ngay vào máy tính của tôi.” Cậu thấp giọng nói, buông cô ra, dáng vẻ như không có việc gì về thư phòng.

Cô sùng sốt một lúc lâu sau mới lấy lại được tinh thần, lúc hoàn hồn cô mới phát hiện tim mình đập điên cuồng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nhanh đến nỗi cô không thở nổi.

Thật sự là rất khoa trương! Tiểu quý Tiểu Võ kia sao có thể đùa giỡn một cô gái lớn hơn mình hai mươi hai tuổi?

Mà sao cô lại có thể ngây ra để nó đùa giỡn?

A! Cao Lục, mày là đồ siêu cấp đại ngốc!

Cô không thể nhịn được nữa, rốt cuộc lửa giận cũng bùng nổ.

“Tiểu Võ! Đồ lưu manh nhà cháu! Cháu đi ra đây cho cô.....” Cô lớn tiếng mắng, quyết định phải dạy dỗ tiểu quý này, tránh sau này không giáo dục được nó.

Cô lao vào thư phòng, xoa tay, đang chuẩn bị thể hiện khí phách của mình, lại đột nhiên thấy Tiểu Võ đau đớn ngã trên mặt đất.

Cô kinh hãi, lửa giận đầy bụng tắt trong nháy mắt, lập tức tiến lên nâng cậu dậy.

“Tiểu Võ! Cháu làm sao vậy?” Cô vội hỏi.

“Đừng..... Chạm vào tôi..... Tránh ra!” Cậu khàn khàn gào nhẹ giống như mãnh thú nhỏ bị thương.

“Cháu không thoải mái ở đâu? Đau không?” Cô vô cùng sốt ruột, theo thói quen vuốt trán của cậu, đột nhiên ngẩn ra.

“A? Người cháu hơi nóng.....”

Nói xong, cô còn phát hiện cậu núm chặt ngực, mặt trắng bệch.

“Tôi nói đừng chạm vào tôi..... A.....” Cậu hất tay cô ra, vừa hét lên xong đã đau đớn cuộn tròn trên mặt đất thở gấp, thậm chí còn run rẩy.

“Ông trời của tôi ơi! Cháu như vậy không ổn đâu, cô đưa cháu đi bệnh viện.....” Cô hoảng sợ, lo lắng hết to.

“Không..... Muốn.....”

Cô mặc kệ cậu muốn hay không, đang định đưa tay ra, Khốc Khắc bỗng như gió xoáy đẩy cửa mà, thấp giọng nói: “Cô đừng chạm vào thiếu gia!”

Cô ngẩn ra, chỉ thấy anh ta bế Tiểu Võ lên, xông ra khỏi thư phòng, nhưng không phải đưa đi bệnh viện, mà lên thẳng cấm địa trên tầng ba – nơi cô bị cấm đặt chân vào.

“Này..... Khốc Khắc, anh không đưa cậu ấy đến..... bệnh viện sao.....?” Cô đuổi tới chân cầu thang, ngạc nhiên cảnh tượng có chút quen thuộc này, ngừng nói.

Sao cô lại cảm thấy tiểu Võ lúc này giống hệt lần Nam Cung Thần Võ phát bệnh ở phòng nghiên cứu?

Thật sự giống như đúc.....

Cao Lục luôn muốn lên tầng ba xem tình huống của Tiểu Võ, nhưng Khốc Khắc lại phái người canh giữ ở cầu thang tầng hai lên tầng ba, nhất quyết không cho cô đi lên quấy rầy.

Càng đáng giận là không cho xem cũng không cho hỏi. Khốc Khắc không trả lời bất cứ chuyện gì, hại cô chỉ có thể một mình nóng vội lo âu, đứng ngơ không yên.

Tốt xấu gì cũng phải nói xem đã xảy ra chuyện gì chứ! Tiểu Võ rốt cuộc ra sao, có phải sinh bệnh hay không, đã khá hơn chút nào chưa.....

Chẳng lẽ là có bệnh di truyền trong dòng họ, cho nên hai anh em đều có bệnh trạng giống nhau sao?

Cô cả một đêm lo lắng, cho đến rạng sáng mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Không biết qua bao lâu, trên lầu đột nhiên có tiếng vang. Cô bừng tỉnh,

nhìn đồng hồ báo thức, đã qua giữa trưa rồi.

Tiểu Võ đâu? Đã ổn chưa?

Cô bất an lao ra, phát hiện không thấy người gác đầu nữa. Cô hơi run lên, sau đó lại nghe thấy hình như có người đi lại trên tầng ba, cô theo trực giác chạy lên trên tầng, ngừng chân trước cửa phòng Tiểu Võ, bên trong có tiếng người nói chuyện.

Là Tiểu Võ sao?

Cô mừng rỡ, không nghĩ nhiều trực tiếp đẩy cửa ra, lớn tiếng gọi: “Tiểu Võ, cháu đỡ chưa...”

Cô im bật, giọng nói biến mất trong cổ họng vì kinh ngạc hoảng sợ mà đang co rút lại. Cô giống như bị điểm huyết cứng đờ người, trợn mắt nhìn –

Người đàn ông chỉ mặc quần dài, để trần nửa người trên, đang nói chuyện điện thoại.

“Cô vào đây làm gì?” Người đàn ông một tay chống hông, giận dữ trừng mắt nhìn cô.

Gương mặt tuấn tú lạnh lùng, giọng điệu cao ngạo, còn có tiếng nói trầm thấp kia ...

Nam. Nam Cung Thần Võ!

Anh ta về bao lâu rồi?

Cô mở lớn miệng, hoàn toàn há hốc mồm.

“Khi Hiếu Niên đến nhớ phải thêm người đi đón máy bay, tôi muốn cô ấy bình an đến trước mặt tôi.”

Nam Cung Thần Võ nhú mày, tiếp tục dằn dò, vội vàng kết thúc cuộc trò chuyện, sau đó chuyển sang người đang ngu ngơ như pho tượng đá là cô, lạnh lùng nói: “Không phải tôi cấm cô lên tầng ba rồi sao? Cô còn dám xông lên? Là trí nhớ cô quá kém hay là ngẩn ngơ?”

A, không phải ảo giác, nghe những lời độc ác đã lâu không thấy này, cô thật xác định Nam Cung Thần Võ đã trở lại.

Cô khẽ run lên một cái, mới vội vàng giải thích: “Là. là tôi lên xem Tiểu Võ, tối hôm qua cậu ấy bị bệnh, dường như rất nghiêm trọng. Cậu ấy đâu? Bây giờ ở đâu? Không sao rồi chứ?”

Cô nói xong nhìn bốn phía, gian phòng màu đen trắng này phòng trần ngập phong cách đàn ông, thấy thế nào cũng không giống phòng Tiểu Võ, nhưng cô lại thường xuyên thấy Tiểu Võ đi vào phòng này nghỉ ngơi.

“Sao nào, cô rất lo lắng cho nó?” Nam Cung Thần Võ hừ nhẹ.

“Đương nhiên! Cậu ấy mới bảy tuổi, cha mẹ anh trai lại không ở bên, hình như cũng không có ai quan tâm.” Cô bật thốt lên, nhưng phát hiện ra lông mày anh nhíu lại, lập tức sửa miệng: “À, ý tôi là. Cậu bé rất độc lập tự chủ. Anh đã đã trở lại, vậy là tốt rồi.”

“Hừ, không cần cô quan tâm, cô quan tâm chính mình là được rồi.” Anh xoay người cầm áo somi trên giường lớn.

Cô kinh ngạc nhìn bà vai rộng cùng tấm lưng gầy gò của anh phát hiện vai phải anh có một vết sẹo bị phỏng, không khỏi ngẩn ngơ.

Ờ? Có một lần quần áo Tiểu Võ bị dính nước, vội vã cởi ra đi tắm. Khi đó, cô nhìn thấy vai phải cậu cũng có vết sẹo như vậy!

Cô hỏi sao lại có vết sẹo này, cậu trả lời: “Trước kia không cẩn thận bị axit hắt vào.”

Khéo như vậy? Trên người hai anh em đều có vết sẹo do axit? Lại còn ở cùng một vị trí, hình dạng cũng giống nhau?

“Cô còn không đi ra ngoài? Thế nào? Cô mượn cơ hội vào xem tôi thay quần áo sao?” Anh mặc áo somi, vừa cài cúc áo vừa đi về phía cô.

Cô hoảng hốt, lấy lại tinh thần, vội vàng lùi ra cửa phòng.

“À, không phải, tôi lập tức đi đây.” Nhưng lùi được hai bước lại ngừng, hỏi: “Này. Tiểu Võ đâu? Có thể nói cho tôi cậu ấy giờ đang ở đâu không? Tôi muốn xác định cậu ấy không sao.”

Trên mặt anh hiện lên một tia biểu cảm kỳ lạ, nhìn cô chăm chăm: “Xem ra, cô là thực sự thực quan tâm ‘em trai’ bảy tuổi của tôi!”

“Tôi đương nhiên quan tâm cậu ấy, tuy rằng tiểu quý kia như ông cụ non, hơi xấu tính, không đáng yêu chút nào, nhưng nói thế nào chúng tôi cũng ở chung một thời gian, tôi cũng coi cậu ấy như em trai mình.” Cô nói hăng say, hoàn toàn không phát hiện mỗi một câu cô phê bình Tiểu Võ lông mày anh lại nhướn cao dần lên.

“Nó cũng không hề hy vọng cô coi nó như em cô, bỏ bớt quan tâm của cô đi.” Anh tức giận nói.

“Sao lại không quan tâm? Ngày hôm qua cậu ấy thực sự không ổn! Bộ đáng đau đớn kia..... giống như hôm anh ở phòng nghiên cứu!” Cô sốt ruột giải thích.

Sắc mặt anh hơi thay đổi.

“Đúng rồi, anh cũng không sao chứ? Không sao thì tốt rồi sao? Không cần đi bệnh viện kiểm tra một lượt sao? Anh em hai người có phải có bệnh di truyền không.....” Cô liên tục đặt câu hỏi như nã pháo.

“Đủ rồi!” Nam Cung Thần Vô lớn tiếng cắt đứt lời cô, trực tiếp đẩy cô ra cửa phòng, “Đi ra ngoài! Đi ra ngoài! Âm ỹ muốn chết!”

“Đừng đẩy đừng đẩy..... A ui!” Cô lao đảo lui về phía sau, không đứng ổn ngã ra phía sau.

Anh thấy thế, tay đẩy cô không tự giác đổi thành nắm lấy, dùng sức kéo cô về. Cô từ ngửa ra sau biến thành lao về phía trước, đầu đập vào ngực anh, hơn nữa tự nhiên ôm lấy thắt lưng anh để giữ thăng bằng.

“Cô đúng là ngu ngốc! Đừng còn không vững!” Anh tức giận quát mắng.

Mùi sữa tắm trà xanh tươi mát xộc vào mũi cô, cô hơi ngẩn người rồi lại chọt tới trên người Tiểu Vô cũng thường có mùi hương này.

Nam Cung Thần Vô cúi đầu nhìn cô ôm anh không buông, châm chọc hừ một tiếng: “Ôm đủ chưa? Chẳng lẽ cô cố ý dùng chiều này, muốn quyến rũ tôi à?”

Cô phát hoảng, vội vàng buông anh ra, hớn hển phủ nhận: “Không đúng không đúng, tôi không có..... Tôi chỉ là không cẩn thận.....”

Anh cong khóe môi, cúi người nhìn cô, cười lạnh: “Không cẩn thận? Cô thật đúng là biết chọn thời gian không cẩn thận! Giờ nghỉ lại, lần trước cô cũng không cẩn thận nhìn thấy hết toàn thân tôi, hay là, chưa từng lên giường với đàn ông nên cô rất đói khát.....”

Hả? Làm sao anh ta biết cô nhìn thấy hết toàn thân anh ta? Còn nữa, sao anh ta biết cô chưa từng lên giường với ai?

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Editor: đồ béo Editor: mèomỡ

Cô ngẩn ngơ, lập tức tức giận mắng một tiếng.

Thằng bé Tiểu Vô này, sao cái gì cũng nói với anh trai thế?

“Anh nghĩ nhiều quá đấy, tôi không rảnh rồi như vậy đâu, hơn nữa đáng người của anh rất bình thường, không phải là loại tôi thích, hoàn toàn không kích thích được “con thêm muốn” của tôi, cho nên xin anh cứ yên tâm.” Cô tức giận cãi lại xong, xoay người bước đi.

Hừ, muốn châm chọc ai đây? Cái đồ tự kỷ đáng ghét này.

Hay lắm, những câu này hoàn toàn chọc giận anh, anh nguy hiểm nheo lại mắt, bỗng chống tay lên ván cửa, chặn đường cô.

Cô ngạc nhiên, ngẩng đầu trừng anh.

“Hóa ra tôi không phải là “đồ ăn” của cô? Vậy thì dù tôi có làm gì cô cũng không có cảm giác đúng không?” Anh cười ác, cúi đầu xuống gần mặt cô.

“Này này này! Anh..... Anh muốn làm gì?” Cô kích động lúng túng cúi đầu tránh.

“Cô nghĩ tôi và cô nên làm gì?” Anh áp bên tai cô, khề thổi khí.

Một con tê dại khô nóng từ bên tai lan ra khắp người, cô hít một hơi, vội che tai lại, liều mạng đẩy anh ra: “Oa! Tránh ra! Tránh ra! Đây là quấy rối tình dục!”

Anh nhúm mày không vui, hừ nói: “Cái này là quấy rối tình dục? Quấy rối tình dục thật sự là như vậy này.....” Nói xong, anh cố ý đưa tay chụp lên ngực trái của cô.

Cô há hốc mồm, ngây người.

Anh..... Anh anh anh ta đang làm cái gì vậy?

Mà Nam Cung Thần Võ cũng sửng sốt, bởi vì cách chiếc áo khoác mỏng của cô, xúc cảm rõ ràng trên tay nói cho anh, cô không mặc bra!

Khối no đủ mềm mại mê người kia đang bị anh nắm hết trong tay, dường như anh có thể chạm được đến da thịt ngực với đầu vú vì bị kích thích mà đang dần đứng thẳng lên của cô.....

Nháy mắt, tim anh rung động, hô hấp rối loạn.....

Chuyện tối qua so với lúc này thì chỉ tính là mưa nhỏ, tối qua anh còn cách lớp áo bra, vốn chỉ muốn đùa dai chinh cô, không ngờ lại chinh chính mình. Vuốt ve nơi mềm mại chỉ thuộc về phụ nữ kia, một luồng điện bỗng từ bàn tay đâm thẳng vào ngực anh, làm anh run lên, tim ngừng đập vài giây!

Tiếp theo, trái tim anh bắt đầu co rút mãnh liệt, phồng to lên, đau nhói.....

Sau đó, trong vòng vài phút ngắn ngủn, thân thể anh dần “Lớn lên”!

Nam Cung Thần Võ hai mươi bảy tuổi đã trở lại.

Nhưng khi toàn thân đau nhức như bị xé rách anh đột nhiên nhận ra điểm mấu chốt trong mối liên hệ giữa “hiện tượng hoàn đồng”, “Phân lão”, phải chăng là do hormone testosterone?

Thật ra, anh đã nghĩ đến vấn đề này từ lúc cơ thể Nhậm Hiểu Niên biến hóa vì Dịch Hành Vân, nhưng không nghiên cứu sâu hơn, cho đến tận tối qua.....

Hormone tăng vọt trong nháy mắt có thể là nguyên nhân chính khiến cơ thể trẻ con của anh biến trở về thành đàn ông sao?

“À..... Anh tên khốn này!” Cuối cùng cô cũng hoàn hồn, tức giận hét to, vung tay tát cho anh một cái.

‘Bốp’ một tiếng, con nóng rất trên mặt làm Nam Cung Thần Võ nhanh chóng tỉnh táo lại, anh nổi giận trừng cô: “Cô đánh tôi?”

“Anh là kẻ háo sắc đương nhiên phải đánh! Anh lại dám..... Sờ soạn tôi.....” Cô tức muốn quắc tát thêm cái nữa nhưng tay lại bị anh giữ lại.

“Ngạc nhiên gì chứ, cũng đâu phải chưa từng sờ bao giờ, cùng lắm là cup B, còn tưởng mình hấp dẫn được tôi chắc?” Anh cười lạnh mỉa mai.

Gương mặt cô đỏ ửng, vừa sợ vừa thẹn vừa giận.

Trời ạ! Trời ạ! Anh ngay cả cup của cô là gì cũng sờ ra được sao? Hay là..... là Tiểu Võ nói?

Oa! Tiểu Võ thôi, thằng oắt con lấm miệng kia tốt nhất đừng để bị cô bắt được!

“Cô mới nên yên tâm, loại đậu hủ giống cô, tôi chẳng thèm” Anh hất tay cô ra thật mạnh, thuận thế đẩy cô ra, đá lên cửa phòng.

Cô sửng sốt trừng mắt nhìn cửa vài giây, tức giận hằm hằm lao xuống tầng.

Hai anh em nhà này thật đúng là giống nhau y si đúc! Không chỉ diện mạo, cá tính, động tác, giọng điệu, ngay cả ăn nói mà nói cũng giống nhau.

Nói không ăn đậu hủ, mà lại luôn cố tình ăn đậu hủ của cô, lại..... Còn.....Còn đều sờ trộm ngực của cô!

À! Tức chết rồi tức chết rồi, hai con sói độc ác sờ trộm ngực đáng chết, lớn nhỏ cùng bất lương, vô đạo đức!

Cô nổi giận ôm lấy mình, tức giận đến mức dậm chân trở về phòng, quyết định hôm nay sẽ rời khỏi cái hang sói này, chạy về nhà cô.

Còn dám nói bên ngoài không an toàn, cô thấy, nơi không an toàn nhất chính là nơi này.

“Không cho.” Nam Cung Thần Võ ngồi trong phòng làm việc của anh, lạnh lùng nói.

“Vì sao không cho tôi về? Đã một tuần rồi, những người đó chẳng lẽ sẽ đến bắt tôi nữa à?” Cao Lục giận dữ hỏi.

“Có thể, tôi nghĩ bọn họ tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua.”

“Tôi đến ở ký túc xá.”

“Không được.”

“Vì sao không được? Anh cũng đã trở lại, có thể ở cùng em anh, tôi còn ở đây làm gì?”

“Tôi muốn cô ở nhà của tôi, sau này cô còn có việc quan trọng phải làm, đừng có lái nhái.” Anh trừng mắt nhìn cô gái giữ khoảng cách ba mét với anh từ này đến giờ, lông mày sắp nhăn thành bánh quai chèo.

Cô gái này bị làm sao vậy? Cô thật sự cho rằng anh sẽ bỏ nhào vào cô bất cứ lúc nào sao?

Tuy vừa rồi Khốc Khắc đã kiểm tra quả thực lượng hormone của anh tăng vọt, nhưng thế cũng không chứng minh rằng anh có hứng với cô. Có lẽ là do lâu lắm rồi anh không chạm vào phụ nữ, nói cách khác, dù là người phụ nữ nào xuất hiện trước mặt anh, anh đều sẽ có phản ứng, không hề liên quan đến cô.

“Tôi cảm thấy nhà anh không an toàn.....” Cô nhấn mặt nhìn anh.

“Hừ, cô bớt tự kỷ đi, tiến sĩ Cao, có lẽ người không an toàn là tôi, tôi không để ý thì thôi, cô thì có cái gì mà để ý.” Anh cười lạnh.

Oa! Anh ta còn dám nói? Người bị hại rõ ràng là cô.

“Anh hơi quá đáng rồi đấy.....” Cô tức giận đến cắn răng.

“Đừng lãng phí thời gian, đi thí nghiệm xem hormone có ảnh hưởng đến biến hóa gen hay không đi.” Anh lấy vệt mặt cấp trên quát khế.

“Vâng.....”

“Còn nữa, tìm thời gian tôi muốn đến phòng nghiên cứu của cô kiểm tra đồ phở gien lại lần nữa.”

Cô ngẩn ra, nhìn anh: “Anh còn muốn làm một lần nữa sao?”

“Không phải cô nói đồ phở của tôi có vấn đề, muốn tôi làm lại một lần sao?” Anh hỏi lại.

“Đúng vậy, bởi vì lần trước.....” Cô nói một nửa bỗng nhiên ngẩn ra, cô nhớ lúc đó cô nói với Tiểu Võ mà.

“Tình cảm của anh với Tiểu Võ tốt lắm sao? Hình như chuyện gì thẳng bé cũng nói với anh.” Cô rất tò mò, họ hơn kém nhau hai mươi tuổi đấy!

Anh hơi nhíu mày, hừ nói: “Đúng, vô cùng tốt, tốt đến mức thẳng bé nghĩ cái gì tôi cũng biết.”

“Là vậy à..... Chẳng trách.....” Cô gật gật đầu.

“Cho nên tốt nhất cô đừng có nói xấu tôi trước mặt nó, cái gì cũng vào tai tôi hết.” Anh mở miệng cảnh cáo.

“Tôi..... Đầu có nói xấu anh.....” Cô chột dạ run lên.

“Không có sao?” Anh nheo mắt lại.

“Tôi..... Tôi bận rồi.” Chân cô như bời bở vội vã lao ra ngoài, chớp mắt đã chạy tới cạnh cửa, đâm phải thư ký Hàn Đan đang đi vào cửa, tài liệu trong tay rơi xuống đất.

“A, tiến sĩ Cao, cẩn thận.” Hai tay Hàn Đan nhanh chóng kéo cô ôm vào lòng.

Dáng người cô nhỏ bé mà Hàn Đan lại là một cô gái tóc vàng cao lớn nên khi ôm mặt cô liền vùi vào ngực Hàn Đan.

Nhưng..... Hình như có chỗ nào là lạ.....

Đúng lúc này, cô nghe thấy Nam Cung Thần Võ chửi ầm lên: “Cô là đồ ngốc à, ngay cả đi đường cũng chẳng ra sao?”

Cô ngẩn người, không hiểu sao anh ta lại hung dữ như vậy? Chẳng qua là không cẩn thận xô vào nữ thư ký xinh đẹp của anh ta thôi mà.....

“Tổng giám đốc, đừng giận, tiến sĩ Cao đi đường đều như vậy, anh như thế sẽ dọa cô ấy đấy.” Hàn Đan cười giữ cô chặt hơn, còn vỗ nhẹ lưng cô.

A..... Vị thư ký Hàn này đúng là thân thiện lại biết quan tâm.

Cô thầm cảm kích, nhưng Nam Cung Thần Võ lại nhíu mày, nổi giận đùng đùng đi đến tách cô và Hàn Đan ra, giận dữ mắng: “Cô đang làm gì đấy hả?”

Cao Lục hoảng hốt, ngạc nhiên ngẩn đầu không biết vì sao anh lại tức giận với cô, nhưng cô phát hiện ra anh đang lờm Hàn Đan, hiển nhiên những câu này là nói với Hàn Đan chứ không phải cô.

Ờ? Đây là..... Tình huống gì vậy? Anh ta nổi giận làm gì?

“Tôi chỉ đỡ tiến sĩ Cao thôi, anh đừng giận, tổng giám đốc.” Hàn Đan cười khế, nhẹ nhàng vén mái tóc dài, ngồi xuống nhặt tư liệu rơi vãi trên đất.

“A, để tôi làm là được rồi.” Cao Lục ngượng ngùng, vội vàng ngồi xuống, nhưng đang nhặt thì không cẩn thận nhìn thấy cô áo Hàn Đan buông xuống, cô

ngắn ngo.

Cái Cái cổ áo thấp đủ để người ta nhìn thấy hết ngực, nhưng điều khiến cô sửng sò không phải vì nhìn thấy bộ ngực cô ấy, mà là.....

Cái chỗ vốn nên có hai viên lớn nổi lên. Lại phẳng lý!

“Đây, tài liệu của cô.” Hàn Đan nhặt hết tài liệu đưa cho cô.

Hai mắt cô không chớp cứ nhìn đắm đắm vào bộ “ngực phẳng” của Hàn Đan, kinh ngạc đến mức quên nhận lấy.

Nam Cung Thần Võ đoạt lấy tài liệu trong tay Hàn Đan, sau đó kéo cô lên, nhét tài liệu vào tay cô, tức giận nói: “Được rồi, cô mau đi ra đi.”

Cô kinh ngạc đi vài bước, lại quay đầu nhìn thư ký Hàn.

“Đi thông thả, tiến sĩ Cao.” Hàn Đan nở nụ cười phong tình vụn vặt với cô.

Không thể nào.....

Thư ký Hàn còn xinh hơn cô, cao gầy, chín chắn, quyến rũ, lại..... lại.....

Là đàn ông?!

Cô trở mặt sợ hãi, tim đập như điên mải mà vẫn không di chuyển được bước nào.

“Còn không mau đi?” Nam Cung Thần Võ quát khê.

“À à..... Vâng.” Cô cứng ngắc xoay người, nhanh chóng chạy khỏi văn phòng.

Cửa khép lại, khoe miệng Hàn Đan đã sớm run rẩy cuối cùng cũng không nhịn được mở rộng hết cỡ, cười đến mức sắp chảy cả nước mắt.

“Ha..... Về mặt của cô ấy thực sự rất buồn cười.....”

Nam Cung Thần Võ lờm anh một cái, mắg: “Ai bảo cậu luôn trang điểm thành phụ nữ?”

“Sở thích của tôi thôi, Thần Võ, như vậy cũng là một kiểu thủ thuật che mắt, làm việc cũng tiện hơn.” Hàn Đan giữ mái tóc giả màu vàng, vẫn không ngừng cười được.

“Muốn vậy thì cũng đừng để lộ ra, cậu dọa Cao Lục sợ rồi đấy, nhất định cô ấy sẽ nghĩ linh tinh.” Anh nhủ mảy.

Hàn Đan là bạn học đại học với anh, hai người đều là những sinh viên đứng đầu của khoa y, Hàn Đan là con lai Hàn – Mỹ, ngũ quan tinh tế nồn nà, giọng nói cũng nhỏ nhẹ mềm mại. Thỉnh thoảng cậu ta trang điểm thành phụ nữ, còn từng khiến rất nhiều nam sinh khoa khác si mê tan nát cõi lòng.

Anh ta là người bạn anh tin tưởng nhất, sau khi “Hoàn đồng” một năm anh vẫn không liên lạc với người nhà nhưng vẫn giữ liên lạc với Hàn Đan. Sau này trở lại nước Mỹ, liền tìm anh ta làm trợ lý cho mình.

Nhưng tính xấu của tên này vẫn không thay đổi, lại trang điểm thành phụ nữ xuất hiện, anh chỉ có thể tuyên bố với bên ngoài anh ta là “Nữ thư ký” của anh.

“Cậu để ý tôi dọa cô ấy hay là để ý tôi chạm vào cô ấy?” Hàn Đan nhìn anh, cười trộm.

“Cậu đang nói gì đấy?” Anh hừ lạnh.

“Chắc chắc chắc, biết cậu nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy cậu nghiêm túc với một cô gái đấy!” Hàn Đan cảm thấy không thể tin được. Đáng vẻ Cao Lục bình thường, tính cách lại mơ mơ màng màng, kiểu con gái này sao có thể khiến thiên tài Nam Cung Thần Võ theo chủ nghĩa hoàn mỹ động lòng được, rất kỳ lạ.

“Sao có thể? Cô ta tay chân vụng về, cậu không thấy sao?” Anh nhướn mày.

“Nhưng rất thú vị! Cậu không biết sao?” Hàn Đan vờ cười.

“Không biết.” Cô gái kia chỉ biết làm anh phiền lòng.

“A, nhưng tôi cảm thấy cô ấy rất đáng yêu.” Hàn Đan nheo mắt lại.

“Đáng yêu? Một gái già sắp ba mươi tuổi sao có thể đáng yêu?” Cô ấy còn lâu mới đáng yêu, mà là đồ ngốc!

“Nếu cậu thích cô ấy, thì trực tiếp lên giường đi, để lại một đứa bé cũng tốt, sinh đời sau cho nhà Nam Cung các cậu trước khi cậu lại biến thành trẻ con.....” Hàn Đan đề nghị.

“Cô ấy? Thôi đi! Cho dù muốn tìm, tôi cũng phải tìm người phụ nữ ưu tú, hấp dẫn sinh con cho tôi.”

Anh cười giễu xùy một tiếng.

Anh là con trai độc nhất, quả thật phải sinh con nối dõi cho nhà Nam Cung, nhưng Cao Lục tuyệt đối không đủ tư cách.

“Cao Lục tốt lắm! Điều tra xuất thân của cô ấy cha mẹ mất sớm, không người thân, chỉ số thông minh đủ cao, lại không quá khôn khéo, diện mạo..... Cũng tạm được. Một cô gái như vậy làm ‘người mang thai hộ’ là thích hợp nhất, dù sao cô ấy cũng chỉ chịu trách nhiệm sinh con cậu, sau này nếu có vấn đề gì, muốn xử lý cô ấy cũng dễ. Dù là làm cô ấy mất trí nhớ hay là đẻ cô ấy biến mất.” Hàn Đan nói xong trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng.

Người mang thai hộ?

Đúng vậy, anh không có thời gian quan tâm đến hôn nhân tình yêu, sau lần lớn lên lần trước anh thực sự muốn tìm một cô gái sinh con cho anh. Nhưng Hàn Đan nhắc tới Cao Lục lại làm anh bài xích theo bản năng.

Cao Lục..... Không đủ cao, không đủ đẹp, không đủ thông minh, không đủ..... Làm anh yên tâm.

Về phần lo lắng cái gì, anh cũng không rõ.

“Còn do dự gì nữa ? Chẳng lẽ cậu thực sự nghiêm túc với cô ấy? Đến lúc đó sợ không nỡ xóa trí nhớ của cô ấy?” Hàn Đan sắc bén nói.

Nam Cung Thần Võ rung mình, trừng mắt nhìn anh, không muốn tiếp tục dây dưa quanh vấn đề này nữa.

“Đủ rồi, đừng nói nhảm nữa, nói chuyện chính đi! Bên Phuong Dạ Bạch kia có chuyện gì sao?” Gương mặt anh trầm xuống chuyển chủ đề.

Hàn Đan nhún vai, cũng thu lại dáng vẻ đùa giỡn, nghiêm túc nói: “Đúng, nghe nói anh ta cũng xây phòng thí nghiệm nhưng không có tiến triển gì. Phuong Dạ Bạch vẫn luôn ở dáng vẻ trẻ con, không có biến đổi gì.”

“Hừ! Cao thủ y học và gen người tế bào học giỏi nhất thế giới đều ở chỗ tôi, nếu ngay cả tôi cũng không tìm được đáp án, anh ta sao có thể tìm được.” Anh cười lạnh.

“Đúng vậy, đội của chúng ta đã là lợi hại nhất rồi.” Hàn Đan gật đầu.

“Tiếp tục phái người theo dõi, thằng nhóc kia quá âm hiểm, tôi muốn lúc nắm được tất cả động thái của anh ta.”

“Biết rồi.”

“Sáu ngày sau chúng tôi sẽ gặp nhau, cần tăng nhân lực. Tôi lo kẻ đứng chủ mưu sẽ có hành động.” Anh hơi nhíu mày.

Sáu ngày sau là lần gặp mặt nửa năm một lần của anh, Nhậm Hiểu Niên và Phuong Dạ Bạch. Đây là điều kiện phải kiểm tra toàn diện nửa năm một lần lúc anh trả Hiểu Niên trả lại cho Dịch Hành Vân. Nếu đối phương muốn bắt bọn họ, thì đây sẽ là cơ hội.

“Đúng, tôi đã báo Khốc Khắc đặc biệt lưu ý, một tuần này sẽ tăng mạnh phòng thủ.”

“Ừ, vậy cậu đi nhanh đi! Phân tích tế bào mấy hôm nay của tôi, xem có gì khác trước kia không.” Anh lại nói.

Hàn Đan liếc anh một cái, cười khê: “Không cần phân tích cũng biết chắc chắn là không giống!”

“Vi sao?”

“Hormone! Tôi vừa nghe Khốc Khắc nói, hormone testosterone của cậu tăng vọt! Chắc chắn chắc, còn nói cậu không có cảm giác với Cao Lục.....” Hàn Đan cười trộm.

“Đây là phản ứng sinh lý.” Anh lạnh lùng nói.

“Được rồi, dù phản ứng này là sinh lý hay tâm lý, tôi cũng rất vui được gặp lại cậu trưởng thành, Thần Võ, lần này làm ơn đừng biến về nhanh quá.” Hàn Đan nhìn anh bạn tốt cao lớn anh tuấn, nói thật lòng.

“Tôi sẽ cố gắng.” Anh tự giễu nhìn anh ta, nở nụ cười khổ bất đắc dĩ u ám.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đổng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Editor: mèomỡ

Cao Lục cảm thấy rất kỳ quái.

Tuy Tiểu Võ không ở đây, nhưng cô lại có cảm giác khi ở cạnh Nam Cung Thần Võ chẳng khác gì lúc ở cùng Tiểu Võ.

Cá tính của Nam Cung Thần Võ và Tiểu Võ giống nhau như đúc, thông minh, độc lập, tự phụ, cuồng vọng giống nhau, tự mình quản lý ngay ngắn có trật tự giống nhau, ngay cả luôn niệm mắng cô cũng giống hệt. Trọng điểm là giọng điệu, thần thái, động tác của anh sẽ thường xuyên làm cô nghĩ đến Tiểu Võ, ngay cả lời nói cũng thường xuyên giống nhau.

Đặc biệt nhất là mỗi ngày vào một thời điểm cố định anh cũng sẽ ngồi trên sofa, hai chân vắt lên bàn, pha một ly cà phê. Cảnh tượng này quả thực giống như Tiểu Võ đột nhiên biến thành người lớn, hại cô hỗn loạn.

Cho nên có đôi khi cô sẽ có cảm giác rằng người ở cùng mình trong căn biệt thự này không phải Tiểu Võ, càng kinh khủng hơn là cô còn thường xuyên không cẩn thận coi anh thành Tiểu Võ, quên mất anh là ông chủ của cô.

Ví dụ như tối hôm qua.

“Anh lại không ăn ớt xanh rồi!” Nhìn Nam Cung Thần Võ gấp ớt xanh ra khỏi bát, cô không nghĩ kịp nghĩ đã buột miệng trách, “Không phải tôi đã nói mỗi loại rau xanh đều có chất dinh dưỡng, anh kén ăn như vậy sao mà lớn được!”

“Tôi – đã – lớn – rồi.” Nam Cung Thần Võ lạnh lùng trừng cô.

“À.” Cô ngẩn ra, ánh mắt từ từ dịch lên, khi nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của anh thì vội ngậm miệng.

Lại ví dụ như vừa rồi.

Cô còn đang mơ màng đi vào thư phòng đã thấy anh ngồi trước máy tính. Cô đi qua, không chút suy nghĩ xoa đầu anh.

“Chào buổi sáng.!” Câu nói của cô đột nhiên bị gương mặt đẹp trai lạnh lùng vừa quay đầu lại dọa cho câm nín, tay vẫn để trên đỉnh đầu anh, ngay ra như phồng.

“Tôi cảnh cáo cô lần cuối cùng, đừng có tùy tiện chạm vào tôi.” Anh lạnh lùng nói.

“Vâng.” Cô xấu hổ rút tay, trong lòng lại nghĩ mỗi lần cô cố ý xoa đầu Tiểu Võ, thằng nhóc kia cũng nói y hệt như vậy.

Sau đó, cô lại nghe thấy anh hỏi vấn đề Tiểu Võ mỗi ngày đều sẽ hỏi cô –

“Tư liệu này, cô làm xong chưa?”

Ôi trời ơi, hai anh em nhà này giống nhau quá thể? Quảng một đồng công tác cho cô, sau đó vội vã muốn xem kết quả.

Tối hôm qua bận đến hai giờ sáng mới ngủ, buổi sáng lại bị đồng hồ báo thức Tiểu Võ đặt gọi tỉnh, cô thực sự cảm thấy còn ở đây thì sớm muộn gì cô cũng sẽ bị hai anh em nhà này hành chết.

Lát nữa còn phải về sở nghiên cứu trường học chỉ dẫn nghiên cứu sinh làm báo cáo, có khi cô thực hối hận đã nhận làm cố vấn cho Tập đoàn Nam Cung này, thật không khác gì khổ sai mà.

“Này! Cô còn chưa tỉnh sao? Đứng mà cũng có thể ngủ à?” Nam Cung Thần Võ quát.

“À, tôi chuẩn bị xong.” Cô vừa ngáp vừa mở máy tính, mở sổ liệu sau đó quay màn hình sang phía anh anh.

“Ngày hôm qua Suzie làm thí nghiệm, sau khi tiêm hormone cho chuột bạch đã làm gen phân tích, kết quả cũng không có nhiều thay đổi, đồ phở cũng không khác lắm.”

“Hử? Không thay đổi sao?” Nam Cung Thần Võ nhú mày, nhìn hai bản đồ phở không khác nhau là mấy trên màn hình.

Chẳng lẽ anh đã đoán sai? Hormone không phải nguyên nhân khiến anh lớn lên?

“Ừ, nếu muốn nói thay đổi thì cũng chỉ làm cho sự trao đổi chất nhanh hơn, có tác dụng kích thích thôi.” Cô ngồi xuống, chống cằm nói.

“Vậy nếu dùng rất nhiều hormone thì sao?” Anh lại hỏi.

“Rất nhiều? Nhiều đến mức nào? Nếu tiêm quá nhiều có lẽ sẽ tạo thành gánh nặng cho thân thể, tuyệt đối không có lợi.”

“Liều thuốc của cô là bao nhiêu?”

“Ồ đây có biểu thị.” Cô chỉ vào màn hình, thân thể cũng bởi vậy bất giác tới gần anh.

Anh cảm giác được nhiệt độ cơ thể mang theo mùi hương thoang thoảng của phụ nữ tiến lại gần, đó là một loại hương vị lười nhác khi vừa thức dậy, tản ra hơi thở khô mát mà mê người.

Anh không nhìn được quay đầu nhìn cô, mấy lọn tóc quăn hỗn độn rủ xuống hai bên má cô, nhìn có vẻ thành thực đơn thuần lại mềm mại.

Làm cho người ta rất muốn cắn một miếng.....

Cô không phát hiện ra anh đang chăm chú nhìn mình, vẫn tiếp tục chỉ vào màn hình nói: “Nhìn thấy không? Đây là lượng thuốc, thể này đã là quá nhiều rồi, đến mức chuột bạch đã có vẻ hưng phấn.....”

Thực đáng chết! Anh cũng cảm thấy trong cơ thể mình cũng đang hơi hưng phấn.

“Nhưng đây cũng chỉ là hiện tượng trong thời gian ngắn, không có ảnh hưởng với gen.....” Cô vẫn rất tập trung.

“Vậy nếu là tự cơ thể sinh ra thì sao?” Anh đột nhiên hỏi.

“Cơ thể tự sinh ra như thế nào? Muốn tự sinh ra thì phải chờ đến kì giao phối.....” Cô quay đầu nhìn anh, lúc này mới kinh hãi nhận ra mặt anh đang ở rất gần, tim cô đập điên cuồng, lời nói cũng ngừng lại.

Tình huống này rất quen!

Lúc trước cô và Tiểu Võ cũng từng bốn mắt nhìn nhau như vậy, nhưng khi ấy cô cũng không rung động bởi vì đối phương là một thằng nhóc, nhưng giờ phút này..... Giờ phút này trước mắt cô là một người đàn ông! Một người..... đàn ông đẹp trai vô cùng hấp dẫn.

Một Tiểu Võ trưởng thành.....

“Chỉ có kì giao phối mới có thể sinh ra hormone sao?” Anh nhìn thẳng vào cô, ánh mắt từ mắt cô chuyển tới đôi môi.

“Đúng vậy..... Bình thường..... Động vật..... Điều như vậy.....” Cô có chút run rẩy, dưới cái nhìn chăm chú của anh hô hấp của cô dần trở nên dồn dập.

“Nhưng con người dường như không có kì giao phối, chỉ cần muốn, cảm thấy thích thì lúc nào cũng có thể giao phối.” Anh nói xong, chậm rãi tới gần cô.

Cô tròn tròn mắt, không thể nhúc nhích, lý trí nói cô mau tránh ra nhưng trong tiềm thức dường như rất muốn thử xem nếu bất động thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Hơi thở của anh càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, cô ngẩn ngơ nhìn anh, nín thở, không dám hô hấp.

Khi cô cho rằng anh sẽ hôn cô, anh lại đột nhiên ngừng lại.

Môi hai người chỉ cách nhau không đến một cm.

“Ha ha! Cô đang hy vọng cái gì sao? Cao Lục?” Anh nheo mắt, nở nụ cười tà ác.

Cảm giác mê muội tan biến trong chớp mắt, cô sững sờ một giây, nhảy bật về sau lao ra cửa, bối rối vò tóc.

“Cái gì? Nào có? Tôi chỉ là..... Tôi chỉ là..... Tôi rõ ràng đang giải thích cho anh..... Cái..... Kì giao phối.....” Cô lắp bắp nói nhưng vừa nói đến ba chữ “Kì giao phối” nhạy cảm này lại ào não muốn tự cắn đứt lưỡi mình.

Aaaa! Sao lại nói đến đề này? Cô thật đúng là ngu ngốc.

“Đúng vậy, chúng ta đang thảo luận kì giao phối, nhưng cô lại hiểu sai.” Anh cười nhạo nói.

“Tôi..... Tôi nào có hiểu sai? Là anh..... Là anh cứ tiến sát lại.....” Cô lắp bắp giải thích, khuôn mặt đỏ ửng.

“Cứ cho là tôi tiến sát lại đi, thế sao cô không tránh?” Anh nhún mày.

“Tôi.....” Cô á khẩu không trả lời được.

“Vừa rồi tim cô đập rất nhanh, đúng không? Đây là tác dụng kích thích khi động tình, con người là như vậy, chỉ cần cảm giác được sẽ muốn giao phối.” Anh chậm chạp nói.

“Làm ơn đi! Tim tôi đâu có đập nhanh, cũng không muốn giao phối với anh!” Cô đỏ mặt lớn tiếng thanh minh.

“Không có sao?” Anh nhếch môi.

“Đương nhiên không! Tôi cũng đâu có bị điên, sao lại muốn. làm chuyện đó với loại người như anh.” Cô thốt ra.

Loại người như anh? Anh hơi trầm xuống, bỗng đứng dậy đi về phía cô.

Cao Lục kinh hãi, xoay người định mở cửa chạy trốn, nhưng tay anh dùng sức đè lên cửa, không cho cô mở. Cô vội vàng chuyển sang bên kia, nhưng anh lại vươn tay kia ngăn cản cô, nhốt cô giữa hai tay anh.

Cô ngạc nhiên, tình huống này thật quen quá? Lần trước là bị Tiểu Võ, lần này đổi thành anh.

“Anh anh anh. Muốn làm gì?” Cô ngẩng đầu trừng anh, sợ hãi mắng.

“Tôi là loại người gì?” Anh tiến tới gần cô, lạnh lùng hỏi.

“Tránh ra.” Cô dùng hai tay đẩy anh.

“Nói! Tôi là loại người thế nào?” Anh cầm lấy hai cổ tay cô, nhất quyết muốn hỏi cho ra nhẽ.

“Anh.” Cô bị dồn ép, nóng nảy mắng: “Anh bị làm sao vậy? Anh mới bảy tuổi à? Sao lại ngây thơ y như Tiểu Võ vậy.”

Bảy tuổi.

Hai chữ này không hiểu sao lại khiến anh đau đớn, con tức nháy mắt bùng lên, toàn bộ dục vọng bị đè nén từ lúc này phá tan giới hạn phòng ngự.

Anh cúi đầu xuống, nhanh chóng hôn lên môi cô, vừa gấp gáp vừa mạnh mẽ.

Cô kinh ngạc sững sờ.

Anh. Anh anh anh.

Đầu cô trống rỗng, hoàn toàn không nghĩ được gì.

Nam Cung Thần Võ cường hôn tràn ngập lửa giận cùng dục hóa. Anh cắn nát cánh môi non mềm trơn ướt của cô, chỉ muốn cho cô biết một đứa bé bảy tuổi tiểu sẽ không hôn như vậy.

Cho nên anh không phải bảy tuổi!

Anh là một người đàn ông hai mươi bảy tuổi bình thường!

Cô bị sự kích động của anh làm cho hoảng sợ, đặc biệt là lúc đầu lưỡi anh đưa vào trong miệng cô bừa bãi trêu chọc cô hoàn hồn. Nhưng cô không thể trốn thoát, hơi thở nóng rực đó, công kích mạnh mẽ đó, không cho phép cô kháng cự, cũng làm cho người không có kinh nghiệm hôn như cô khó có thể chống đỡ.

Anh đặt cô lên cửa, môi lưỡi đối khát tàn sát bừa bãi trong miệng cô. Anh bao trọn lấy cánh môi cô, mút vào, hôn cô đến mức toàn thân tê dại, hôn đến trời đất quay cuồng, chân cô mềm nhũn choáng váng hoa mắt.

Bốn cánh môi chặt chẽ quấn lấy nhau. Sự mềm mại run rẩy của cô giống như cây hoa anh túc, hại anh chìm vào mả chương tình dục, tự chế lúc trước sớm không cánh mà bay, hiện giờ anh chỉ muốn chiếm lấy cô, ăn cô vào bụng.

Không biết qua bao lâu, lúc tay anh tự nhiên luồn vào trong áo cô vuốt ve bộ ngực của cô thì tiếng di động bỗng vang lên đánh thức bọn họ khỏi nộ hôn kích thích cuồng nhiệt này. Thân thể anh run lên, giống như bị điện giật xoay người buông cô ra, sau đó tức giận gắt gỏng mắng: “Đi ra ngoài!”

Cô ngẩn ra, không ngừng thở, chưa thể thích ứng với sự thay đổi của anh.

“Tôi bảo cô đi ra ngoài!” Anh lớn tiếng rít gào.

Cô hít vào một hơi, tay run rẩy chống lên cửa, chạy ra khỏi thư phòng.

Anh đứng lạng trong phòng một lúc lâu, cho đến khi dục vọng toàn thân hạ xuống, cho đến khi nhịp tim mất tiết tấu trở về bình tĩnh mới ảo não khẽ chửi một tiếng. Anh vung tay gạt hết toàn bộ đồng giấy tờ trên bàn xuống đất.

Thật sự là điên rồi!

Không nên như vậy.

Trong thời gian hữu hạn của anh, khi còn chưa xác định tình trạng của anh có dị biến hay không, anh chỉ nên lên giường với một người phụ nữ anh không

có tình cảm, để cô ta mang thai. Như vậy, dù có tình huống gì xảy ra, dù là người phụ nữ hay đứa bé đều dễ dàng giải quyết hơn nhiều.

Cho nên, anh không cần thứ tình yêu chết tiệt này.

Cũng bởi vậy anh không muốn Cao Lục.

Anh có quá nhiều cảm giác đối với cô, quá mức để ý, quá nhiều tình cảm.

Mà những thứ này tương lai đều sẽ là phiền toái, là ràng buộc không cần thiết.

Đây là lý do anh lo lắng.....

Bởi vì anh sợ đến lúc đó, anh sẽ không ra tay được.

Cao Lục ôm môi mình, ngẩn ngơ.

Cô đã thất thần ngồi phòng nghiên cứu của mình như vậy hết cả buổi chiều, trong đầu lại chỉ nghĩ đến cảnh tượng nóng bỏng buổi sáng.....

Nụ hôn kịch liệt cuồng bạo của Nam Cung Thần Võ, cảm giác đôi môi anh, nhiệt độ đầu lưỡi anh, còn có hơi thở nóng bỏng của anh.

Có lẽ là vì rất kinh ngạc, rất đột nhiên, tim cô vẫn đập loạn nhịp từ đó đến giờ, hôn cô cũng vẫn treo ngược cành cây, không thể rơi xuống đất.

Vì sao anh lại hôn cô?

Không phải anh rất ghét cô sao?

Một người đàn ông sẽ hôn người phụ nữ anh ta ghét sao? Không thể nào! Nhưng nói anh thích cô, cô lại cảm thấy không có khả năng.....

Người đàn ông tự phụ cuồng vọng lại đẹp trai như vậy làm sao có thể để ý đến một người phụ nữ lớn hơn anh hai tuổi?

Mà cô.....

Khi đó vì sao cô không giãy dụa né ra? Vì sao cứ để anh hôn đến mức..... say mê?

Cô bị ngu ngốc sao? Hay là..... là không biết từ lúc nào cô đã.....Nam Cung Thần Võ.....

“Không được!” Cô xoay mình kêu to, nhưng vừa kêu, chính cô cũng dọa nhảy dựng, sửng sốt.

Ồ, cô kêu lớn tiếng như vậy làm gì? Cô đang lo sợ cái gì?

Khó hiểu đề lên ngực mình, cô phát hiện ngoại trừ tim đập nhanh thì phần nhiều là hoảng hốt còn lại là sự sợ hãi khó hiểu.....

Sợ cái gì?

Cô suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm thấy hoang mang đối với sự bất an đột nhiên dâng lên trong lòng.

Dường như có cái gì mơ hồ lại không bắt được giấu ở tầng sâu nhất trong linh hồn cô.

“Giáo sư, cô gọi em sao?” Trợ lý Suzie đẩy cửa ra hỏi.

Cô vội vã lắc đầu, mỉm cười: “Không có không có.”

“Số liệu cô cần em đều đã sắp xếp lại gửi vào máy tính của cô, cô xem một chút.” Suzie nói.

“Hả? Cô bảo em làm số liệu gì sao?” Cô sửng sốt.

“Có ạ, lúc trước người đàn ông tên Khốc Khắc kia nói là cô bảo anh ta mang một ít tóc và tế bào để kiểm tra. Hình như tên ‘Tiểu Võ’, còn nói rõ là làm xong trực tiếp chuyển kết quả đến tập đoàn Nam Cung cho cô.”

“Tiểu Võ?” Cô ngạc nhiên. Tiểu quý kia lại dám giấu cô lên lút tới làm kiểu tra?

“Em nghĩ cô đã đến đây thì trực tiếp gửi kết quả cho cô thì hơn.”

“À..... Ừ, cũng tốt, cảm ơn em, vất vả rồi.” Cô gật gật đầu.

“Cô có khỏe không? Nhìn cô có vẻ mệt mỏi!” Suzie nhìn cô.

“Có sao?” Cô ngẩn ra.

“Đừng để bệnh như lần trước, đến lúc đó lại nghỉ dài hạn một tháng.” Suzie lo lắng.

“Cô không bị bệnh, cô rất ổn.” Cô cường điệu.

“A, chẳng lẽ là do ở cùng với trai đẹp nên không chống chịu được sức hấp dẫn, hàng đêm khó ngủ sao?” Suzie trêu cô.

“Em..... em đang nói linh tinh gì thế? Nhanh đi làm việc đi!” Cô lấp bắp khề gắt.

Suzie che miệng cười trộm, vội vàng trốn. Cô tức giận cầm vò tóc mình, không vui nói thầm: “Trai đẹp gì chứ? Chỉ là một thằng nhóc đáng ghét tính tình cô quái! Cái gì cũng phải nghe lời anh ta, anh ta muốn như thế nào thì phải như thế, muốn hôn ai liền hôn, hôn xong lại hung dữ đuổi người ta đi, anh ta cho rằng anh ta là ai chứ?”

Nghĩ đến chuyện anh thô bạo đuổi cô đi, cô từ sợ hãi biến thành tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó.

“Sao khi đó mình lại ngoan ngoãn đi cơ chứ? Mình nên tát cho anh ta một phát mới đúng! Là bị cưỡng hôn cơ mà! Khi đó mình phải mắng lại mới phải!”

Cô vừa vẩy tay vừa thờ phì phì mở máy tính, xem tài liệu Suzie gửi đến.

“Cái tên khốn kiếp đó! Vậy mà mình còn giúp anh ta và em trai anh ta nghiên cứu tư liệu, mình đúng là đồ ngốc.....” Nhìn chăm chăm số liệu và đồ hình trên màn hình, cô cắn nhấm. Nhưng khi cô chuẩn bị gửi cho Nam Cung Thần Võ, cô bỗng sững sờ.

Ồ? Tập đồ phổ gen này..... Hình như rất giống Nam Cung Thần Võ.....

Người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng đây là hệ thống phân tích cô phát minh, mỗi ngày xem đồ phổ cô liếc mắt một cái có thể nhìn ra sự khác biệt. Mặc dù không hẳn là nhớ rõ tất cả đồ phổ gen của mọi người nhưng đồ phổ gen của Nam Cung Thần Võ rất đặc biệt, cho nên cô nhớ rất rõ.

Mà đồ phổ trước mắt này..... Sao tổng số đồ hình, đường cong lại không khác của Nam Cung Thần Võ lắm?

Dù là anh em, kể cả sinh đôi, ADN cũng sẽ có sự khác biệt! Huống hồ bọn họ còn hơn kém nhau hai mươi tuổi!

Cao Lục chau mày, lấy đồ phổ của Nam Cung Thần Võ từ trong đồng hồ sơ. Sau khi so sánh, sắc mặt của cô chợt thay đổi.

Hoàn toàn giống nhau?

“Suzie! Suzie!” Cô đứng dậy chạy về phía phòng nghiên cứu.

Suzie kinh ngạc nhìn cô: “Sao vậy cô?”

“Em có gửi nhầm tư liệu không? Không phải em bảo gửi đồ phổ của ‘Tiểu Võ’ cho cô.....”

“Đúng vậy! Là ‘Tiểu Võ’ đó!” Suzie nói.

“Chắc không?” Cô kinh ngạc tròn tròn mắt.

“Trăm phần trăm. Làm sao vậy ạ?” Suzie ngạc nhiên nói.

“Không..... Không có gì.” Cô lắc đầu, Suzie không biết “Tiểu Võ” là một đứa bé mới bảy tuổi.

“Bộ dụng cụ của chúng ta vẫn vận hành bình thường chứ?”

“Rất bình thường ạ! Nhưng đồ phổ lần này có vài lần cũng xuất hiện kết quả sai khác rất lớn, thậm chí còn có đồ hình bảy tuổi và hai mươi bảy tuổi đồng thời xuất hiện.”

Bảy tuổi cùng hai mươi bảy tuổi? Tiểu Võ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Editor: mèomở

Cô nhú mày, vội vàng chạy về văn phòng, lại cẩn thận xem xét đồ phở của Nam Cung Thần Võ. Đồ phở của anh cũng xuất hiện đường cong hai mươi bảy tuổi và bảy tuổi.....

Thế này là sao? Nếu chỉ dùng đồ phở để phán đoán, thật sự giống như cùng một người.....

Cùng một người?

Cô bỗng ngẩn ngơ, trong đầu chợt hiện lên rất nhiều điểm tương tự giữa Tiểu Võ và Nam Cung Thần Võ, dù là khuôn mặt, cá tính, hành vi, ánh mắt..... hay là giọng điệu nói chuyện.....

Còn có..... Vết sẹo giống nhau!

Không thể nào! Cô thờ hốc vì kinh ngạc, cảm thấy ý nghĩ của mình lúc này thật sự rất vớ vẩn.

“Mình đang nghĩ cái gì thế này? Không không không! Đầu phải phim khoa học viễn tưởng, Tiểu Võ làm sao có thể là Nam Cung Thần Võ..... A, thật sự rất buồn cười, nhất định là mình quá tức giận cho nên hoa mắt.....” Cô bật cười gõ đầu mình, hít thật sâu rồi cẩn thận xem lại đồ phở một lần nữa.

Nhưng..... Vẫn giống nhau! Thực sự giống nhau!

Cô không hoa mắt, tập đồ phở này thật sự là cùng một người, chắc chắn!

Nhưng..... Làm sao có thể? Tuyệt đối không thể? Chuyện này rất kỳ lạ?

Cô tròn tròn mắt, ngây người trước máy tính. Tuy rằng không ngừng phân bác kết quả này nhưng trong đầu lại hiện ra rất nhiều điểm mù trong khoảng thời gian này.

Khi Tiểu Võ xuất hiện, Nam Cung Thần Võ không xuất hiện. Ngược lại, khi Nam Cung Thần Võ xuất hiện, Tiểu Võ không xuất hiện.....

Hai anh em họ chưa bao giờ xuất hiện cùng lúc!

A..... Không đúng, không đúng, có mấy lần lúc Tiểu Võ ở, Nam Cung Thần Võ sẽ thông qua chat webcam hợp với nhân viên của trung tâm nghiên cứu, cũng sẽ ra chỉ thị cho cô.

Cho nên, nhất định là cô nhầm rồi..... Nhất định là cô nhầm.....

“A! Mình thực sự quá mệt mỏi, có lẽ thực sự cần nghỉ ngơi một chút.....” Cô gãi đầu kêu to, bị những điểm khả nghi và khó hiểu khiến cho choáng váng đầu óc.

Lúc này, di động đột nhiên vang lên, khiến cô giật bắn người. Bình tĩnh nhìn lại mới thấy là Nam Cung Thần Võ gọi.

Trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô chần chờ vài giây, mới nghe máy.

“Alô.....”

“Cao Lục, bây giờ cô hãy quay về công ty ngay lập tức.” Nam Cung Thần Võ vừa mở miệng là đã ra lệnh.

“Hả? Nhưng tôi..... Còn đang bận.....” Cô vội vã từ chối.

Thực ra hôm nay cô cũng không muốn trở về, sau khi bị anh hôn lại đuổi đi như vậy, giờ mà gặp anh sẽ rất xấu hổ, cũng rất khó chịu.

“Bận? Cô bận cái gì?”

“Tôi..... Đang bận chỉ đạo sinh viên báo cáo, có ba người đang chờ thảo luận với tôi, có thể sẽ bận đến tối muộn.....” Cô thuận miệng đáp.

“Vậy sao? Có ba người à? Vậy người đâu?” Giọng nói lạnh lùng của anh mang theo một chút châm chọc.

“Hả?” Cô ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng, cửa tự động đã mở ra, Nam Cung Thần Võ mặc tây trang tối màu vừa nghe điện thoại vừa bước vào.

“Xin hỏi sinh viên của cô đâu? Tiến sĩ Cao.” Anh nhìn cô chăm chăm, hừ lạnh.

Cô kinh ngạc nhìn anh, ngẩn ra.

“Rõ ràng chỉ có một mình nhân nhả ngồi trong văn phòng, còn nói dối.” Anh hét vào di động.

Tiếng quát giận dữ theo điện thoại truyền đến lỗ tai cô, cô vội vàng đưa điện thoại đi ra xa, cuống quýt đứng lên.

“Anh. Sao anh lại tới đây?” Thấy anh, cô có chút lắp bắp, không hiểu sao đôi má cũng có chút nóng lên.

Hôm nay anh đẹp trai quá thể? Hiếm khi thấy anh mặc tây trang, có vẻ càng tuấn tú cao lớn, cũng càng hấp dẫn hơn.

Ặc! Cô rất ghét anh quá hấp dẫn.

“Tôi đi đàm phán công việc, thuận đường qua đây đón cô.” Anh nhú mày xị mặt, cảm thấy thực phiền lòng với hành động đột nhiên bắt lái xe vòng qua đây đón cô của mình.

Rõ ràng đã phái người chờ cô đến trường học, sao anh không về thẳng cho rồi?

“Anh đến đón tôi? Nhưng. Có vệ sĩ có thể chờ tôi về mà!” Cô tròn tròn mắt.

Anh bị hỏi càng phiền, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, quát: “Đừng dong dài! Lập tức thu dọn theo tôi trở về.”

Thằng nhóc này lại dám hung dữ với cô, nhưng là không biết có phải do nghi vấn vừa nảy hay không mà cô lại thấy bộ dạng hung dữ của anh rất giống Tiểu Võ.

Cô nghiêm mặt trừng anh, hừ nói: “Hôm nay tôi muốn về nhà tôi, không về công ty.”

“Ai cho phép cô?” Anh nhú mày.

“Dù sao tôi cũng phải về dọn dẹp một chút.”

“Không cho.” Anh lạnh giọng quát.

“Vì sao không được?” Cô tức giận đến hai tay chống hông.

“Gần đây rất nguy hiểm, tôi không thể để cô đi một mình.” Anh nghiêm túc nói.

Giữa trưa ngày mai Nhậm Hiểu Niên và Phương Dạ Bạch sẽ đến, tất cả đều phải đề cao cảnh giác.

“Vì sao lại rất nguy hiểm?” Cô không hiểu.

“Cô không thấy phiền à.” Anh đang định mắng, đột nhiên cửa mở ra, Micheal đi vào, anh đành phải nhịn xuống.

“Giáo sư, cô có rảnh không? Thí nghiệm của em gặp chút vấn đề.” Micheal đi về phía Cao Lục.

“À, để cô xem.” Cao Lục nhiệt tình vẫy tay.

Khi Micheal đi qua Nam Cung Thần Võ cười gật đầu với anh, sau đó đem một bản báo cáo thí nghiệm đưa cho Cao Lục.

“Không có vấn đề gì mà?” Cao Lục nhìn một lượt, hoang mang hỏi.

“Chỗ này! Giáo sư, cô chưa nhìn kỹ đó.” Micheal dựa gần vào, khom người chỉ ra vấn đề.

“À ừ, xin lỗi, cô thấy rồi.” Cô ngượng ngùng vò vò, nở nụ cười.

“Không sao, em quen rồi.” Micheal cười khuấy tay chống mặt bàn, trêu đùa.

Nhìn hai người bọn họ dựa gần như vậy, còn cười vui vẻ như vậy, khuôn mặt tuấn tú của Nam Cung Thần Võ nháy mắt trở nên xanh mét, trong mắt cũng lóe lên ngọn lửa hừng hực.

Anh căm giận trừng bọn họ, đi đến kéo tay Cao Lục, tức giận nói: “Đi mau, tôi không rảnh.”

“Hả? Anh làm gì đấy? Tôi còn chưa giúp Micheal.” Cô kinh ngạc.

“Lần sau xem! Được không?” Anh lạnh lùng nói, ánh mắt quét về phía Micheal.

Micheal dưới ánh mắt giết người của anh chỉ có thể sùng sờ gật đầu đầu.

“Này, chờ một chút, Nam Cung Thần Võ, anh làm cái gì vậy. Này.” Cô khẽ mắng.

Anh không để cô nói thêm nữa, giữ chặt tay cô, tay kia cầm túi của cô, cứ thế kéo cô đi ra ngoài.

Vì thế, cô bị anh túm lên xe trước mắt bao người ở sở nghiên cứu.

Mà đám Suzie nhìn nhau cười thầm, nhất trí cho rằng quan hệ của hai người này tất nhiên, nhất định, tuyệt đối.

Không tầm thường.

“Anh..... Anh thật quá đáng..... Sao anh lại cắt ngang tôi hướng dẫn sinh viên?”

Ngồi vào trong xe, Cao Lục liền không nhịn được bốc hỏa, lớn tiếng hỏi Nam Cung Thần Võ.

“Hướng dẫn? Hừ, thế mà là hướng dẫn? Giáo sư và sinh viên vui cười áp sát nhau, chẳng ra thể thống gì.” Anh hừ lạnh.

“Tôi nào có vui cười áp sát với sinh viên?” Cô tức giận nói.

“Không có sao? Vừa rồi cái cậu Micheal kia xấn đến gần như vậy..” Anh nói xong lập lại động tác của Micheal, dịch về phía cô.

Cô kinh hãi, lùi ra sau, nhưng anh vẫn cứ tiến tới, gần đến nỗi chớp mũi gần như sẽ chạm vào mặt cô. Cô tròn tròn mắt, tim đập thình thịch, toàn thân cứng đờ.

“Để cho sinh viên tôi gần như vậy, giáo sư như cô không có tí cảnh giác nào sao?” Anh tức giận chất vấn.

Hơi thở nóng rực của anh phả lên mặt, cô gần như có thể ngửi được mùi thuốc lá của anh, nhưng cô không hiểu rút cuộc anh đang giận cái gì.

“Tôi..... Tôi..... Tôi đâu có.....” Cô rất muốn lớn tiếng bác bỏ nhưng đối mặt với ánh mắt sáng quắc của anh, cô bỗng cứng lại.

Ánh mắt anh..... Nóng quá..... Nóng đến mức làm cô miệng khô lưỡi khô.

“Lần sau, nếu cô cần đàn ông như vậy thì cứ nói với tôi, tôi có thể hy sinh một chút.....” Anh áp bên môi cô khàn khàn nói, hơn nữa càng nói càng tới gần.

Cô tròn mắt, nhanh chóng lấy tay che miệng mình.

Động tác này làm anh nhú mày, anh hừ lạnh một tiếng, không vui lùi lại, giọng điệu rất không vui: “Không cho phép cô ở quá gần sinh viên như vậy, tôi cũng không hy vọng cổ vấn của tập đoàn Nam Cung gây ra scandal.”

“Tôi..... còn lâu mới vậy.....” Cô âm thầm thở phào một hơi. Thằng nhóc chết tiệt, không cho? Anh ta cho rằng anh ta là ai?

“Tốt, về sau đừng để tôi bắt gặp phải loại chuyện này.” Anh dựa người vào lưng ghế dựa, lạnh lùng nói.

“Xin anh yên tâm, sẽ không có chuyện này đâu, bởi vì Micheal chỉ có hứng thú với đàn ông.” Cuối cùng cô cũng lấy lại được sức lực và giọng nói, cắn răng nói với anh.

Anh ngẩn ra.

“Anh mới phải cẩn thận đừng cùng ‘nữ thư ký’ của anh gây ra scandal, tự quan tâm mình trước đi!” Cô thở hắt hắt nói, nghiêng đầu một bên không thèm nói chuyện với anh nữa.

“Này này, cô đừng nói lung tung, tôi và Hàn Đan chẳng có gì cả.....” Anh nhú mày nói.

Ai quan tâm anh ta với thư ký thích cải trang của anh ta có cái quái gì.

Hơn nữa, sau khi biết Hàn Đan là đàn ông, không hiểu sao trong lòng cô lại có chút bài xích và phản cảm với thư ký Hàn.

“Cao Lục!”

Cô không đáp, giả vờ ngủ.

“Cao Lục! Không cho cô nghĩ linh tinh, có nghe không?” Anh lại quát.

Câu này thật quá ngây thơ, giọng điệu không khác gì Tiểu Võ.....

Ý nghĩ này chợt hiện lên trong đầu khiến ngay cả cô cũng ngẩn ra, không khỏi quay đầu nhìn trộm sườn mặt anh.

Mũi cao thẳng như điêu khắc với đôi môi đang mím, rõ ràng là một người đàn ông đẹp trai hai mươi bảy tuổi, nhưng vì sao lại làm cô nhớ tới cậu bé bảy tuổi trưởng thành sớm kia?

Cũng sẽ khiến..... khiến tim cô không hiểu sao lại đập thật mạnh.....

Rốt cuộc thì bắt đầu từ khi nào mà người học y khoa như cô cũng dần hiểu ra, tim đập không chỉ chia thành nhanh và chậm, còn có một kiểu đập nữa là rung động!

Đang thất thần, anh quay đầu lại, đúng lúc bắt được ánh mắt nhìn coi của cô, lông mày hơi nhíu lại, chầm chọc nói: “Nhìn cái gì?”

“Không có gì.” Mặt cô đỏ lên, lúng túng thu tầm mắt về, đang định xoay đầu, xe đột nhiên quay gấp một cái, cô mất thăng bằng ngã lên người Nam Cung Thần Võ.

“A! Rất. Xin lỗi.” Cô sợ anh tức giận, bối rối vùng vẫy muốn đứng dậy, nhưng xe lại quay sang hướng khác, cô lập tức lại ngã sang một hướng khác, đầu còn đập lên cửa kính xe.

“A.” Đau chết mất!

Nam Cung Thần Võ không nhịn được, dứt khoát kéo cô vào trong lòng ôm lấy, găm lên với Khốc Khắc: “Sao lại thế này?”

“Lốp xe trúng đạn.” Khốc Khắc vội la lên.

“Cái gì?” Anh hoảng hốt, quay đầu muốn nhìn ra ngoài xe, nhưng xe lại nghiêng ngả, anh và Cao Lục cùng ngã về bên trái, nằm trên ghế dựa. Mà lúc này anh lại đè lên cô, tư thế của hai người cực kỳ mập mờ.

Tim cô không ngừng đập điên cuồng, ngẩng ra nhìn anh.

Dường như anh cũng bất ngờ, tay ôm cô vẫn chưa buông ra, ngược lại càng siết chặt hơn.

“Anh.”

“Đừng có lộn xộn.” Anh quát khế.

Sau một lúc rung lắc, Khốc Khắc đỗ xe sát ở ven đường, lao xuống xe kiểm tra. Nhưng lúc này đã có một chiếc xe đuổi theo họ, Khốc Khắc kinh hãi hét to: “Tổng giám đốc! Nguy hiểm! Nhanh xuống xe!”

Sắc mặt Nam Cung Thần Võ thay đổi, sợ hãi túm lấy Cao Lục, tông cửa xông ra. Nhưng họ vừa mới xuống xe, chiếc xe kia lại nhanh chóng dừng lại, bốn kẻ to con nhảy xuống.

Cao Lục sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, không tự giác nắm chặt tay Nam Cung Thần Võ.

“Hai người đi mau.” Khốc Khắc rút súng vội hét lên.

“Nhưng anh.” Cao Lục lo lắng một mình anh ta đối phó với bốn người thế nào.

Nhưng Nam Cung Thần Võ nghiêm mặt lạnh lùng, không nhiều lời liền kéo cô xoay người bỏ chạy.

“A. Khốc Khắc thì sao. Oa!” Cô bị anh kéo đi còn vẫn lo lắng quay đầu, lại phát hiện ra hai người ở lại đối phó với Khốc Khắc, hai người khác đuổi theo họ.

“Anh ta sẽ tự xử lý, đừng nói nữa, chạy mau!” Anh quát, bước chân càng nhanh hơn.

Vì thế hai người chạy như điên về phía đầu đường cái.

Tình cảnh này thật quá quen thuộc, Cao Lục vừa chạy vừa nghĩ. Ngày đó sau khi cô đưa Tiểu Võ đi ăn cơm cũng bị người ta truy kích hết như vậy.

Nhưng người bên cạnh từ Tiểu Võ đã biến thành “Đại Võ”.

Nam Cung Thần Võ kéo cô chạy qua đường cái, phát hiện hai người phía sau kia đuổi sát không rời, vì thế chui vào một ngõ hẹp.

Nhưng sau khi đi vào mới phát hiện ra đây là ngõ cụt, anh khẽ chửi một tiếng, quay đầu đã thấy hai tên kia chạy vào theo. Anh chỉ có thể vội vàng đẩy cô trốn ra sau đồng hồ linh tinh.

“Hộc. Hộc. Giờ phải làm sao?” Cao Lục thở phì phò, lo lắng hỏi.

“Suyt!” Anh lấy bàn tay che miệng cô lại, nói bên tai cô: “Đừng lên tiếng, cũng đừng làm chuyện điên rồ, ngoan ngoãn ở trong này, lần này để tôi đối phó là được rồi.”

Cô miễn cảm hơi rụt lại, quay đầu kinh hãi trừng mắt nhìn anh, tim bỗng đập mạnh.

Anh nói. “Lần này”!

“Yên tâm, không sao đâu, dù thế nào đi chăng nữa cô cũng không được ra.” Anh cong khóe miệng cười với cô, đứng dậy đi ra ngoài.

Hai gã to con vừa nhìn thấy anh, đồng thời giơ súng về phía anh.

“Lần trước để mày chạy thoát, lần này dù thế nào cũng phải đưa mày về, Nam Cung Thần Võ.” Một gã to đota có gương mặt râu ria xồm xoàm lạnh lùng thốt ra.

Sắc mặt anh khẽ thay đổi.

Quả nhiên những kẻ này biết chuyện của anh, không, là biết tất cả mọi chuyện.

Cao Lục cũng kinh ngạc dờ ra. Những người này..... Những người này nhắc tới “Lần trước để mày chạy thoát”?

Nhưng lần trước rõ ràng họ đuổi theo “Tiểu Võ”.....

“Rút cuộc kẻ đứng sau lưng chúng mày muốn thế nào?” Khuôn mặt tuấn tú của anh lạnh lùng.

“Chủ nhân bọn tao muốn mang thứ thuộc về ông ấy về.” Kẻ to con kia nói.

“Thứ thuộc về ông ta? Cái gì vậy?” Anh nhướn mày.

“Chúng mày.”

“Cái gì?” Sắc mặt anh đột nhiên thay đổi.

“Kế hoạch Thủ tuế là do chủ nhân của bọn tao tài trợ, tiền sĩ Nhậm đã chết, mà chúng mày là những thực thể duy nhất còn lại trong kế hoạch này. Thế nên theo lý mà nói, tất cả chúng mày đều là vật sở hữu của chủ nhân bọn tao.”

“Thật buồn cười ! Cái này là luận điệu chó má gì vậy?” Anh giận dữ mắng.

“Không buồn cười chút nào đâu, chủ nhân đời sáu năm, nhưng ông ấy thấy chúng mày vẫn chưa tìm được cách, vì thế quyết định thu vật sở hữu về tự mình tiếp nhận kế hoạch này.” Tên to con kia lại nói.

Kế hoạch Thủ tuế? Cao Lục lần đầu tiên nghe thấy cái tên này nhưng không hiểu vì sao lại cảm thấy cả người lạnh băng.

“Hừ! Đi về nói với ông ta đừng có nằm mơ, kế hoạch này tao sẽ tự giải lấy, ông ta muốn nhúng tay vào, không có cửa đâu!” Anh cười lạnh.

“Vậy không thể nghe mày rồi.” Tên to con kia giờ sùng lên, lao về phía anh.

Anh đưa tay chống cự, nhưng tên kia vừa cao vừa to, một cái đã bắt được tay phải của anh quặc ra sau, cũng ghim chặt cổ anh.

Cao Lục nhìn ở phía sau vừa kinh hãi vừa lo lắng, Nam Cung Thần Võ còn nói anh có thể thu phục được, kết quả vừa bắt đầu đã bị bắt rồi.

“Hừ! Tốt nhất mày nên ngoan ngoãn đi theo bọn tao, Nam Cung Thần Võ, càng giãy dụa thì càng khiến da thịt đau thêm một chút thôi. Ha ha, nếu mày biến thành trẻ con, có lẽ tao còn xuống tay nhẹ một chút.....” Tên to con kia cười âm hiểm, tay hơi dùng sức.

Nam Cung Thần Võ đau đến nhúu mày, trong mắt hiện lên sát khí.

Cao Lục vốn còn đang giật mình run sợ vì câu nói “Nếu mày biến thành trẻ con” kia, nhưng vừa thấy Nam Cung Thần Võ bị ghim chặt cổ cô liền hoảng sợ hoàn hồn, xúc động xông ra ngoài, giận dữ hét lên với hai gã to con: “Các người mau buông anh ấy ra! Tôi đã báo cảnh sát rồi! Cảnh sát sẽ tới ngay lập tức.....”

Kẻ to con kia vừa nhìn thấy cô, hơi sùng sốt, lập tức cười lớn: “Tiền sĩ Cao, cô đến thật đúng lúc, tôi đỡ phải phí công tìm cô.”

Nam Cung Thần Võ quay đầu lườm cô, cắn răng thấp giọng mắng: “Đồ ngốc này.....”

“Tôi cảnh cáo các người lập tức buông anh ấy ra, nếu không..... Nếu không.....” Vừa mở miệng khí thế của cô liền xẹp xuống, lại thấy một tên to con khác đang đi đến chỗ cô sợ tới mức lắp bắp lùi về phía sau, thuận tay bắt lấy cái túi da ném về phía hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đổng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Editor: mèomỡ

Nhưng người đàn ông to cao này dễ dàng tránh thoát, bước một bước dài về phía cô, vịn tay cô.

“A ——” Cô hét lên.

Nam Cung Thần Vô lúc này nhanh chóng giơ tay trái lên, nhẹ nhàng ấn lên đồng hồ trên cổ tay, trong đồng hồ lập tức bắn ra một dịch thể, phun vào mặt người đàn ông đang giữ tay anh.

“A...” Người đàn ông đó đau đến mức ôm mặt hét lên.

Anh nhân cơ hội thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, đá ngã anh, chạy về phía Cao Lục.

Người đàn ông bắt lấy Cao Lục quay đầu trừng anh, kinh hãi mắng: “Thằng ôn này.”

Nhưng hắn còn chưa dứt lời, chợt nghe “păng” một tiếng, một viên viên đạn bắn thẳng vào. . . giữa trán hắn. Hắn run lên một cái, ngã về phía sau.

Cao Lục choáng váng, cô tròn tròn mắt nhìn Nam Cung Thần Vô cầm súng, vẻ mặt lạnh lùng tàn nhẫn.

Tình. tình cảnh này chẳng phải giống hệt lần trước sao?

Lần trước trước lúc ngất xỉu, cô thấy Tiểu Vô cầm. Hóa ra thật sự là một khẩu súng!

Bọn họ. Đều dễ dàng giết người như thế.

Không! Không phải “Bọn họ”, mà là.

“Anh”!

Giờ này khắc này, cô gần như có thể kết luận, “Bọn họ” là cùng một người!

Nam Cung Thần Vô nhìn cô, kéo cô còn đang sững sờ dậy, lạnh lùng nói: “Đi thôi!”

Cô hoảng sợ hất tay anh ra, tránh sang bên, hoảng sợ hỏi: “Anh. Anh.”

Anh nhíu mày không vui, hừ lạnh: “Rút cuộc cô định nói gì?”

“Anh và Tiểu Vô.” Cô không nhịn được muốn hỏi rõ ràng.

“Lúc này cô nhắc đến Tiểu Vô làm cái gì?” Anh khẽ mắng, tiến lên muốn kéo tay cô.

Cô lại vội vàng né tránh, không ngừng lùi về phía sau, vẻ mặt sợ hãi.

“Cô làm gì vậy? Cái vẻ mặt đấy là sao hả? Còn không đi mau?” Anh quát.

“Tôi.” Cô không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào, chỉ đột nhiên cảm thấy anh có chút đáng sợ.

“Lại đây, chúng ta cần phải đi.” Anh giận dữ quát.

“Tôi.” Cô chần chờ.

“Không đi thì cô ở lại một mình.” Anh giận trừng cô một cái, lười nói thêm nữa, xoay người bước đi.

“Hả? Chờ tôi.” Cô khẽ hô, sợ hãi liếc hai người đàn ông to kia, chạy theo anh.

Không ngờ, lúc đi qua người đàn ông đang ôm mặt lăn lộn trên đất, hắn ta bỗng nhảy lên, không để ý đến khuôn mặt và hai mắt đều đã bị nước thuốc ăn mòn, vung dao về phía cô.

“Đáng giận, chúng mày đừng hòng đi! Không mang chúng mày về tao cũng không sống được!”

“A!” Cô sợ hãi, đứng chết trân tại chỗ.

Nam Cung Thần Vô xoay người, hét lên: “Cao Lục!”

Anh lập tức lao về phía cô, trong nháy mắt người đàn ông kia vung dao tới, kéo cô vào trong lòng. Nhưng cũng bởi vậy mà tay trái anh trúng một dao.

“A.” Anh đau đến nhíu mày.

“Nam Cung. . . .” Sắc mặt Cao Lục trắng xanh hét lên.

Người đàn ông kia còn muốn bồi thêm một nhát nữa, anh lập tức rút súng bắn chết hắn ta.

Cao Lục hoảng sợ nhìn thi thể toàn bộ gương mặt bị ấn mòn lại trúng đạn, rúc vào trong lòng Nam Cung Thần Vô, không ngừng rẩy, có cảm xúc quý dị nào đó đang hiện lên trong đầu.

Cảm xúc sợ hãi, ghét cay ghét đắng, lại không thể không đối mặt.....

“Được rồi..... Chúng ta mau đi thôi.” Nam Cung Thần Vô thấp thờ hồn hèn, lạnh lùng nói.

Nghe thấy giọng anh, cô đột nhiên hoàn hồn, sợ hãi nhìn thấy cánh tay anh không ngừng chảy máu, trong lòng đau như cắt, kinh hãi nói:“Trời ạ! Tay anh..... cầm máu đã.....”

“Không cần..... Chúng ta lập tức rời khỏi đây.....” Anh nhủ mảy, nhẹn đau, kéo cô vội vàng rời đi.

Trở lại biệt thự, Cao Lục vội vàng giúp Nam Cung Thần Vô xử lý miệng vết thương, cánh tay trái của anh bị rách một đường lớn, cô nhìn mà hết hồn, chỉ tiêu độc thôi hai tay cũng run rẩy không ngừng.

“Cô nhát gan như vậy sao học y được?” Anh trừng mắt với cô, tức giận nói.

“Tôi..... Chỉ hơi sợ.....” Cô nói nhỏ.

“Sao mà sợ?” Anh sâu sắc hỏi lại.

Tại anh đấy.

Cô giương mắt nhìn anh, thầm trả lời trong lòng.

Nhưng cô không nói anh cũng đoán được suy nghĩ của cô, không vui gạt tay cô ra, trách mắng:“Chỉ giết hai người mà thôi, cô sợ thì rút ngay, tự tôi làm được.”

Cô sững sốt, lại nhìn anh tự tiêm thuốc tê, thậm chí còn định tự mình khâu miệng vết thương, vội la lên:“Tự anh làm sao được? Để tôi giúp.....”

“Không cần, cô đi ra ngoài.” Anh nhủ mảy quát.

“Anh có thôi đi không, bị thương thành như vậy còn dỗi cái gì? Tôi đã lo lắng gần chết rồi, anh có thể ngồi yên cho tôi được không, đừng có mà giãy!” Cô có chút tức giận, không nhịn được mắng.

Anh ngẩn ngơ, cô nhân cơ hội giành lấy kim chỉ, ngồi xuống mép giường sát bên cạnh anh, cẩn thận khâu vết thương lại cho anh.

Cô lo lắng cho anh sao?

Anh lẳng lặng nhìn đôi mày đang nhíu và cả khuôn mặt còn tái nhợt hơn cả anh của cô, không thoải mái trong lòng dần dần tan biến.

“Đau không?” Cô đau lòng hỏi.

“Tiêm thuốc tê rồi còn đau được chắc?” Anh khẽ gắt, nhưng trong lòng lại vì vẻ mặt của cô mà hơi nóng lên.

Đúng thế, anh hẳn là không đau, nhưng vì sao cô lại đau? Mỗi một mũi kim, tim cô lại đau một lần, thật giống như những mũi kim kia đang đâm vào trong tim cô.

Đặc biệt là khi nghĩ đến anh bị thương là vì cô, tim cô lại càng siết đau hơn.

Cao Lục nhủ mảy, không hiểu sao trong lòng có chút không yên.

“Sao anh lại đỡ hộ tôi một dao kia?” Khâu xong, cô giúp anh bôi thuốc, vừa băng bó vừa khàn khàn hỏi.

Vì sao lại đỡ hộ cô một dao ư?

Anh cũng tự hỏi, anh luôn chỉ quan tâm đến bản thân, sao có thể làm ra chuyện ngu xuẩn này? Cho dù cô bị đâm mấy nhát cũng chẳng liên quan gì đến anh, không phải sao?

Nhưng trong chớp mắt ấy, não còn chưa kịp nghĩ, thân thể đã hành động trước rồi.....

“Người kia không nhìn thấy, chưa chắc đã đâm trúng tôi.....” Cô lại nói.

“Đúng vậy, hẳn không nhìn thấy, chỉ cần né ra là xong, nhưng đồ ngốc nhà cô lúc ấy lại đứng im bất động, chờ người ta chém.” Giờ anh nhớ lại vẫn cảm thấy kinh hoàng.

“Tôi.....” Cô không nói gì.

“Cô như đồ ngốc vậy, luôn làm mấy chuyện ngu ngốc, làm cho người ta quan tâm, phiền lòng.” Anh có chút tức giận khề máng, giận cô luôn ảnh hưởng đến cảm xúc của anh, càng giận anh luôn bị cô ảnh hưởng.

“Tôi đâu có làm mấy chuyện ngu ngốc?” Cô kháng nghị.

“Không có sao? Cả hai lần đều trực tiếp lao ra đâm đầu vào chỗ chết, cô cho là cô có thể đối phó được những kẻ đó sao? Lần trước bị đánh cho thâm cả bụng vẫn chưa chữa, lần này rõ ràng tôi đã bảo cô ở yên đấy đừng nhúc nhích, cô lại vẫn chạy ra..... Cô nói xem đấy không phải ngu ngốc thì là cái gì?” Anh lớn tiếng răn dạy.

Tìm cô siết lại, nín thở, ngẩn ra nhìn anh.

Những lời này, giọng điệu của đương sự này, nói cách khác, không chỉ lần này mà cả lần trước, anh cũng có mặt.

“Nhìn cái gì? Chẳng lẽ tôi nói sai à?” Anh nhú mày.

“Anh..... Anh..... Chính là Tiểu Võ, đúng không?” Cô bật thốt lên nói.

Sắc mặt anh thay đổi, bỗng cứng đờ.

“Đúng không? Anh..... Hai người thực ra vốn là cùng một người?” Cô hỏi lại.

Còn tưởng cô ngốc như vậy tuyệt đối sẽ không phát hiện, cho rằng có thể giấu giếm cô thêm một thời gian nữa, như vậy lúc đưa cô đi sẽ không cần dùng đến “Wash Memory” nữa.

Đáng tiếc, cô không thực sự ngu ngốc.

“Cô đang nói bậy bạ gì thế?” Anh run rẩy hỏi.

“Có rất nhiều dấu hiệu chứng tỏ hai người..... Đồ phở của Tiểu Võ giống anh như đúc, đến chuyện vừa rồi..... Gần như những gì Tiểu Võ biết, anh cũng biết..... Anh biết..... Tiểu Võ cũng biết.....” Cô không hề chớp mắt nhìn anh.

“Cô điên à? Sợ quá hóa ngốc rồi? Hay là xem quá nhiều phim vậy?” Anh nhú mày tức giận máng.

“Không, tôi rất bình thường, hơn nữa tôi càng nghĩ càng thấy kỳ quái, hai người thật sự rất giống nhau..... Dù là diện mạo, hay giọng điệu, còn có..... Phản ứng.” Cô nhìn anh, không nhận được đưa tay khẽ vuốt hàng lông mày tuấn tú kia, đôi mắt thông minh xinh đẹp, cái mũi cao thẳng, còn có đôi môi mê người kia.

Cô đã từng sờ khuôn mặt này.

Đây rõ ràng chính là mặt Tiểu Võ! Gương mặt Tiểu Võ trưởng thành!

Bị đầu ngón tay của cô chạm vào trong lòng anh điên cuồng rung động, nhưng ánh mắt đáng chết lại như muốn tìm kiếm bóng dáng Tiểu Võ bảy tuổi trên khuôn mặt anh.

“Ý của cô là tôi giống một thằng nhóc bảy tuổi?” Anh cắn răng trừng nằng, trong mắt lóe lên ngọn lửa.

“Không phải, tôi chỉ cho rằng.....” Cô rút tay về, thử giải thích.

Nhưng còn chưa dứt lời, anh đột nhiên đè cô xuống đệm, từ trên nhìn xuống, hừ lạnh: “Một thằng nhóc bảy tuổi sẽ không làm chuyện này.....”

Dứt lời, anh cúi đầu hung hăng chiếm hữu cánh môi cô, cho cô một nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt.

Cô kinh ngạc còn chưa kịp phản ứng lại, đầu lưỡi của anh đã làm cản tiến vào trong miệng cô quẩn quýt.

Nụ hôn khiêu khích ướt mướt tràn ngập dục vọng, cô bị hôn đến choáng váng đầu óc, một lúc lâu sau mới hoảng loạn hoàn hồn, vội vàng xoay đầu đi. Nhưng anh không buông tha cho cô, thuận thế tấn công xuống cô, cũng dọc theo cổ hôn xuống xương quai xanh.

“Đừng..... Đừng như vậy! Nam Cung Thần Võ.....” Cô sợ tới mức hô nhỏ.

“Tôi muốn cho đầu cô tỉnh táo một chút, như vậy cô mới không suy nghĩ lung tu.” Anh cởi cúc áo của cô, bàn tay không hề dịu dàng luồn vào trong bra của cô xoa bóp nơi mềm mại đầy đặn kia.

“Anh..... Anh.....” Cô há miệng muốn mắng, nhưng anh bỗng nhào lên nhanh chóng chặn miệng cô lại.

Đầu lưỡi nóng bỏng đốt lửa trong miệng cô, bàn tay đáng giận lỗ mãng trước ngực cô, cô thực sự sợ hãi, liều mạng giãy dụa đẩy anh, không ngờ lại đánh

trúng tay trái anh.

“A.” Tay trái đau đớn, anh kêu lên một tiếng.

Cô nhân cơ hội lần ra xa, nhảy xuống giường, lùi vào góc nắm chặt cổ áo rộng mở trùm anh.

“Anh là đồ khốn kiếp! Anh..... Anh muốn làm gì hả?”

Anh ôm tay trái, chậm rãi ngồi dậy, nhìn cô chăm chăm, chầm chọc: “Cô cho rằng một ‘người đàn ông’ đè phụ nữ ở trên giường hôn là muốn làm gì?”

“Anh.....”

“Sao nào? Như vậy cô còn cho rằng tôi là thằng nhóc bảy tuổi kia nữa không?”

Cô tròn tròn mắt, trong lòng kinh hoàng.

Trước mắt Nam Cung Thần Võ đề trần, khuôn mặt tuấn tú ngả ngón, hai mắt như có điện, cả người tản ra sự gọi cảm mê hoặc của đàn ông.....

Giờ phút này anh không phải Tiểu Võ bảy tuổi, mà là Nam Cung Thần Võ hai mươi bảy tuổi.

Nhưng anh càng như vậy, ở trong mắt cô lại càng giống Tiểu Võ, bởi vì Tiểu Võ trước nay chưa bao giờ giống một đứa bé bảy tuổi.

“Không..... Anh không phải Tiểu Võ.....” Cô lắc đầu.

Anh cười lạnh, mới cho rằng đã lừa được cô, lại nghe thấy cô nói tiếp: “Phải nói, Tiểu Võ chính là anh! Cậu ấy không phải trẻ con, cậu ấy làanh biến thành trẻ con!”

Nụ cười trên mặt Nam Cung Thần Võ cứng đờ, vẻ mặt anh dần dần chuyển thành hoảng hốt.

“Tôi đoán không sai chứ? Có phải xảy ra chuyện gì nên anh mới biến.....” Cô thân thiết hỏi.

“Câm miệng.” Anh lạnh lùng quát, rút một khẩu súng từ dưới gối ra, đi về phía cô.

Cô hoảng sợ đứng như trời trồng.

“Cô muốn ngốc cũng nên ngốc triệt để một chút, Cao Lục, hoặc không cô cũng nên học cách giả ngu, như vậy có lẽ còn có thể sống lâu thêm được một chút.....” Anh nói, chìa súng vào ngực cô.

Anh muốn giết cô? Sắc mặt cô trắng xanh nhìn anh.

“Thực đáng tiếc, tôi vốn cho rằng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ cơ! Tiến sĩ Cao.” Anh cúi đầu, ghé sát vào mặt cô, lạnh lùng độc ác cười nói.

“Anh tìm tôi tôi..... Không phải muốn tôi tìm ra đáp án về sự đột biến gen của anh sao? Giết tôi rồi sẽ không còn an giúp được anh nữa đâu.”

Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn anh.

“Cô có thể giúp tôi cái gì? Cô tìm ra mấu chốt rồi sao?” Anh nheo mắt lại, hòng súng khế vòng vòng trên ngực cô.

“Tôi..... Tôi còn không tìm ra..... Nhưng sau khi biết được vấn đề của anh, có lẽ tôi có thể tìm được đáp án..... Giải trừ nỗi đau khổ của anh.” Cô nghiêm túc nói.

Anh giật mình dừng một giây, lạnh lùng nói: “Ai nói tôi đau khổ?”

“Mỗi lần biến thân là một lần tế bào đột biến, trái tim anh nhất định sẽ đau đến không chịu nổi. Anh hãy nhớ đến triệu chứng biến đổi đáng sợ ba lần trước xem. Tôi cho rằng tốt nhất anh nên kiểm tra tìm một lần.....” Cô lo lắng trùng trùng.

“Đủ rồi! Đừng có ra vẻ quan tâm tôi, Cao Lục, cô cho là làm như vậy tôi sẽ mềm lòng buông tha cô sao?”

Anh lạnh lùng mắng.

Người này..... Coi lòng tốt của cô thành lòng lang dạ thú, nhưng đến tận lúc này mà cô vẫn suy nghĩ xem phải như thế nào để cứu anh!

Một con tức không tên bùng lên, cô cầm hòng súng dịch thẳng vào tim mình, nắn: “Tốt! Vậy anh đừng buông tha tôi, một phát giải quyết tôi luôn đi, nổ súng đi!”

Anh sững sờ, nhú mồm: “Cô nghĩ rằng tôi không dám sao?”

“Anh đương nhiên dám, loại khốn kiếp máu lạnh như anh tùy tay cũng có thể giết mấy người, thêm tôi nữa cũng chẳng sao!” Cô quát.

“Cô.....” Anh bị cô chọc giận, túm cổ áo cô, giận dữ trừng mắt nhưng tay cầm súng lại chậm chạp không nhúc nhích.

Sao có thể giết cô được cơ chứ? Thật sự muốn giết cô thì vừa rồi sẽ không cần một dao thay cô.....

Hóa ra không cần chờ về sau, ngay lúc này anh cũng đã không ra tay được rồi.

“Mau lên! Giết tôi đi!” Cô lại nói.

“Cô.....” Anh rất muốn bốc hỏa, nhưng ánh mắt liếc qua đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ, trái tim lại rung động, đau đớn sắc nhọn lại đột nhiên ập tới.

“A!” Thân thể anh chấn động, súng trong tay rơi xuống, lao đảo ngã ngửa về phía sau.

“Làm sao vậy?” Cô kinh ngạc.

“Đây là.....” Anh đè ngực trái phát đau, khiếp sợ thở gấp.

“Anh làm sao vậy? Nam Cung? Lại đau sao? Chẳng lẽ anh—” Cô ngồi xổm xuống, đỡ lấy anh hoảng sợ nói.

Lại sắp biến thân sao? Tại sao có thể như vậy? Mới vài ngày mà thôi, vì sao lại biến hóa thường xuyên như vậy?

Sắc mặt anh xanh mét, vô cùng bất an.

Nếu lần này biến trở về bảy tuổi, anh còn có thể lại biến trở về không? Còn có thể không?

Nếu không thể quay về hai mươi bảy tuổi.....

“Đề tôi xem xem có phát sốt không?” Cao Lục lo lắng không thôi, vội vàng ôm mặt anh, áp trán vào trán anh đo nhiệt.

Hơi thở của cô khê phả lên mặt anh, anh đột nhiên nhớ tới lời Hàn Đan nói, trái tim bắt đầu xao động, tiếng tim đập ầm ỹ cứ vang vọng trong tai anh.

Trước mắt cô là đối tượng thích hợp nhất để mang thai, nếu anh muốn lưu lại cái gì đó.....

“May mà anh không sốt.” Cô buông anh ra, thở phào.

Không, anh rất nóng, tim anh, còn có một nơi nào đó trên cơ thể đang không ngừng nóng lên.

“Anh..... Có sao không?” Thấy anh nhìn mình chằm chằm không nói, cô lo lắng hỏi.

“Tôi..... A!” Anh vừa mới mở miệng, trái tim lại đau nhói, anh khẽ kêu một tiếng, ôm ngực gục về phía trước.

“Nam Cung!” Cô sợ hãi hô, vội vàng ôm lấy anh.

Anh tựa vào trước ngực cô, thân thể hơi hơi run rẩy, cắn chặt răng gầm nhẹ: “Tôi không tốt! Chết tiệt vô cùng không tốt..... Tôi không muốn lại biến trở về bảy tuổi..... Tôi chịu đủ..... Thực sự chịu đủ rồi.....”

Nghe anh đau đớn kêu rên, tim cô như bị vò nát, không nhận được ôm chặt anh vào trong ngực, hoảng hốt không nên làm thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Editor: mèomỡ

Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến của cơ thể anh bị dị biến? Là sức mạnh đáng sợ nào khiến gien và bề ngoài của anh thay đổi đến như vậy?

Anh thờ đốc, bởi vì cái ôm của cô mà hơi hoảng hốt.

Trong vòng tay cô có độ ấm và mùi thơm nhàn nhạt, hai tay cô vòng qua lưng anh, không ngừng vuốt nhẹ. Động tác của cô không hiểu sao lại giảm bớt đau đớn trong lòng anh, nhưng cũng nhóm lên ngọn lửa đã sớm nhen nhóm trong lòng anh.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt sáng quắc.

“Thế nào rồi?” Cô lo lắng.

Anh không trả lời, chỉ kéo cô về phía mình, hôn cô thật sâu.

Môi anh ngậm lấy môi cô, không mạnh mẽ điên cuồng giống lúc trước mà lại dịu dàng động lòng người. Ngậm, mút, chỉ khẽ tiếp xúc nhưng lại quyen rũ hơn hẳn.

Cô ngán ra, nuốt vào dịu dàng hiếm có của anh, chìm đắm trong hơi thở nóng bỏng, trong đầu say mê không nghĩ được gì.

Nam Cung Thần Vô. Làm sao vậy.

Sau đó đầu lưỡi của anh luồn vào trong miệng cô, hôn càng ngày càng nóng bỏng, càng ngày càng khát cầu. Khi anh kéo bra của cô xuống, ngậm chặt đỉnh nhon của cô khẽ mút, cô mới kinh hoàng ngăn anh lại, trợn tròn mắt.

“Nam Cung! Anh. Anh. Muốn. Làm gì.” Cô bối vì quá sợ hãi mà lắp bắp.

“Giao phối với em” Anh nhìn cô, ánh mắt lấp lánh dục vọng.

“Hả?” Cô kinh hoàng.

Cái tên này sao lại nói trực tiếp như vậy!

Nhưng muốn tức giận lại không giận nổi, bởi vì ánh mắt anh, còn có, sự đau khổ của anh.

“Tôi muốn em, trước khi tôi lại biến thân lần nữa.” Anh nhìn cô, lại hôn cô.

“Nhưng. Anh. Tìm anh không đau sao? Có chịu được không?” Cô thờ gáp.

“So với trái tim, có nơi khác của tôi còn đau hơn.” Anh đè lên cô.

Cô cảm nhận được rõ ràng phía dưới anh có vật cứng đang chạm vào cô, khuôn mặt bỗng đỏ bừng.

“Vì sao lại. Muốn. Giao phối cùng tôi?” Cô muốn biết lý do, muốn biết anh không phải nhất thời xúc động.

Anh nhìn cô đắm đắm, khẽ nói: “Bởi vì, em là Cao Lục.”

Cô chợt ngán ra.

Chỉ là một lý do không giống lý do, vì sao lại dễ dàng khiến trái tim cô rung động?

“Không muốn thì bây giờ hãy ngăn cản tôi đi, một khi bắt đầu, tôi sẽ không ngừng đâu.” Anh cảnh cáo, giọng nói bởi vì dục hỏa ngập tràn mà khàn khàn.

Cô nín thở, còn chưa quyết định trả lời như thế nào, anh đã nhào tới, đôi môi nóng bỏng ngậm lấy môi cô.

Người này. Vốn không thêm quan tâm đến câu trả lời của cô!

Có lẽ anh đã sớm nhìn ra cô cũng rung động, cho nên, anh chắc chắn cô sẽ không ngăn cản anh, đúng không?

Nụ hôn điên cuồng nóng bỏng cắt đứt suy nghĩ của cô, anh tấn công rất mãnh liệt, giống như dã thú đói khát đã lâu, cô hoàn toàn không thể chống đỡ, chỉ có thể khuất phục dưới sự đòi hỏi của anh, tùy anh xâm lược.

Trong khoảnh khắc, từng món quần áo trên người cô bị anh cởi bỏ. Khi toàn thân cô trần truồng hiện ra trước mắt anh, anh dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm, hô hấp rối loạn, nhiệt huyết sôi trào.

Chỉ bị anh nhìn như vậy thôi cơ thể cô đã nóng ran. Cô xấu hổ cuống quýt muốn che cơ thể, nhưng anh túm lấy hai tay cô đè sang hai bên, kiên quyết muốn nhìn toàn bộ.

“Chẳng lẽ anh chưa thấy phụ nữ trần truồng bao giờ à?” Cô đỏ mặt, cô vội chầm chọc anh trước khi anh kịp cười chế nhạo mình.

Khóe miệng anh khẽ cong lên: “Phụ nữ khác đương nhiên đã từng nhìn, nhưng em là lần đầu tiên.”

Phụ nữ khác? Câu này khiến cô có chút ghen tị.

“Buông tay!” Cô vùng vẫy.

“Em đã nhìn thấy từ đầu đến chân tôi, lại không cho tôi nhìn? Thế rất không công bằng.” Anh nhú mồm.

Cô ngẩn ra, trong đầu trống rỗng.

” Anh Anh lại giả làm Tiểu Võ đùa giỡn tôi!” Thực đáng giận, sớm biết rằng anh chính là Tiểu Võ, cô sẽ không nói một đồng chuyện của anh trước mặt Tiểu Võ.

Sắc mặt anh buồn bã, điềm nhiên nói: “Không phải tôi giả mà không lớn được Trước khi biến thân ở phòng thí nghiệm, suốt sáu năm, tôi luôn bị nhốt trong thân xác bảy tuổi”

Cô bị sự khổ sở trong lời nói của anh làm cho đau lòng. Sáu năm? Sáu năm qua anh đều dùng hình dạng của Tiểu Võ sao?

“Rút cuộc Đã xảy ra chuyện gì với anh vậy?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Sau này tôi sẽ từ từ cho em biết, bây giờ tôi không có thời gian.” Về mặt anh thay đổi, nheo mắt lại.

“Nhưng” Cô rất muốn biết ngay lúc này, nhưng vừa mới mở miệng, anh đã đề lên người cô rồi.

“Đừng vội, bây giờ chúng ta nên chuyên tâm nghiên cứu xem ‘giao phối’ như thế nào, kỹ thuật của tôi không thành thạo lắm, có lẽ sẽ không quá dẫu dăng.” Anh cúi đầu xuống, áp sát vào má cô, về mặt xấu xa.

“Giao phối đã vậy còn cần kỹ thuật làm gì.” Mặt cô nóng lên, tức giận chầm chọc.

“A. Hóa ra em cũng không biết gì.” Anh cười trêu chọc.

“Ai nói tôi không biết.” Lời phản bác của cô biến mất trong miệng anh. Anh bất ngờ dùng nụ hôn sâu che đi tất cả tiếng nói của cô.

Sau đấy, rút cuộc cô cũng thừa nhận, thật sự là cô chẳng biết gì cả.

Đại học và sở nghiên cứu dạy một đồng lý luận và tri thức y học, nhưng không dạy cô yêu thế nào. Cô biết động vật giao phối như thế nào, nhưng lại không hiểu, giữa nam nữ hoàn toàn không giống động vật.

Môi lưỡi quần quýt, hơi thở nóng bỏng gần như thiêu đốt lục phủ ngũ tạng, cô không biết một nụ hôn cũng có thể khiến người ta thần hồn điên đảo, dục tử dục tiên đến như thế.

Sau tiếng cời quần áo sột soạt, cô cảm nhận được làn da ấm áp của anh ma sát với cô, giữa bọn họ đã không còn gì cách trở, giống như song sinh liên thân, đường cong hòa hợp, tần suất tim đập cũng giống nhau.

Ánh đèn mờ chiếu lên quần áo tán loạn trên sàn, hai người trần truồng ôm hôn, tiếng thở gấp quanh quẩn, không khí tràn ngập mùi vị hoan ái.

Hóa ra con người giao phối không phải chỉ có báo cáo kết quả công tác xong việc, tiền diễn khiêu khích, vuốt ve mê mẩn, không đơn giản chỉ để duy trì nòi giống, quan trọng hơn là tình thú và hưởng thụ khoái cảm của giác quan.

Cho nên, mới gọi là “Làm tình”

Nhưng anh đối với cô có tình yêu sao? Đại đa số đàn ông có thể không cần yêu vẫn có thể làm, phụ nữ lại chỉ làm vì yêu. Anh thì sao? Anh nghĩ gì về cô?

Anh thường hung dữ với cô, nhưng Hàn Đan đã từng lên nói cho cô biết, cô là một trong số rất ít người có thể tiếp cận Nam Cung Thần Võ, cũng là người phụ nữ duy nhất có thể ở cùng anh.

Nhưng thế thì sao nào? Anh là vì lợi dụng cô, cần nghiên cứu của cô, mới để cô ở lại bên cạnh anh.

Nói thật ra, Khốc Khắc và Hàn Đan mới là những người ở gần anh nhất.

“Nhưng cậu ta sẽ không hôn bọn tôi.” Hàn Đan tặc lưỡi cười.

Đó là bởi vì bọn họ đều là đàn ông! Nam Cung Thần Võ cũng không phải đồng tính luyến ái, đương nhiên sẽ không hôn bọn họ.

Vậy, vì sao anh lại thường xuyên hôn cô?

Chẳng lẽ, đối với anh cô thực sự đặc biệt sao?

Vậy còn cô? Vì sao lần này không cự tuyệt anh? Là bởi vì về mặt đau khổ của anh, hay bởi vì cô đã lỡ yêu anh?

Trong lúc cô đang mờ mịt suy nghĩ, anh đã cúi đầu mút vào hai đỉnh nhọn đứng thẳng mềm mại của cô, khoái cảm tê dại từ ngực lan ra khiến cô hít vào một hơi.

Nam Cung Thần Võ cũng như bay trên mây, ‘cup B’ luôn luôn hấp dẫn anh tươi ngọt ngon miệng như thế, anh kiềm chế rất lâu, cuối cùng cũng có thể mềm thử mùi vị ngon ngọt này.

Bộ ngực mềm mại như tơ nhung, hai đỉnh nhọn như nụ hoa chớm nở, đầy đặn tròn trịa, khiến anh không muốn buông ra.

“A. Nam. Nam Cung.” Cô khẽ hô, bộ ngực của cô bị anh nắm trong tay, ngậm trong miệng, hơi hơi trướng đau. Xúc giác nhạy cảm khiến vùng dưới bụng bỗng nóng khát vọng.

Dường như hiểu được sự mong chờ của cô, tay anh chậm rãi lướt xuống đùi cô, dò xét tiến vào trung tâm ôn tuyền bí mật, khẽ ấn.

“A.” Cô miễn cưỡng cắn, xấu hổ vội kẹp chặt hai chân lại.

Nhưng anh không cho, chen cả người vào giữa hai chân cô, tiếp tục kích thích nơi non mềm ướt át.

“A. A. Nam Cung? Tay anh. A.” Khoái cảm lan ra toàn thân, thân dưới cô hơi hơi run rẩy, rên rỉ lặp đi lặp lại.

“Tôi đã nói. Em vốn chẳng biết gì.” Anh liếm vành tai cô khẽ nói, đầu ngón tay dùng phương thức càng kích thích hơn trên chọc cô.

“A. Đừng. Đừng như vậy.” Mông cô khó chịu vặn vẹo, tiếng rên rỉ giống như đầu hàng.

“Đây là kỹ thuật giao phối, Cao Lục.” Anh thích đáng vẻ mờ mịt không không chế nổi của cô, trong lòng cũng vì cô mà phóng đảng khó nén.

“Được. Tôi biết rồi. A. Đừng.” Cô cảm thấy mình sắp nổ tung, không nhịn được van nài.

“Không được, còn chưa xong đâu!” Anh sao có thể dừng lại như vậy? Hơi thở và tiếng rên rỉ câu hồn của cô đã khiến mạch máu anh như muốn nổ tung. Anh dịch người xuống, tách hai chân cô ra, ôm chặt trung tâm ôn tuyền gọi cảm xinh đẹp của cô, trực tiếp liếm hút thưởng thức nhụy hoa vì anh mà run rẩy hé mở.

“A! Nam Cung.” Cô không chịu nổi khiêu khích, luôn thở gấp, sợ hãi vặn vẹo.

Cảm giác mềm nhũn, trơn ướt, sôi sục, nụ hoa của cô tỏa ra mùi vị đặc biệt làm anh say mê, giống như muốn nhấn chìm anh bên trong thân thể cô, giống như cây nắp ấm, lấy mùi thơm dụ dỗ anh tiến vào, khiến anh sập bẫy.

Từng đợt kích thích từ phía dưới lan ra toàn thân, cô không biết làm sao luồn tay vào mái tóc anh, chỉ cảm thấy đầu lưỡi của anh có lửa, muốn thiêu đốt cô, tra tấn cô. ăn cô!

Mà cô, lại hi vọng anh hãy mau chóng hành động, sự điên cuồng không thể nói thành lời ấy khiến cô khẽ rên rỉ, bất giác rướn người lên nghênh đón anh, mong anh cho cô càng nhiều. Càng nhiều.

Phản ứng kịch liệt của cô trong nháy mắt thúc giục dục hỏa của anh, anh không thể kìm chế nổi nữa, đứng dậy, đưa phần thân cứng ngắt sôi sục sung huyết của mình vào tiểu huyết chắt khít của cô.

Đau đớn, khoái cảm, sung sướng luân phiên, cô không biết tình ái cũng đi cùng đau đớn, càng không biết khoái cảm sau đau đớn lại càng thêm mạnh mẽ, càng thêm mất hồn.

Anh ở trong cô đi vào, rút ra, khi thì nhẹ nhàng, khi thì mạnh mẽ, giống như dẫn dắt lại càng giống thuần phục, muốn cô đuổi kịp tiết tấu, tốc độ của anh.

Không lâu sau, cô dần dần quen với sự cứng rắn mạnh mẽ ấy, thậm chí thích sự chân thật khi anh lấp đầy cô. Thế vậy cô bắt đầu theo nhịp điệu của anh, cùng anh trở thành một thể, cùng nhịp tim, cùng hô hấp, không thể chia lìa, cho đến khi dục hỏa thiêu đốt toàn thân họ, cho đến khi anh kịch liệt tiến vào nơi sâu nhất, nghi thức tốt đẹp này cuối cùng đã đạt tới đỉnh!

Cảm giác căng tràn khó nói thành lời không ngừng khuếch đại trong thân thể cô, cô không khỏi kêu thành tiếng: “Thần võ. A.”

Sau đó cô cũng nghe thấy anh phóng thích khẽ gọi tên cô.

“Cao Lục. Cao Lục.”

Đây là lần đầu tiên anh dùng giọng nói thâm tình như vậy gọi tên cô, tiếng nói trầm thấp như nước chảy theo sự chiếm hữu của anh thấm vào từng tế bào trong cơ thể, khiến cô rung động.

Thân thể va chạm, xâm nhập càng sâu, bọn họ cùng nhau đạt đến cao trào, cảm nhận một cuộc tình ái kịch liệt mà thỏa mãn.

Hóa ra giao phối cũng có thể tuyệt như thế.

Nhưng tuyệt như vậy là bởi vì kỹ thuật hay là yêu?

Cao trào mệnh mông trôi qua, Cao Lục mềm nhũn trong lòng anh, lười nhác, hoảng hốt nghĩ.

Anh yêu cô sao?

Cô từ từ ngẩng đầu nhìn Nam Cung Thần Võ đang ôm chặt lấy cô, phát hiện anh cũng đang cúi đầu nhìn cô. Hai người bốn mắt nhìn nhau, những từ ngữ chưa bao giờ nói thành lời đang lưu chuyển trong mắt.

Nhưng trong một chớp mắt, trong đầu cô lóe lên một khuôn mặt già nua tà ác. Bất an kỳ quái lại một lần nữa trào dâng, cô run lên, ôm chặt lấy eo anh, kinh ngạc đến xuất thần.

Dường như, có chuyện gì đó không đúng.

Có chuyện gì đó. không ổn.

Nam Cung Thần Võ không biến về bảy tuổi, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng là sau khi cùng Cao Lục triển miên cả đêm, đau đớn của anh lại hoàn toàn biến mất.

Quả nhiên là do động tình sao? Là tác dụng của hormone khiến gien bất ổn định của anh giữ nguyên ở trạng thái hai bảy tuổi sao?

Nếu quả thực là thế thì thật tốt quá.

Anh vui sướng nghĩ, nhìn Cao Lục ngồi bên đường như tìm được hi vọng.

Cao Lục bị anh nhìn đến đỏ mặt, vội vã cúi đầu đẩy đẩy mắt kính, giả vờ nhìn tư liệu trong tay.

Nam Cung Thần Võ nhìn có vẻ rất có tinh thần, nhưng xương cô sắp vỡ ra rồi, nào có ai cả đêm không cho người ta ngủ, quấy nhiễu cô, cô mệt sắp chết, anh còn muốn.

Có phải tích tụ quá lâu nên mới tham sắc dục mạnh mẽ như thế? Mặc dù không đến nỗi ép buộc cô, nhưng anh sẽ luôn khiêu khích đến khi cô cũng ‘bốc cháy’ mới tiến vào, sau đó dẫn dắt cô cùng đạt tới cao trào.

Cô thừa nhận kỹ thuật của anh rất tốt, cho nên cô cũng rất hưởng thụ, ngoại trừ lần đầu tiên đau đớn, những lần sau cả hai người đều cảm thấy thỏa mãn.

Nhưng cô luôn có chút lo âu, anh dường như cố ý không mang bao cao su. Sau này cô từng nghĩ đến chuyện yêu cầu anh, nhưng anh lại không nghe, còn đắm vào càng mãnh liệt.

Vì sao không mang? Người cẩn thận tỉ mỉ, việc gì cũng muốn nắm trong tay như anh không thể nào không biết giao phối có thể mang đến hậu quả gì, nhưng anh.

Cô nhú mào, bóng đen bất an lại trào lên.

“Đi làm không tập trung, suy nghĩ cái gì vậy?” Nam Cung Thần Võ hỏi.

“Không có gì, em đang xem tài liệu.” Cô giả vờ mở tài liệu ra đọc.

“Chẳng lẽ là đang nghĩ đến đêm qua?” Anh trêu chọc cười nhẹ.

“Nào. Nào có.” Cô vội vàng phủ nhận, mặt lại càng đỏ lên rồi.

Xem cô xấu hổ lúng túng, anh lại thấy vui vẻ, đưa tay nâng cằm của cô lên, cúi người hôn xuống đôi môi cô.

“Phải nói có!” Anh ra lệnh, người này rõ là. Rõ là.

Tìm cô đập rộn lên, ngẩn ngơ, hốt hển đẩy anh ra.”Anh đang làm gì đấy hả? Đây là phòng làm việc.”

“Sợ cái gì? Đây là phòng làm việc riêng của anh, không có sự cho phép của anh sẽ không ai vào.” Khóe miệng anh hơi cong lên.

Đúng vậy! Đây là lần đầu tiên cô thấy căn phòng làm việc này của anh, ngày đó cô ở phòng khách bên ngoài nói chuyện cùng một nhân vật 3D trên màn hình lớn.

Khi đó, ai mà biết Nam Cung Thần Võ thực sự sau màn hình lại là một thằng nhóc bảy tuổi.

Cô còn đồ ngốc đập tay với người trong màn hình! Thật đúng là ngu ngốc!

Nhưng anh đặc biệt gọi cô vào gian phòng làm việc này, dường như muốn cô gặp hai người bạn của anh.

Hơn nữa hôm nay xương thuốc được bao phủ bởi không khí vô cùng căng thẳng, bảo vệ và vệ sĩ đều tăng lên, thậm chí còn cho trung tâm nghiên cứu nghỉ phép một ngày.

Là kiểu bạn gì mà phải gặp ở nơi bí mật như thế?

“Rút cuộc hôm nay anh muốn em gặp ai?” Cô thật sự rất tò mò.

“Em sẽ được gặp ngay thôi.” Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, nghĩ rằng bọn họ cũng sắp tới rồi.

Đúng lúc này, Hàn Đan dùng thẻ mở cửa phòng làm việc, tiến vào thông báo: “Người đã đến rồi, tổng giám đốc.”

Anh gật đầu, đi ra phòng làm việc.

Cô cũng đi theo ra ngoài, lúc lướt qua Hàn Đan anh ta còn nháy mắt với cô, cười vô cùng gian trá, như thể đã nhìn thấu cái gì đó.

Cô ngượng ngùng quay mặt, không hiểu sao trong lòng lướt qua một chút phản cảm, vội vàng đi qua anh ta tới phòng khách.

Chỗ đó có một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp hồn nhiên cùng với một đứa bé trai tuấn tú đáng yêu như thiên sứ.

“Hiếu Niên, Tiểu Bạch, hai người tới rồi.” Nam Cung Thần Võ cười chào hỏi bạn cũ.

Nhậm Hiếu Niên kinh ngạc đờ ra như khúc gỗ tròn mắt nhìn anh.

Phương Dạ Bạch hơi nheo mắt, nhưng không có phản ứng quá khích nào.

“Không nhận ra tôi sao?” Nam Cung Thần Võ nhướn mày.

“Anh. Anh.” Nhậm Hiếu Niên chỉ vào anh, thật lâu sau mới nói được hai chữ: “Thần Võ?”

“Đúng vậy, là tôi, chúng ta ‘lâu rồi không gặp’.” Trong lời Nam Cung Thần Võ có thâm ý.

“Ôi trời ơi! Anh. Lớn lên rồi ! Trở về đáng vẻ vốn có rồi !” Nhậm Hiếu Niên lao lên, kích động vui mừng túm lấy anh.

Cao Lục đứng bên có chút ngạc nhiên, cô gái này biết chuyện của Nam Cung Thần Võ?

Cô ấy là ai?

Nam Cung Thần Võ cười nói: “Đúng, tôi biến trở về rồi!”

“Thật tốt quá! Thật tốt quá! Thật tốt quá.” Nhậm Hiếu Niên vui mừng như điên ôm lấy anh.

Anh cũng vui vẻ ôm cô, vui mừng này chỉ có người đã từng chịu khổ như vậy mới biết.

Nhìn bọn họ thân thiết ôm nhau, vẻ mặt Cao Lục cứng đờ, trong ngực như bị nghẹn.

Đây là ghen sao? Trái tim như bị đá đè, bị ngấm trong dấm, bị hơ trên lửa

Xem ra, cô thật sự đã yêu Nam Cung Thần Võ rồi.

Không phải vừa mới yêu, mà là. Chẳng biết đã sớm rung động từ khi nào.

Nhưng sắc mặt cứng đờ không chỉ có cô, mà cậu bé kia cũng lạnh mặt đi tới lạnh lùng nói: “Đừng vui mừng quá sớm, Hiếu Niên, cô lẽ ra phải hỏi Thần Võ xem hình dạng này của anh ta có thể duy trì bao lâu?”

Câu hỏi này khiến mặt Nam Cung Thần Võ trầm xuống, anh buông Nhậm Hiếu Niên ra, nhìn về phía Phương Dạ Bạch.

Nhậm Hiếu Niên im lặng nhìn anh, trong lòng cũng nặng nề, bối rối hỏi: “Thần Võ, anh. Vẫn sẽ biến về bảy tuổi sao? Giống tôi khi đó?”

Cao Lục tròn tròn mắt, cô gái này. Cũng sẽ biến thân?

Nam Cung Thần Võ nhú mày, gật đầu nói: “Đúng vậy, hình dạng hai bảy tuổi này của tôi chỉ có thể duy trì khoảng sáu ngày.”

“Rút cuộc là tại sao?”

“Là ngẫu nhiên thôi! Có lẽ do máy trục trặc, hoặc là điện lực thất thường trong nháy mắt” Phương Dạ Bạch trả lời thay Nam Cung Thần Võ.

Trong lòng Nam Cung Thần Võ run lên, liếc mắt với Hàn Đan đứng bên cạnh.

Trong xưởng thuốc Nam Cung quả nhiên có tai mắt của Phương Dạ Bạch, nhưng anh đã phòng bị nghiêm mật, sao Tiểu Bạch có thể điều tra được chuyện của anh?

“Máy trục trặc? Vậy bộ máy đó thế nào rồi?” Nhậm Hiểu Niên hoảng hốt.

“Đừng lo lắng, bộ máy không sao, nhưng không thể tìm được nguyên nhân khiến tôi trở lại như cũ.” Nam Cung Thần Võ giải thích tình huống khi ấy lại một lần.

Giải thích tất nhiên phải nhắc tới Cao Lục, cô bỗng trở thành tiêu điểm của mọi người.

Sau khi giới thiệu đơn giản, Nhậm Hiểu Niên liền nóng vội hỏi cô: “Cô làm thế nào vậy? Tiến sĩ Cao, nói rõ tình huống lúc ấy lại cho tôi!”

“Tôi. Tôi cũng không rõ lắm. Tôi chỉ hạ bót chùm ánh sáng, nhưng sau khi có điện chạy qua nó lại cháy.” Cô áp ứng nói.

Cô gái tên Nhậm Hiểu Niên này có một đôi mắt trong suốt thẳng thắn, cô không nhìn được mà nghĩ cô gái này biến thành trẻ con sẽ có đáng về thế nào.

“Thật sự chỉ vậy thôi sao?” Phuong Dạ Bạch đi đến chỗ cô, ngẩng đầu lên, ánh mắt dò xét.

Cô cúi đầu nhìn cậu, trong lòng đột nhiên hơi sợ hãi.

Nhìn qua còn tưởng là thiên sứ, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện ra, cậu bé này cũng có hơi thờ giống Tiểu Võ! Trưởng thành sớm, bình tĩnh, lạnh lùng, phòng vệ, tâm tư khó dò.

Trong phút chốc cô bỗng nhiên hiểu ra ba người họ có cảnh ngộ giống nhau, bọn họ.

Tất cả đều gặp phải hiện tượng tên “Hoàn đồng” kia!

Cho nên, Phuong Dạ Bạch đứng trước mặt này chẳng phải bảy tuổi! Mà. Cũng hai mươi bảy tuổi?

“Những gì cô làm hôn đó chắc không chỉ có thể thôi đâu! Tiến sĩ.” Khóe môi Phuong Dạ Bạch cong lên, thoáng chốc giống một đứa trẻ ngây thơ.

Nhưng đứa trẻ ngây thơ này lại cười đến mức khiến lưng cô run rẩy, cô bất giác lùi về sau, anh ta cũng bước tới gần hơn, cô hơi thất thần, thân thể bỗng lão đảo.

Anh giơ tay ra chụp được cổ tay cô, sức lực đó không giống một đứa trẻ chút nào.

“Cẩn thận ngã.” Anh ta cười càn xán lạn.

Cô ngây ngốc kinh ngạc, còn chưa phản ứng lại, Nam Cung Thần Võ đã không vui hất tay Phuong Dạ Bạch ra, ôm cô.

“Anh muốn làm gì? Tiểu Bạch.” Giọng điệu của anh sắc bén, động tác tràn ngập sự chiếm hữu và ghen tuông.

“Tôi chỉ muốn đỡ cô ấy thôi, anh làm mà căng thẳng vậy?” Phuong Dạ Bạch liếc anh một cái, đột nhiên cười kỳ dị.

“A a, không phải là. Anh với cô ấy đang yêu nhau đấy chứ?”

“Thật vậy sao? Thần Võ, anh và tiến sĩ Cao.” Nhậm Hiểu Niên ngạc nhiên thốt lên.

Tim Cao Lục thịch một tiếng, tai nóng lên, lắp bắp nói: “Chúng tôi. Cái đó.”

Nhưng cô chưa nói xong, Nam Cung Thần Võ đã hất một gáo nước lạnh vào cô.

“Đừng nghe Tiểu Bạch nói bậy. Tôi với cô ấy chẳng có chuyện gì cả.” Anh buông cô ra, lạnh lùng nói.

Chẳng có. chuyện gì.

Hóa ra mọi chuyện tối qua đều không có nghĩa gì, vậy cũng chỉ là “Giao phối” thôi.

Tim Cao Lục nhói lên, con nóng đỏ ỏn tại tan biến.

“Thực sự không có chuyện gì sao?” Phuong Dạ Bạch nhìn Cao Lục, không bỏ qua vẻ mặt bi thương của cô.

Nam Cung Thần Võ không muốn đề ý tới câu hỏi của anh ta, rất nhanh đã nói vào chủ đề chính: “Cao Lục là cố vấn tôi mời đến, cô ấy nghiên cứu phát triển đồ phở gen có thể đồ hình hóa gen của một người, lượng hóa các loại vật chất trong cơ thể con người. Lần này tôi hy vọng mọi người cũng kiểm tra đồ phở gen một lần, có lẽ sẽ có ích cho chúng ta trong việc tìm ra nguyên nhân “hoàn đồng”.”

“Đồ phở gen? Nó có tác dụng sao?” Nhậm Hiểu Niên tò mò.

“Trước mắt tuy vẫn chưa rõ, nhưng tôi phát hiện ra có lẽ hàm lượng hormone trong cơ thể chúng ta sẽ ảnh hưởng đến tế bào và bề ngoài.” Nam Cung Thần Võ lại nói.

“Hormone?” Nhậm Hiểu Niên hơi giật mình.

Nhưng Phương Dạ Bạch phản ứng lại rất nhanh, nói: “Cho nên nói, anh làm cho hormone trong cơ thể tăng vọt để giữ hình dạng hai mươi bảy tuổi sao? Như vậy, phải làm thế nào để hormone tăng được? Là tự nhiên sinh ra, hay là tiêm?”

“Không, lượng tiêm rất khó xác định, cũng sẽ có một vài tác dụng phụ.” Nhậm Hiểu Niên lập tức bác bỏ.

“Như vậy, phải dựa vào tự nhiên sinh ra? Con người muốn tự nhiên sinh ra hormone cũng phải có đối tượng kích thích, không phải sao? Anh định tìm ai thí nghiệm cùng anh đây? Có vẻ rất có tác dụng đấy.” Phương Dạ Bạch hỏi có chút sắc bén và trào phúng.

Nam Cung Thần Võ lườm anh, không trả lời.

Nhưng sắc mặt Cao Lục lại trắng xanh, bởi vì đột nhiên cô hiểu ra, đêm qua Nam Cung Thần Võ thật sự lợi dụng cô! Lợi dụng cô để kích thích tăng hormone trong cơ thể anh.....

Cái lần kích tình “Giao phối” kia đều là thí nghiệm của anh, không liên quan đến tình yêu.

Thật quá đáng! Quá đáng!

Càng quá đáng hơn là những người này đều nhận ra quan hệ giữa cô và anh không bình thường, anh lại dùng im lặng làm nhục cô, làm cô khó chịu!

Cô run run nắm chặt nắm đấm, cứng ngắc nói.

“Chuyện này..... Tôi..... Đi trước sửa sang lại tư liệu một chút.....”

Dứt lời, cô vội vàng tránh ra, Nam Cung Thần Võ giữ chặt tay cô, muốn giải thích chút gì đó nhưng lại không biết nên mở miệng ra thế nào.

Anh biết cô nghĩ anh lợi dụng cô, nhưng đó chỉ có là một phần là sự thật, triển miên đêm qua, còn có một nguyên nhân lớn hơn mà ngay cả chính anh cũng không rõ.

“Khi nào phải làm kiểm tra đồ phở thì báo cho tôi biết.” Cô không nhìn anh, chỉ lạnh lùng nói, sau đó hất tay anh, đi ra ngoài.

Anh lấy ánh mắt ra hiệu cho Hàn Đan đi theo cô, Hàn Đan hiểu ý, đi theo.

Ánh mắt Phương Dạ Bạch liếc về phía bóng lưng Hàn Đan, chìm vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Editor: đồ béo Betor: mèomỡ

Chẳng lẽ đây thật sự là vì yêu?

Vì anh yêu cô?

“Hừ, nếu anh thật sự yêu Cao Lục thì anh thăm rồi.” Phương Dạ Bạch đột nhiên chen vào một câu.

Nam Cung Thần Võ và Nhậm Hiểu Niên đều ngạc nhiên nhìn anh ta chăm chăm.

“Ý anh là sao? Tiểu Bạch?” Nhậm Hiểu Niên khó hiểu.

“Cô gái kia có vấn đề, tôi tuyệt đối sẽ không cho cô ta kiểm tra ghen của tôi, Hiểu Niên cô cũng đừng làm.” Phương Dạ Bạch nói nghiêm túc.

“Cô ấy có vấn đề gì?” Nam Cung Thần Võ tức giận hỏi.

“Nếu tôi là anh, tôi đã giết cô ta để trừ hậu họa từ lâu rồi.” Phương Dạ Bạch không đáp, tiếp tục nói.

“Giết cô ấy? Vì sao?” Nhậm Hiểu Niên kinh hãi hét lên.

“Lý do là gì?” Anh trùng Phuong Dạ Bạch, con tức cũng mất đi.

“Trong tay cô ta có rất nhiều số liệu của chúng ta, thậm chí còn có đồ phở giên của anh, ngộ nhờ bị lộ ra ngoài.”

“Cô ấy sẽ không làm vậy.” Anh bác bỏ.

“Rất khó nói, tình yêu dễ làm hỏng việc! Thần Võ, nếu anh không ra tay được, tôi có thể giúp anh.” Phuong Dạ Bạch tươi cười ôn hòa như thói quen của anh ta, nhưng lời nói lại làm người ta sờn hết cả da gà.

“Tiểu Bạch!” Nhậm Hiểu Niên tròn tròn mắt.

Tiểu Bạch đáng yêu dịu dàng đi đâu rồi? Từ khi cô tỉnh lại, gặp lại Tiểu Bạch lần nữa, cô phát hiện ra anh ta không phải là Tiểu Bạch mà cô biết.

Nhưng Thần Võ lại nói, đây mới thật sự là Tiểu Bạch, khoác lên chiếc áo thiên sứ nhưng lại đầy bụng tâm cơ.

“Anh dám động vào cô ấy thử xem” Nam Cung Thần Võ lạnh lùng cảnh cáo.

Phuong Dạ Bạch nhìn anh, vẻ mặt mặt thông cảm và nụ cười mỉa mai đáng ghét.

“Ai! Không xong rồi, quả nhiên anh đã yêu Cao Lục rồi.”

“Câm miệng!” Anh gầm nhẹ.

Đúng lúc này, điện thoại của anh chợt vang lên, anh nhíu mày nghe, giọng nói lo lắng của Hàn Đan truyền tới: “Thần Võ, đột nhiên Cao Lục nói muốn về sở nghiên cứu, không để ý đến lời khuyên can của tôi đã tự mình lái xe ra khỏi xưởng thuốc rồi.”

“Cái gì? Mau đuổi theo, đừng để cô ấy một mình! Nhanh lên!” Anh sợ hãi quát lên.

“Ừ.”

Anh lập tức gọi cho Cao Lục, nhưng Cao Lục không tiếp.

“Chết tiệt! Rốt cuộc cô ấy muốn làm gì? Rõ ràng đã nói với cô ấy giờ ra ngoài rất nguy hiểm.” Anh lo lắng đóng điện thoại, trầm mặt nói với hai người: “Hai người xuống trung tâm nghiên cứu giên dưới tầng hai trước đi, Khốc Khắc đã ở đấy chuẩn bị cho hai người làm kiểm tra toàn diện rồi.”

“Thần Võ, làm sao vậy?” Nhậm Hiểu Niên lo lắng hỏi.

“Cao Lục về sở nghiên cứu, tôi đi tìm cô ấy, hai người kiểm tra sức khỏe xong, Khốc Khắc sẽ đưa hai người đến sở nghiên cứu của Cao Lục kiểm tra đồ phở giên, tôi ở đấy chờ hai người.” Anh nói xong liền vội vàng rời đi.

Mắt Phuong Dạ Bạch lạnh lùng nhìn bóng lưng lo lắng của anh, có vẻ dăm chiêu nói: “Hiểu Niên, cô đã từng thấy Thần Võ kích động như vậy chưa?”

“Chưa.”

“Cho nên, anh ta mắc câu rồi.”

“Có ý gì?” Nhậm Hiểu Niên không hiểu.

“Xưởng thuốc Nam Cung không an toàn, chúng đừng nên ở đây nữa, đi thôi, cô đến chỗ tôi đi!” Anh kéo tay cô bước đi.

“Rốt cuộc sao lại thế này? Anh nói rõ đi! Tiểu Bạch, vừa rồi anh luôn ám chỉ Cao Lục có vấn đề, sao anh lại nghĩ như vậy?” Cô đứng yên không đi, cúi đầu nhìn chăm chú vào anh ta.

Phuong Dạ Bạch thở dài một hơi, nói cho cô những tin tức anh thu thập được: “Người tài trợ phía sau kế hoạch Thủ Tuế cho cha cô đã bắt đầu hành động rồi. Hiểu Niên, ông ta quan sát chúng ta sáu năm, chờ đợi chúng ta giải quyết vấn đề, tìm ra đáp án, nhưng bây giờ ông ta không muốn đợi nữa nên quyết định đưa ba chúng ta về tự mình nghiên cứu.”

Cô kinh ngạc sững sốt, nghi ngờ trong lòng cuối cùng cũng được sáng tỏ.

Người tài trợ sau lưng cha. Luôn đứng trong bóng tối, người biết mọi bí mật của họ.

Rốt cuộc ông ta là ai?

“Anh có biết là ai không?” Cô bất an hỏi.

“Một thương nhân Hoa kiều, lúc đầu buôn bán quân hỏa thuốc phiện, lời rất nhiều tiền, nhiều đến mức có thể xưng giàu nhất thế giới. Nhưng ông ta rất bí ẩn, chưa bao giờ lộ diện trên báo chí, bởi vậy rất ít người biết đến ông ta, tôi tìm rất lâu mà cũng không tìm thấy bất cứ tấm ảnh chụp nào có liên quan đến ông ta, chỉ biết một vài tư liệu của ông ta.” Phuong Dạ Bạch dừng nói một chút, sau đó, nói tiếp trọng điểm: “Ông ta họ Cao, tên là Cao Đạc, ông ta

có một đứa con gái.....”

Cao Lục vừa lái xe vừa nhìn cái tên không ngừng hiện lên màn hình di động, khuôn mặt nhỏ nhắn lại không tiếp. Bây giờ cô không chỉ không muốn gặp Nam Cung Thần Võ, lại càng không muốn nói chuyện với anh.

Cho nên cô mới đi khỏi xưởng thuốc Nam Cung, nếu tiếp tục ở đây trong lòng cô sẽ luôn luôn khó chịu, đau đớn.

Bị lợi dụng đã đủ buồn rồi, còn phát hiện ra mình yêu anh, bảo cô đứng yên thế nào được? Nên tiếp tục đối mặt với anh thế nào, làm bạn với anh thế nào?

Đồ đáng ghét!

Cô hít sâu, ép nước mắt nóng bỏng trở về hốc mắt, bắt buộc mình phải tập trung lái xe.

Nhưng vì sao hình ảnh triền miên đêm qua cứ xuất hiện trong đầu cô? Vì sao ánh mắt, hô hấp, hơi thở của Nam Cung Thần Võ, còn cả đôi môi nóng rực của anh, ngón tay anh chạm toàn thân cô, đều như dấu ấn khắc sâu vào trong lòng cô, không tan, đuổi không đi?

Là do hormone quá phá sao? Kích thích động tình giao phối còn chưa mất hết, cho nên dù cô biết anh lấy cô ra làm vật thí nghiệm mà vẫn còn nhớ nhưng anh.

Thật vậy sao?

Không, không phải, cái đó chẳng liên quan gì với hormone quái quỷ kia cả. Thật ra trong lòng cô rất rõ, đêm qua lên giường với anh, nguyên nhân chính là vì cô yêu anh!

Cô đêm qua thật sự đã “Làm tình”, nhưng đối với anh mục đích lại là “Giao phối”.

Tên khốn kiếp này!

Cô đập lên tay lái, trong lòng có tức có giận nhưng phần nhiều là đau thương.

Lúc này, di động lại vang lên tiếng chuông tin nhắn, cô phiền lòng cảm di động lên, chỉ thấy trên đây hiện lên ba chữ –

Nhận điện thoại!

Ngay cả tin nhắn cũng tràn ngập giọng điệu ra lệnh của Nam Cung Thần Võ, cô tức giận đang muốn tắt máy, tiếng chuông lại vang lên. Cô không chịu nổi, tạm dừng xe vào ven đường, ấn phím nghe, giận dữ hét lên: “Đừng có gọi nữa!”

“Em đang ở đâu?” Giọng Nam Cung Thần Võ còn gào to hơn cả cô.

“Anh quan tâm tôi ở đâu làm gì, dù sao buổi chiều tôi cũng đến sở nghiên cứu.....”

“Nói cho tôi biết giờ em đang ở đâu!”

Giọng nói lo lắng của anh làm cho cô run rẩy, nhưng vẫn không làm tan đi cơn tức của cô.

“Vì sao tôi phải nói cho anh?”

“Bây giờ nguy hiểm như vậy, tôi nói em không thể ra ngoài một mình, em nghe vào tai này ra tai kia rồi hả? Chuyện đêm đó bị những kẻ kia đuổi bắt em quên hết rồi sao?”

Không quên, đương nhiên không quên, nhất là một nhát chém anh đỡ hộ cô kia.....

“Giờ tôi chỉ muốn yên tĩnh một mình, không được sao? Anh có thể đừng để ý nhiều như thế được không?” Cô hét lên.

“Nói cho tôi biết, em đang ở đâu?” Anh chỉ lặp lại câu đó.

“Nói cho anh biết để làm gì? Chẳng lẽ anh muốn đến tìm tôi sao?” Cô cười lạnh.

“Đúng, tôi đang ở trên đường, nói vị trí của em cho tôi biết, tôi đến ngay lập tức.”

Cô ngần ngại, anh bỏ lại hai người bạn, chạy đến tìm cô?

“Anh..... Anh rốt cuộc muốn thế nào? Lợi dụng xong rồi, còn không buông tay ra sao? Nói cho anh biết, tôi sẽ không để anh đùa giỡn dắt mũi nữa đâu.....”

“Tôi lo muốn chết, em còn dài dòng? Em cũng là mục tiêu của những kẻ đó, bọn chúng đã sớm để mắt đến em, em không biết sao? Rốt cuộc em có não không thể?” Anh to tiếng mắng.

Tìm cô thất lại, anh thật sự lo lắng cho cô sao?

“Anh..... Sao lại lo lắng cho tôi? Sợ tôi chạy trốn? Lợi dụng một lần còn chưa đủ sao?” Cô chưa xốt nói.

“Đúng, vẫn chưa đủ đâu, tôi muốn trói em ở bên cạnh tôi vĩnh viễn mới có thể yên tâm được, cho nên em không được trốn, có nghe không?” Anh hét to.

Cô cảm di động nín thở, trái tim lại đập như điên.

Anh có ý gì? Rốt cuộc là ý gì?

Trình độ ngữ văn của cô rất kém, có thể nói rõ hơn được không? Có thể nói thẳng với cô không, anh lo lắng cho cô như vậy, vội vã tìm cô, thậm chí còn đỡ một nhát chém hộ cô, rốt cuộc là vì cái gì?

“Được rồi, điện thoại của tôi tìm được em rồi, em đừng đi đâu, ở đấy chờ tôi.”

Anh nói xong, không đợi cô trả lời thì đã cúp máy. Bên kia điện thoại di chìm vào im lặng, nhưng giọng nói của anh vẫn không ngừng vọng lại bên tai cô.....

Ở đấy chờ tôi..... Chờ tôi..... Chờ tôi.....

Rõ ràng anh vẫn nói với giọng điệu ra lệnh không cho từ chối, nhưng vì sao nghe những lời này lại khiến tim cô đập thình thịch thế này?

Vì sao, dựa vào cái gì mà câu nói đó lại khiến lòng cô cuộn trào?

Cô ngạc nhiên cảm di động, ngồi yên ở chỗ tay lái, tim đập thình thịch không thể bình thường lại được.

Đáng lẽ không nên ngoan ngoãn nghe anh nói, nhưng vẫn không chạm vào bộ ly hợp, cô không thể động đậy được.

Cô muốn chờ anh.

Đợi anh đến, sau đó hỏi cho rõ anh có cảm giác gì với cô, nếu vẫn mập mờ như thế này, cô sẽ điên mất.

Cô cần một đáp án chính xác rõ ràng.

Một phút trôi qua, mười phút trôi qua, thỉnh thoảng cô ngoái đầu lại nhìn, không lâu sau cô nhìn thấy xe anh đang chạy đến chỗ cô, không khỏi ngây người.

Anh lại tự mình lái xe đến tìm cô? Trong ấn tượng, anh ra ngoài luôn có người lái xe đưa đón, chưa bao giờ tự lái xe.

Đúng vậy! Sáu năm làm một đứa nhóc bảy tuổi, lái xe thế nào được? Nhưng bây giờ anh lại.....

Ngực cô nóng lên, uất ức trong lòng trước đó lập tức tan hết, ngược lại lo lắng anh không đủ thuần thực. Cô sốt ruột mở cửa xe, đang định xuống xe, di động lại vang lên đúng lúc này.

Tường điện thoại của anh, cô không nghĩ nhiều liền nhận, vội hét lên:“Sao anh tự mình.....”

“Kế hoạch kết thúc rồi.”

Một giọng nói già nua quen tai cắt lời cô, trong nháy mắt, như một viên đạn nổ trong màng tai cô.

Cô chấn động, bỗng nhiên cứng đờ.

“Thu lưới, về nhà thôi, mang cá về đi.”

Câu mệnh lệnh này vừa dứt, mọi tâm trạng, suy nghĩ, cảm xúc của cô đều bị phủ kín trong lớp sương mù tăm tối, cả người như bị thôi miên, máy móc trả lời:“Vâng.”

Vì thế, cô ngồi lại vào chỗ, đóng cửa xe, khóa lại, hai mắt nhìn thẳng phía trước, khởi động xe.

Nam Cung Thần Vô dừng xe, xuống xe đi đến, đập cửa kính xe hét to:“Cao Lục! Cao Lục!”

Cô quay đầu lạnh lùng liếc nhìn anh một cái như không quen biết anh. Về mặt kia làm anh kinh sợ.

Sao lại thế này? Dương như cô đã thay đổi thành một người khác.....

Ngay khi anh còn đang sợ hãi, cô kéo bộ ly hợp, nhấn mạnh ga.

“Cao Lục! Em đang làm gì vậy? Xuống xe! Cao Lục!” Anh vội vã giận dữ đập lên cửa kính xe.

Nhưng cô không để ý tới anh, xe lao về phía trước, bỏ anh lại, hòa vào dòng xe, chạy băng băng về phía trước.

“Cao Lục! Cao Lục!”

Anh đuổi theo vài bước, càng nghĩ càng thấy không ổn, thấp giọng mắng một tiếng, lập tức chạy về xe, nhấn chân ga đuổi theo.

Suốt đường đi, anh theo sát cô, không ngừng gọi di động, nhưng cô lái xe nhanh, vẫn không nhận điện thoại.

Anh không biết cô muốn đi đâu, lại lo lắng một mình cô chạy lung tung, đành phải đi theo cô.

Cô không đi về phía sở nghiên cứu, không về nhà, mà chạy thẳng ra ngoại ô.

Qua gần nửa tiếng, cô dừng xe trước một biệt thự vắng vẻ, xuống xe, ấn chuông cửa, cánh cửa lớn kia từ từ mở ra.

Anh cũng dừng xe theo, do dự nhìn cô.

Đây là đâu? Anh từng điều tra Cao Lục, tài liệu và người thân của cô chưa từng có liên quan gì với nhà giàu, lại còn là gia đình đơn thân, mẹ cô đã qua đời khi cô tốt nghiệp đại học, mấy năm nay cô vẫn sống một mình.

Vậy thì, tại sao bây giờ cô lại đến đây? Có ai ở trong nhà sao?

Càng nghĩ càng bất an, anh cảnh giác nhảy xuống xe, chạy về phía cô. Khi cô đang chuẩn bị đi vào thì anh đi lên giữ chặt lấy cô.

“Cao Lục, em muốn làm gì?” Anh gầm lên.

Cao Lục quay đầu nhìn anh, vẫn là dáng vẻ kỳ lạ thờ ơ lạnh như băng.

“Em sao vậy? Em chạy đến đây làm gì?” Anh tóm lấy vai cô, lắc lắc cô.

“Về nhà, còn phải mang cá về nữa.” Cô nói không hề có cảm xúc.

“Cái gì?” Anh nhướn mày ngạc nhiên, không hề biết cô đang nói gì.

Nhưng càng làm anh kinh ngạc là đột nhiên từ trong cửa lớn có mấy tên to cao chạy ra, tất cả đều ăn mặc giống những kẻ trước đây đã đuổi bắt anh và Cao Lục, trên tay mỗi người cầm một khẩu súng, vây quanh hai người họ.

Anh theo bản năng kéo Cao Lục về phía sau, nhưng Cao Lục lại dùng sức hất tay anh. Anh ngạc nhiên quay đầu nhìn cô, trong lòng bỗng rung mình, như đột nhiên tỉnh ngộ, hai mắt mở to khó tin sợ hãi.

Trùng mắt nhìn cô chậm rãi rời khỏi anh, trùng mắt nhìn cô lùi về sau từng bước một, lùi ra sau đám to cao kia, cùng vậy lấy anh.

Sau đó, trái tim anh bị câu nói tiếp theo của cô đâm một nhát dao.

“Tôi mang cá..... về rồi đây.” Cô lạnh lùng nói.

Nhậm Hiểu Niên trùng mắt nhìn Phương Dạ Bạch, sắc mặt trắng bệch: “Ý của anh là Cao Lục..... Cô ấy là.....”

“Cô ấy chính là con gái của Cao Đạc.” Phương Dạ Bạch nói chắc chắn.

“Nếu thật vậy? Sao Thần Võ lại không biết? Anh ấy làm việc luôn cẩn thận.....” Cô kinh ngạc nói.

“Thần Võ không điều tra được tài liệu này bởi vì bối cảnh hai mươi chín năm qua của Cao Lục đều rất đơn giản, một cô con gái riêng, từ nhỏ đã sống với mẹ, chính cô ấy cũng không biết cha đẻ mình là ai. Đến nửa năm trước, Cao Đạc đột nhiên liên lạc với cô ấy, hình như từ lúc đó mới xác định quan hệ cha con.”

“Nửa năm trước mới xác định? Trước đây Cao Đạc cũng không biết mình có con gái sao?”

“Có lẽ biết, có lẽ không biết, nhưng quan trọng là mục đích ông ta muốn Cao Lục đến tập đoàn thuốc Nam Cung. Tôi cảm thấy ông ta đã lên kế hoạch từ lâu rồi, Cao Lục trở thành cố vấn của tập đoàn thuốc Nam Cung có lẽ đều do một tay ông ta sắp xếp.” Phương Dạ Bạch trầm ngâm.

“Nhưng, với cá tính của Thần Võ sẽ không thể bị lừa dễ dàng mới đúng, huống hồ Cao Lục cô ấy..... nhìn cô ấy tuyệt đối không biết giả vờ.” Cô thậm chí còn cảm thấy cô gái Cao Lục này rất ngay thẳng đơn thuần.

“Biết người biết mặt không biết lòng, Hiểu Niên, có lẽ cô ta mới là kẻ lợi hại.” Phương Dạ Bạch hừ nhẹ.

“Chúng ta còn chờ gì nữa? Chúng ta phải nhanh chóng thông báo cho Thần Võ mới được!” Cô vội vàng lấy điện thoại di động ra.

“Hừ, lo lắng cho hần làm gì? Cô quên hần đối xử với cô thế nào rồi à? Cô không hận sao?” Phương Dạ Bạch kiễng mũi chân, đoạt lấy điện thoại của cô.

Cô ngẩn người, thật sự cô đã bị Nam Cung Thần Võ chinh đến thê thảm, nhưng sau đấy anh vẫn thả cô ra, để cô trở lại bên cạnh Dịch Hành Vân.

“Cho dù là chuyện quá khứ nhưng ít nhất bây giờ tôi vẫn có thể ở bên Hành Vân, hơn nữa, trước đây chúng ta sống với nhau năm năm, mọi người cũng coi như là bạn bè.” Cô nhướn mày, không muốn so đo với hành động ích kỷ và xấu xa của Nam Cung Thần Võ.

“Bạn? Tôi chưa từng coi hần là bạn.” Phương Dạ Bạch nói lại.

Nhậm Hiểu Niên kinh ngạc nhìn anh, rất khó tưởng tượng năm năm trước anh và Nam Cung Thần Võ đã ở chung thế nào, cũng rất nghi ngờ vì sao mình chưa từng phát hiện hai người họ thực ra vốn bất hòa?

Là họ lòng dạ quá sâu? Hay là cô quá ngốc?

“Nếu tôi đoán không sai, Cao Đạc nhất định sẽ thông qua Cao Lục bắt Thần Võ về, nếu anh ta đủ thông minh thì sẽ không đi tìm Cao Lục.” Phương Dạ Bạch lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đổng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Editor:mèomỡ

Cô nghe vậy lại càng bất an, vội la lên: “Đưa di động cho tôi, Tiểu Bạch, tôi cho rằng chúng ta vẫn nên thông báo cho Thần Võ thì hơn, chẳng may Thần Võ lọt vào tay Cao Đạc.”

“Vậy vừa khéo, hần ta có thể giúp tôi dụ rấn ra khỏi hang, để tôi xem có tất cả bao nhiêu con rấn.” Phương Dạ Bạch lẩm bẩm nói nhỏ.

Nhậm Hiểu Niên nhíu mày, đột nhiên có chút tức giận vì mình chưa bao giờ thực sự hiểu anh, cô đưa tay cướp lại di động của mình, tức giận nói: “Anh không muốn giúp anh ấy, nhưng tôi không thể để mặc kệ.”

Nói xong, cô đang định ấn nút gọi, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở cửa, khẽ cười nói: “Không được đâu! Không thể gọi cho anh ta!”

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, ngẩn người.

Hàn Đan thốt tha đi vào, cười thực quyến rũ nhưng trong tay lại cầm một khẩu súng.

“Hiện giờ không thể làm phiền Thần Võ, anh ta đang tập trung lái xe đuổi theo Cao Lục, không tiện nghe điện thoại.”

“Hàn Đan. Không phải anh cũng đuổi theo Cao Lục rồi sao? Sao lại.” Cô tròn mắt nhìn hần ta, vẻ mặt sợ hãi.

“Dù có là bạn cũng đánh không chống lại được sự hấp dẫn của tiền tài. Hừ, Cao Đạc quả nhiên lợi hại, có thể biến người Thần Võ tin cậy nhất thành cơ sở ngầm của ông ta.” Phương Dạ Bạch lạnh lùng nói.

“Sao có thể?” Cô quả thực không thể tin, Thần Võ rõ ràng đã nói Hàn Đan là bạn tốt của anh.

“Tôi nghĩ, là anh cố ý để Cao Lục lái xe đi ra ngoài, dụ Thần Võ đi, đúng không? Khốc Khắc nhất định cũng đã bị anh giải quyết, tất cả bảo vệ và vệ sĩ của xưởng thuốc cũng bị anh đưa đi hết rồi.” Phương Dạ Bạch nhàn nhạt nói.

Hàn Đan nhìn anh, hơi nhíu mày: “Ài! Tôi ngay từ đầu đã rất ghét anh, khó trách Thần Võ cũng luôn đề phòng anh. Anh đúng là thằng nhóc tâm cơ siêu nặng lại gian xảo.”

“Anh lại vì tiền mà phản bội Thần Võ? Sao anh có thể làm như vậy? Anh không phải bạn tốt của Thần Võ sao?” Nhậm Hiểu Niên vừa sợ vừa tức, không nhịn được mắng to.

“Mỗi người đều có nhu cầu khác nhau, tôi cũng hết cách rồi!” Hàn Đan nói như thể mình rất bất đắc dĩ.

“Anh.” Nhậm Hiểu Niên tức giận đến run rẩy.

“Quên đi, Hiểu Niên, đừng nóng giận, tức giận với những chuyện đã xảy ra rồi thật vô nghĩa.” Phương Dạ Bạch vỗ vỗ tay cô.

“Ha ha, không sai, nói hay lắm. Đúng vậy, tức giận, giãy dụa đều vô dụng, ngoan ngoãn đi theo tôi đi! Cao tiên sinh đang chờ hai người.” Hàn Đan bước lên lấy đi động khò tay cô.

Cô giận dữ trừng hấn ta.

“Còn có anh, Phương Dạ Bạch, đưa đi động của anh ra đây. Thân Vô đã từng nói anh là cao thủ máy tính máy móc, tuyệt đối không thể để anh chạm tay vào bất cứ sản phẩm điện tử nào.” Hấn lại quay sang Phương Dạ Bạch, vươn tay.

Phương Dạ Bạch nhú hàng lông mày nhỏ, lấy đi động từ trong túi quần, đưa qua.

Hấn cười lạnh cầm lấy, phát hiện chiếc đi động kia dường như không giống đi động bình thường cho lắm. Đang lúc hấn cảm thấy không ổn, một dòng điện cực mạnh dọc theo tay lan ra toàn thân hấn. Hấn bị điện giật run lên một cái, toàn thân cứng đờ ngã xuống.

“Mày.” Hấn trừng lớn hai mắt, kinh hãi hỏi hận thì đã muộn.

Phương Dạ Bạch nở nụ cười ngây thơ hồn nhiên với hấn, sau đó nhân cơ hội kéo Nhậm Hiểu Niên đang ngần ngừ về phía thang máy.

Hàn Đan không thể động đây, chỉ có thể tro mắt nhìn bọn họ chạy trốn, tức giận đến chửi ầm lên: “Phương Dạ Bạch! Mày là thằng nhóc chết tiết.”

Ngay từ đầu, Cao Lục đã là gián điệp.

Nhưng vì sao anh lại không phát hiện?

Rõ ràng đã điều tra, rõ ràng đã xác nhận thân thế của cô, vì sao còn có sai sót? Vì sao không điều tra ra cô có liên quan đến kẻ đứng sau kế hoạch Thủ Tuế?

Nam Cung Thần Vô cắn răng trừng mắt nhìn Cao Lục đứng phía trước, nắm chặt nắm đấm. Khi bị dẫn vào biệt thự, trong lòng anh tràn ngập lửa giận không thể đè nén.

Cuối cùng, cuối cùng anh lại là người bị lợi dụng, bị Cao Lục nhìn như đơn thuần này xoay vòng vòng!

Cô có thể lừa được anh, đúng là giỏi diễn!

Chết tiết. Đúng là giỏi diễn!

Trong biệt thự trang hoàng xa xỉ khí phái, vàng và ngọc bích lấp lánh, hơn nữa không gian rộng hơn anh nghĩ nhiều. Bên trong có sân, sảnh, anh bị đưa vào một phòng thí nghiệm rộng lớn ở sân sau. Sau khi đi vào sắc mặt anh đột nhiên thay đổi.

Thực hiển nhiên, anh sắp trở thành vật thí nghiệm của người nào đó.

Mà càng làm anh giật mình là bên trong cũng có một bộ máy do cha Nhậm Hiểu Niên nghiên cứu chế tạo!

Dụng cụ giống như đúc, còn anh bị cách ly sau một bức tường thủy tinh trong suốt!

“Thật đúng là con gái ngoan của ta! Đã mang được con cá ta muốn về.”

Một giọng nói già nua khàn khàn vang lên, anh quay lại nhìn, có chút ngẩn ra.

Hai y tá áo trắng đẩy xe lăn, trên xe lăn là một ông lão cái khô gầy quắt queo, già yếu, cả người cắm dây truyền dịch, đầu chẳng còn lại mấy sợi tóc, cả người như bị mất nước héo rút nhỏ như trẻ con, vừa quý dị vừa đáng sợ.

Lão già nhìn như có thể ‘thăng thiên’ bất cứ lúc nào này chính là kẻ đứng sau ‘Kế hoạch Thủ Tuế’? Cũng là cha của Cao Lục sao?

Lão già vẫy tay với Cao Lục, Cao Lục liền đi thẳng đến đó, sau đó đứng bên cạnh lão ta giống như tượng đá.

“Cao Lục, làm tốt lắm, con đã mang được cá về.”

“Vâng, con đã mang cá về rồi.” Cao Lục trả lời như người máy.

Nam Cung Thần Vô nhú mày, thực sự cảm thấy cô có vấn đề, bộ dáng vô tình không biểu cảm rất kỳ quái.

“Xin chào, Nam Cung Thần Vô, lần đầu gặp mặt, ta tên Cao Đạc.” Lão già gù người ngồi trên xe lăn, nói chuyện cũng yếu ớt nhưng đôi mắt lại sắc bén như đao.

“Cao Đạc? Ông chính là người bỏ vốn tài trợ tiến sĩ Nhậm?” Anh nhủ mảy. Lấy tuổi của Cao Lục cô không thể nào có một người cha già đến mức này.

“Cậu cảm thấy ta nhìn rất kỳ lạ sao?” Cao Đạc nở nụ cười, cái miệng móm mém như hổ đen.

Nam Cung Thần Vô lạnh lùng nhìn ông ta, chợt giật mình hiểu ra, nói: “Ông bị..... hội chứng Werner!”

Cao Đạc nheo đôi mắt đầy nếp nhăn, nói: “Cậu cũng biết à..... Đúng rồi, cậu học y.”

Anh kinh ngạc. Anh đã từng nghe nói đến bệnh này, đó cũng là một bài toán khó mà y học hiện nay chưa chữa được.

“Căn bệnh này bắt đầu từ năm ta hai mươi tuổi. Mới đầu còn không rõ ràng, nhưng đến hơn ba mươi tuổi, ta mới giật mình thấy ta khác những người khác, chẳng những biến chất rất nhanh, thậm chí còn không thể sinh dục.....” Cao Đạc nói nhỏ lại cực kỳ thông thả.

“Không thể sinh dục? Vậy Cao Lục thì sao? Không phải cô ta là con gái ông sao?” Anh nhìn Cao Lục, hừ lạnh.

“Nó là ngoài ý muốn.....” Cao Đạc liếc Cao Lục một cái, cười nói: “Đến năm ngoài ta mới biết được, bạn gái đầu tiên khi ta hai mươi tuổi không cẩn thận đã có thai, nhưng sau một cuộc cãi cọ chúng ta đã chia tay, cô ấy không nói cho ta biết mình đã có thai, lên nuôi nấng đứa bé..... Hai mươi mấy năm qua..... Ta lại không hề biết ta có một đứa con gái!”

“Ông hai mươi tuổi đã có Cao Lục? Vậy ông chưa đến năm mươi tuổi?” Anh kinh hãi hô nhỏ.

“A..... Cậu quả nhiên thực thông minh, phản ứng cũng nhanh. Không sai, năm nay ta mới bốn mươi chín tuổi, nhưng bề ngoài của ta lại giống lão già chín mươi tuổi.” Cao Đạc âm trầm nói.

[1] Hội chứng Werner (được đặt theo tên nhà khoa học đầu tiên đã tìm ra nó) hay còn gọi là chứng bệnh già nhanh, rối loạn lão hóa sớm. Triệu chứng bệnh rất dễ phát hiện, người bệnh trẻ tuổi khỏe mạnh bình thường sau một thời gian ngắn có thể bị biến thành một người già nua hoặc già hơn hàng chục tuổi so với bình thường.

Người bị hội chứng này vẫn phát triển bình thường cho đến tuổi dậy thì. Ở tuổi thiếu niên sự phát triển không còn bình thường, do đó, bệnh nhân thường có vóc dáng thấp. Bệnh thường xuất hiện điển hình ở độ tuổi từ 20 trở lên gồm các triệu chứng như: tóc xám và rụng dần, giọng ồm, da mỏng và khô. Một số bệnh nhân bị bệnh có khuôn mặt giống chim, nhiều bệnh nhân có cánh tay và cẳng chân rất nhỏ nhưng thân hình to ra do sự tích mỡ ở vùng bụng.

Cuối cùng anh cũng đã hiểu vì sao Cao Đạc lại tài trợ cho kế hoạch Thủ tuế của tiến sĩ Nhậm, bởi vì “cái lão hoàn đồng” đối với lão ta mà nói là chuyện cấp bách cỡ nào.

“Vi lão hóa rất nhanh nên ta mới tìm đến tiến sĩ Nhậm. Luận văn ‘Trường sinh bất lão’ của ông ta làm ta nhen nhóm một tia hi vọng. Cho nên ta tìm tới ông ta, cùng hợp tác với ông ta. Ông ta yêu cầu một mình bí mật thí nghiệm, chuyển về Đài Loan, không muốn bất kỳ ai quấy rầy. Ta đồng ý với ông ta, sau khi tất cả đã được sắp xếp ổn thỏa thì bắt đầu ‘Kế hoạch Thủ tuế’ của chúng ta.....”

Hắn là tiến sĩ Nhậm cũng không tin tưởng Cao Đạc nên mới trốn về Đài Loan làm thí nghiệm? Hừ, tuy họ hợp tác hai bên với nhau nhưng vẫn để chừa đường lui, không ai tin đối phương.

Nam Cung Thần Vô hừ lạnh trong lòng.

“Ta không hạn chế tiền bạc tài trợ cho tiến sĩ Nhậm, luôn hy vọng ông ta có thể giúp ta tìm lại tuổi trẻ nhanh hơn.” Cao Đạc nói xong, gương mặt vốn nhàn như yêu ma đột nhiên trầm xuống, “Nhưng..... Kế hoạch lại bị lỗi. Ta cứ tưởng rằng mình có thể nhận được tin vui, không ngờ lại nhận được một tin tức làm người ta kinh sợ..... Tiến sĩ đột nhiên chết..... Chỉ để lại ba người..... Biến thành trẻ con bảy tuổi!”

Nam Cung Thần Vô nhủ mảy, anh rất ghét bị người ta gọi là trẻ con.

“Về mặt thí nghiệm kế hoạch Thủ tuế xem như thành công, bởi vì các cậu thật sự trẻ lại..... Nhưng quan trọng là tiến sĩ Nhậm đã làm gì vào hôm đó? Rốt cuộc ông ta làm thế nào? Làm gì với bộ máy đó? Tất cả đều không có tư liệu để lại, ông ta không để lại tư liệu gì mà đã chết rồi. Ta đầu tư nhiều thời gian và tiền bạc như vậy mà chẳng nhận được gì. Tuy mỗi lần ta đều nhận được báo cáo thí nghiệm của ông ta, cũng phục chế bộ được một bộ máy laser giống vậy, nhưng nhân viên nghiên cứu của ta làm thí nghiệm mấy trăm lần đều vô dụng, vô dụng!” Cao Đạc kích động cánh tay khô nhỏ run rẩy.

“Tiên sinh, hãy bình tĩnh, cơ thể của ông sẽ chịu không nổi.” Một y tá vội vàng an ủi lão.

Nam Cung Thần Vô hừ lạnh nói: “Cho nên, ông cho rằng tiến sĩ Nhậm giấu bí mật nào đó nên trốn một bên xem xem ba người chúng tôi giải quyết thế nào?”

“Không sai, ba người các cậu, một là thiên tài y học, một là chuyên gia sinh vật học, còn lại là một cao thủ máy tính, năng lực và trình độ của các cậu chắc chắn sẽ giỏi hơn nhân viên nghiên cứu của ta mấy chục lần. Cho nên, ta muốn chờ xem, bởi vì ta tin các cậu không thể lớn lên nhất định còn sót ruột hơn ta.”

“Nhưng ông không ngờ lần này lại chờ đến năm năm” Anh châm chọc.

Cao Đạc muốn há miệng chờ sung, kết quả lại là công dã tràng.

“Đúng, năm năm không hề có kết quả. Ta đã chờ đến sốt ruột, các cậu lại không có chút tiến triển nào. Cậu là thiếu gia của tập đoàn Nam Cung, Nhậm Hiểu Niên là người thừa kế duy nhất của tiến sĩ Nhậm, còn có Phuong Dạ Bạch con út của Phuong gia – thiên tài máy móc nổi tiếng khắp nước Mĩ. Bằng ba người các cậu, lại vẫn không thể giải được câu đố tiến sĩ Nhậm để lại.” Cao Đạc phản bác lại.

Sắc mặt anh trầm xuống, Cao Đạc thật sự đã tìm hiểu hết mọi chuyện của họ rồi.

“Tiến sĩ chết lúc đang thí nghiệm thật sự là chuyện ngoài ý muốn, chỉ sợ tiến sĩ có sống lại cũng không tìm ra được nguyên nhân.” Anh lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, cho nên ta quyết định, sau khi phí phạm gần mười năm trời quý báu của mình, ta quyết định lấy hết mọi thứ của ta về, kể cả bộ máy của tiến sĩ và cả ba người các cậu. đảm yêu đồng biến hình.” Cao Đạc chỉ vào anh.

Yêu đồng biến hình?

Cách gọi đáng ghét này làm anh nổi giận.

“Nếu chúng tôi là yêu đồng thì ông chính là lão yêu quái. Cao Đạc, ông cho rằng với năng lực của ông thì có thể tìm ra lời giải sao?” Anh nham hiểm cười lạnh.

Mắt Cao Đạc chợt lóe lên, cái miệng đen móm mém nhếch lên một nụ cười tà ác: “Đương nhiên có thể, chỉ cần có vật thí nghiệm cuối cùng ta cũng sẽ tìm ra đáp án. Huống hồ, ta đã nắm trong tay cách cậu biến hình thế nào rồi, chỉ cần kích thích hormone một chút.”

Sắc mặt anh khẽ thay đổi nhìn về phía Cao Lục, chắc chắn cô đã đưa hết số liệu cho Cao Đạc rồi!

Nhớ lại lúc Phuong Dạ Bạch nghi ngờ cô, anh vẫn nói đỡ hộ cô.

Đột nhiên sự tức giận vì bị phản bội tràn ngập lồng ngực, anh đi nhanh đến chỗ Cao Lục, hét to: “Cô là đồ đàn bà đáng chết! Cô dám lừa tôi!”

Hai tên to con mặc đồ đen bên cạnh lập tức vịn tay anh, đè anh lại.

Anh không chịu nổi cơn giận, cao giọng gầm thét: “Cô nói đi! Cao Lục! Đừng có giả câm vờ điếc với tôi, Cao Lục! Cao Lục!”

Nhưng Cao Lục vẫn ngoảnh mặt làm ngơ với tiếng hét của anh, không, phải nói cô làm như không thấy mọi thứ xung quanh, chỉ đứng giống như tượng đá.

“Ha ha. Cậu có hét to cỡ nào cũng vô dụng thôi Nam Cung Thần Võ, con bé không nghe thấy người khác nói gì đâu, giờ con bé chỉ phản ứng với tiếng nói của ta thôi.” Cao Đạc cười đắc ý.

Anh ngẩn ra, trong đầu hiện lên một ý nghĩ, hoảng sợ nói: “Thôi miên? Chẳng lẽ. Ông thôi miên cô ấy?”

“Ha ha, nhóc, cậu phản ứng ắt nhanh nhạy! Chẳng trách con gái ta lại thích cậu.” Cao Đạc vươn tay kéo lấy tay Cao Lục, yêu thương vuốt ve.

Tuy Cao Đạc là cha của Cao Lục, nhưng nhìn động tác này, nhìn Cao Lục hiền lành ngoan ngoãn không phản kháng vẫn làm anh không vui vẻ gì.

“Rốt cuộc ông đã làm gì với cô ấy?” Anh cắn răng tức giận nói.

Hóa ra vừa rồi Cao Lục trở nên kỳ lạ lại lạnh lùng, tất cả đều vì bị thôi miên!

“Ta chỉ khiến con bé nghe lời chút thôi, để con bé không cãi lại mệnh lệnh của ta.” Gương mặt già nua của Cao Đạc nhăn lại vì cười càn có vẻ quý dị hơn.

“Cô ấy không phải là con gái của ông sao? Đã vậy cần gì phải dùng đến thủ đoạn này?” Anh không hiểu. Ngay cả con gái của mình mà cũng thôi miên sao? Còn thôi miên đến tận bây giờ?

“Bởi vì con bé ngu ngốc! Ta vốn tưởng rằng ta chỉ còn lại một mình, nhưng năm ngoái ta gặp Cao Lục qua lời giới thiệu của hiệu trưởng trường đại học, mời con bé làm kiểm tra đồ phổ gen. Kết quả kiểm tra này lại phát hiện ra ta và con bé là cha con. Ta vừa mừng vừa sợ, vô cùng vui vẻ, nhưng con bé lại sợ hãi, thậm chí còn muốn chạy trốn khỏi ta.”

Nam Cung Thần Võ nghe vậy liền sùng sốt. Tìm thấy cha đẻ, Cao Lục không những không vui mà còn sợ tới mức muốn chạy trốn?

“Con gái ta thật ngốc, ta muốn để lại mọi thứ cho nó nhưng nó lại không muốn ở cùng ta, càng không đồng ý nghe chỉ thị của ta lên vào xưởng thuốc Nam Cung. Con bé vẫn sợ và ghét ta, lại còn định lên trốn đi, tránh không gặp mặt, hừ! Thật hư.” Cao Đạc hừ lạnh.

Không biết vì sao, nghe Cao Đạc nói như vậy, oán hận và tức giận của anh với Cao Lục trong nháy mắt đều tan hết.

Điều này chứng tỏ cô bắt đầu dĩ, cô không lừa anh, cô vẫn là cô gái nhiệt tình, cầu thả, mơ màng, lại đặc biệt mềm lòng.

Là Cao Lục mà anh biết!

“Con bé phải biết, đã là con gái của ta thì không được rời khỏi ta. Cho nên ta bắt con bé về, theo dõi nó, nhốt nó trong nhà một tháng, để con bé ngày nào cũng làm bạn với ta, tán gẫu với ta, ăn cơm với ta.” Cao Đạc cười kì dị.

Tìm anh siết lại, gần như có thể tưởng tượng lúc ấy Cao Lục sẽ sợ hãi bất lực tới mức nào.

Tên biến thái Cao Đạc này, Cao Lục chắc chắn đã rất hối hận khi tìm thấy người cha như vậy.

“Khi ấy đúng là lúc ta chuẩn bị đối phó với cậu, Cao Lục chắc chắn là người thích hợp nhất. Con bé đơn thuần, hồn nhiên, không có tâm cơ, lại là chuyên gia nghiên cứu gen. Ta tin, chỉ cần có người nhắc đến con bé, cậu nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, vội vã giải mã hiện tượng hoàn đồng” Cao Đạc nói đến đây, cố ý tạm dừng.

Nam Cung Thần Vô bỗng rùng mình.

Đúng, anh đã nghĩ đúng, ngay từ đầu Cao Lục chỉ là con mồi, mà người khiến anh sập bẫy là.

Hàn Đan!

Lúc tán gẫu, người đã “vô tình” nhắc tới một tiến sĩ nghiên cứu gen có công trình nghiên cứu phát triển đồ phổ gen ở một trường đại học chính là thư ký của anh, cũng chính là người bạn tốt nhất của anh.

“Hàn Đan là người của ông?” Anh lạnh lùng trừng mắt nhìn Cao Đạc.

“Cậu ta là một công cụ rất tốt.”

“Ông.” Anh tức giận đến run rẩy, nhưng ngay sau đó nhớ ra Phương Dạ Bạch và Nhậm Hiểu Niên còn đang ở trong xưởng thuốc, sắc mặt đột nhiên trắng xanh.

Chẳng lẽ Tiểu Bạch và Nhậm Hiểu Niên đã rơi vào tay Hàn Đan rồi?

Khóe Khắc đâu? Có lẽ đã sớm bị xử lý, mà lúc này chỉ sợ cả xưởng thuốc đã bị đưa đi hết rồi.

“Con người chỉ cần có dã tâm, dục vọng là có thể khống chế được rồi. Thứ Hàn Đan muốn, ta đều có thể cho cậu ta. Cho nên chúng ta luôn hợp tác rất vui vẻ.”

Luôn? Điều này có nghĩa là Hàn Đan và Cao Đạc đã biết nhau từ rất lâu rồi?

“Thứ Hàn Đan muốn tôi có thể cho, tiền tôi cho cậu ta cũng không ít –” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nhưng cậu ta muốn nhiều hơn, hơn nữa quan trọng nhất là cậu ta muốn thắng cậu. Cậu ta không chịu được chuyện cậu mãi mãi là thứ nhất, mà cậu ta chỉ có thể là thứ hai.”

Anh ngẩn ngơ. Là vì tự tôn sao?

Chỉ vì điều này? Vì điều này mà phản bội anh?

“Con người cậu quá kiêu ngạo tự phụ, lại tự cho mình là đúng, vĩnh viễn không nhìn thấy nỗi đau của người khác nên mới bị phản bội.” Cao Đạc đùa cợt nói.

Nam Cung Thần Vô tức giận, mắt nhìn chăm chăm vào lão mãi mà không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Editor: đồ béo Betor: mèo mỗ

“Ta biết, muốn đối phó với người như cậu phải tìm được người có thể khiến cậu hoàn toàn yên tâm. Cho nên, ta muốn Cao Lục đi nằm vùng, tiếp cận cậu, lấy được tất cả số liệu trong tay cậu.” Cao Đạc ngừng đầu nhìn Cao Lục, lại nói tiếp: “Mà muốn lừa được kẻ địch thì phải lừa được chính mình trước đã, ta phải để con bé trong sạch đến bên cậu, cậu mới không nghi ngờ. Bởi vậy, ta đã xóa sạch trí nhớ hai tháng ở cùng ta của con bé.”

Nghe vậy sắc mặt anh biến đổi.

Xóa đi trí nhớ hai tháng? Chẳng lẽ Cao Đặc dùng.....”WM” anh phát minh ra?

“Đúng vậy, “Washmemory” của xưởng thuốc Nam Cung dùng rất tốt, một viên đã giải quyết được vấn đề nan giải. Cao Lục đã quên hết tất cả, con bé không biết mình là gián điệp, không biết quan hệ của ta và con bé, càng không biết sau khi uống thuốc nó đã bị thôi miên, một khi ta gọi điện cho con bé, nó sẽ hành động theo mệnh lệnh của ta.” Cao Đặc lại nói tiếp.

“Ông.....” Anh tròn tròn mắt, chưa bao giờ thấy thất bại chán nản như lúc này. Cao Đặc lại dùng chính thuốc xưởng thuốc của anh phát minh ra để đối phó với anh?

“Ta thật sự nên cảm ơn thuốc tốt mà các cậu phát minh ra, giảm bớt cho ta rất nhiều phiền phức. Chờ xong việc ta sẽ lại cho con bé thêm một viên nữa để nó quên hết tất cả mọi chuyện về cậu trong khoảng thời gian qua, vậy con bé sẽ không đau buồn nữa.” Cao Đặc cười lạnh, lấy một gói thuốc từ tay y tá bên cạnh.

Anh vừa nhìn thấy gói “WM” mới, gương mặt không khỏi biến sắc, hét lên kinh hãi: “Không!”

“WM” mới kia vừa được sản xuất thành công vào tuần trước, hiệu quả nhanh hơn, không đến ba ngày lập tức có thể xóa sạch trí nhớ, hơn nữa còn xóa sạch sẽ!

“A, nhìn cậu nóng vội thế này hóa ra cậu thật sự yêu con gái ta! Cậu lo con bé sẽ quên mất cậu sao?”

Nam Cung Thần Vô ngạc nhiên không nói gì. Anh thật sự sợ Cao Lục quên anh sao? Đối với anh mà nói, cô quan trọng đến vậy sao?

Thực ra vốn không cần phải hỏi nữa, đáp án đã ở trong lòng anh từ lâu, chỉ là anh không muốn nhìn thẳng, không muốn thừa nhận mình đã sớm yêu cô gái thần kinh không bình thường lại hồn nhiên ngây thơ này rồi.

Bởi vì yêu cô, mới vì cô canh một đạo; Bởi vì yêu cô, mới cùng cô làm tình; Bởi vì yêu cô, mới có thể đi theo cô đi đến nơi này.....

Bởi vì yêu cô, mới đỡ nhát chém kia cho cô; Bởi vì yêu cô, mới làm tình cùng cô; Bởi vì yêu cô, mới có thể theo cô đến chỗ này.....

“Yên tâm, ta tạm thời không muốn con bé tỉnh lại. Con bé tỉnh lại không nghe lời chút nào, rất khó khống chế, ta cần con bé giúp ta tiếp tục làm thí nghiệm. Nó hiểu cậu nhất, để nó đối phó với cậu là thích hợp nhất. Cho nên trước khi tìm ra lời giải cho “Hiện tượng hoàn đồng” từ cậu ta sẽ không giải thôi miên.” Cao Đặc cười lạnh.

“Ông là lão già khôn kiếp, Cao Đặc, vì bản thân mình mà ngay cả con gái cũng lợi dụng. Cao Lục có người cha như ông thật quá bất hạnh, tôi tin cô ấy nhất định cũng căm hận và ghê tởm sự ích kỷ của ông nên cô ấy mới chạy trốn khỏi ông.” Anh giận dữ mắng.

Nét mặt già nua của Cao Đặc trầm xuống, lạnh lùng nói: “Cao Lục, kẻ này bất kính với cha, và miệng.”

“Vâng.” Cao Lục nghe lệnh đi đến chỗ Nam Cung Thần Vô.

Hai tay anh bị mấy tên cao to ở hai bên giữ chặt, không thể tránh được. Thấy cô giơ tay lên anh thở gấp hét to: “Cao Lục! Em tỉnh lại đi! Em nhìn cho rõ anh là ai! Nhìn cho rõ vào!”

Nhưng Cao Lục hoàn toàn không do dự, một bàn tay mạnh mẽ tát “Bốp” một tiếng lên mặt anh.

Cảm giác đau đớn nóng rát lan khắp mặt anh, anh sững sốt một giây, vừa tức vừa giận nhìn Cao Lục chết lặng không có cảm xúc, lại quay đầu trừng mắt nhìn Cao Đặc.

Lão già này lại tra tấn Cao Lục như vậy, làm nhục anh như vậy.....

“Còn dám trừng mắt với ta? Đánh tiếp, đánh mạnh vào.” Cao Đặc hừ nhẹ.

Cao Lục lại vùng tay lên, dùng sức đánh vào mặt anh. Anh không tránh, chỉ yên lặng nhìn cô, nhìn gương mặt không chút biểu cảm của cô, cũng nhìn bàn tay đánh đến sưng đỏ của cô, còn có, một tầng nước mỏng trong mắt cô.

Đồ ngốc này xuống tay ác thật, nhưng anh không giận cô mà lại đau lòng, đau lòng cô bị chính cha mình khống chế, đau lòng cô không tự chủ được.

“Ha..... Ha.....” Cao Đặc cười to, “Xem xem, thôi miên của ta với ‘WM’ của cậu rất hiệu quả đấy nhỉ? Con bé không bao giờ nhận ra cậu được nữa, hơn nữa nó chỉ nghe mệnh lệnh của ta, ha.....”

“Tên khôn kiếp này..... A!” Anh gầm nhẹ, ra sức giãy dụa, thật sự muốn xông lên bóp chết Cao Đặc, nhưng đột nhiên trái tim anh thất lại, trong nháy mắt một cơn đau lan ra khắp toàn thân anh.

Anh run rẩy hít một hơi, còn chưa kịp thở một cơn đau đớn khác lại ập tới.

Trái tim đập điên cuồng như bị xé rách, bị đánh mạnh, cả người nóng lên, phát trướng, như mấy nghìn cái kim cùng đâm vào người.

“A! A!” Anh không chịu được ngã xuống đất gào thét.

Tất cả mọi người ngẩn ra, Cao Lạc cả kinh nói: “Này này, cậu sắp biến thân sao?”

“A.....” Anh cắn chặt răng, muốn kiềm chế cơn nóng trong cơ thể mình, anh không muốn biến hóa ở đây trước mặt những con người này, không muốn để bất kỳ kẻ nào thấy anh biến thành trẻ con!

Nhưng vô dụng, tế bào đã bắt đầu nhanh chóng biến đổi, anh không thể ngăn lại được.

“A!!!!!!”

Cơn đau liên tục ập đến, anh siết ngực hét lên đau đớn. Sau đó, giống như ma pháp, thân thể anh dần dần nhỏ lại trước mắt mọi người ở đây. Chỉ trong nháy mắt, từ một người đàn ông cao gầy dần dần biến thành một đứa trẻ!

Một đứa trẻ bảy tuổi!

Một cảnh không thể tưởng tượng nổi làm mọi người há hốc mồm, không nói được gì.

Hồ hấp của Cao Lạc dồn dập, thân thể hơi run rẩy, chân cô muốn bước lên phía trước nhưng lại bị ép dừng lại, tay cô muốn vươn ra nhưng lại có một sức mạnh giữ chặt lấy cô, không cho cô có bất cứ hành động gì.

Cô hoang mang, không hiểu sao hốc mắt mình lại nóng lên, không hiểu sao ngực lại chua xót đau đớn như vậy.

“Hình ảnh vừa rồi có được quay lại không? Thật sự rất kinh người! Rất kinh người!” Cao Lạc kinh hãi tròn mắt nhìn Nam Cung Thần Vũ biến thành một đứa trẻ.

“Vâng, tất cả đều đã được quay lại rồi.” Một gã nhân viên nghiên cứu nói.

“Tốt lắm, lập tức làm thí nghiệm ngay bây giờ, kiểm tra tình trạng thân thể cậu ta.”

“Vâng.”

Nam Cung Thần Vũ có quắp lại, vẫn không ngừng run rẩy, mí mắt nặng trĩu, thân thể không ngừng co giật, xung quanh biến thành một màu đen.

“Ha ha a, Nam Cung Thần Vũ, ta sẽ bắt đầu từ cậu, sau đó sẽ đến lượt Nhậm Hiểu Niên và Phương Dạ Bạch.” Cao Lạc cười lạnh.

“Tôi..... Sẽ không tha..... Cho ông.....” Anh yếu ớt nói.

“À..... Vậy trước hết cậu nên nghĩ cách sống sót để rời khỏi đây đi đã.” Cao Lạc tà ác nói.

Một đám nhân viên nghiên cứu mặc áo trắng chạy tới chỗ anh, anh biết mình sắp bị đám người đó xâu xé, sẽ không trốn thoát được.

Có lẽ đây là báo ứng của anh!

Chuyện anh từng làm với Nhậm Hiểu Niên giờ anh cũng phải hứng chịu.....

Nhưng nếu anh chết ở đây, Cao Lạc biết phải làm sao? Cô có lẽ sẽ bị chính cha ruột mình khống chế cả đời, đau khổ cả đời.

Hơn nữa anh còn chưa nói cho cô! Còn chưa nói..... những lời rất quan trọng đó.....

Cao Lạc? Cao Lạc?

Anh khó khăn chuyển tầm mắt mờ mịt về phía Cao Lạc, nhưng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của cô, sau đó ý thức còn sót lại nhanh chóng bị cuốn vào bóng tối vô tận.

“A—”

Tiếng Nam Cung Thần Vũ đau đớn khàn khàn kêu gần như phá vỡ phòng thí nghiệm, tim anh nhanh chóng co rút lại, cơ thể như bị nghiền nát, xé vụn thành mảnh nhỏ đau không chịu nổi.

Chịu đựng sự dày vò đau đớn còn khổ sở hơn chết, anh hấp hối nằm trên bàn thí nghiệm, toàn thân dán đầy chip thí nghiệm, không ngừng thở gấp, run rẩy, vừa hé miệng liền nôn ra một ngụm máu tươi.

Đây là lần thứ ba anh biến thân trong mấy ngày qua, nhưng không phải biến hóa tự chủ mà bị đám nhân viên nghiên cứu lấy thuốc kích thích hormone, bắt buộc anh biến lớn rồi lại nhỏ đi.....

Bọn họ coi anh như chuột bạch, muốn tìm ra đáp án từ trên thân thể anh.

Nhưng bắt buộc kích thích anh lớn lên bình thường chỉ có thể duy trì mấy tiếng, sau đó anh sẽ tự động biến trở về bảy tuổi, cứ lặp đi lặp lại không ngừng như vậy, thân thể anh đã tới cực hạn.

“Tít! Tít! Tít!” Hệ thống giám sát phát ra tiếng cảnh báo, đèn đỏ không ngừng nhấp nháy.

“Nguy rồi, anh ta học máu, thân thể chịu không nổi, huyết áp tụt, tim đập bất ổn.”

“Mau! Mau! Mau tiêm thuốc trợ tim.”

Nhân viên nghiên cứu lo lắng rối loạn, anh mệt mỏi nằm trên bàn, tay chân bị bốn vòng sắt cố định, đột nhiên cảm thấy thực buồn cười cũng thực bất đắc dĩ.

Những người này có lẽ rất sợ anh chết? Hừ, thực ngu xuẩn! Cái cách ấu trĩ này không phải anh chưa thử, vốn chẳng có ích gì.

Cho dù tìm ra mấu chốt biến hóa trên thân thể anh, nhưng sẽ chẳng có tác dụng với những người khác đâu.

Bởi vì những người chưa từng bị chiếc máy kia chiếu xạ, số lượng hormone nhiều hay ít cũng không ảnh hưởng gì.

Cho nên, trọng điểm là ở bộ máy kia, nó mới là nguyên nhân chính.

Cao Đặc cuối cùng sẽ phát hiện ra điểm này, những gì lão ta làm chỉ phí công vô ích mà thôi.

Anh mơ mơ màng màng nghĩ, không lâu sau dường như anh ngất đi trong cơn đau, khi anh lại tỉnh lại bốn phía đã trở nên yên tĩnh, hình như tất cả nhân viên nghiên cứu đã đi hết.

Sau đó, anh cảm thấy có người đang nhìn anh.

Từ từ mở mắt ra, anh phát hiện Cao Lục đứng ở bên cạnh bàn, không nói một câu, vẻ mặt vô cảm nhìn anh.

“Cao Lục.” Anh gọi tên cô.

Về mặt cô dờ dẩn nhưng vẫn run lên một cái.

“Em muốn làm gì? Cao Đặc bảo em đến sao?” Anh yếu ớt hỏi.

Cô không trả lời.

Bởi vì cô cũng không biết vì sao mình lại đến phòng thí nghiệm, cô đang ngủ lại vô ý thức tỉnh lại, vô ý thức đi đến nơi này.

Khi cô lấy lại tinh thần thì cô đã đứng ở đây nhìn thẳng nhóc bảy tuổi này.

Sau đó, bệnh trạng mấy ngày nay luôn quấy nhiễu cô lại xuất hiện, cô bất giác cảm thấy xót xa, đau lòng.

“Sao vậy, lão già kia không ngủ được nên bảo em đến đối phó với anh sao? Bởi vì không bắt được Nhậm Hiểu Niên và Phương Dạ Bạch à? Lão ta bây giờ rất sợ anh chết, đúng không?” Anh nhìn đồng hồ trên tường bật cười.

Nửa đêm ba giờ, chắc hẳn Cao Đặc đang trần trọc khó ngủ? Hiểu Niên và Tiểu Bạch không bị đưa đến đây, xem ra Hàn Đan thất bại rồi.

Hừ, thằng nhóc Tiểu Bạch kia cũng đâu dễ đối phó! Nếu Hàn Đan thực sự coi anh ta là trẻ con thì tuyệt đối không có phần thắng.

Thấy Cao Lục im lặng không nói, anh lại ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau, tim anh lại co rút, đột nhiên tức giận vô cớ mắng: “Người phụ nữ ngốc nghếch này! Đầu toàn tế bào đơ sao? Uống em là tiến sĩ, tâm trí lại đơ thuần, trên lý luận y học thôi miên không phải trăm phần trăm, vậy mà em lại dễ dàng nhận ám hiệu của lão già Cao Đặc kia. Lão ta muốn em đi hướng đông em liền đi hướng đông, tính tự chủ của em đâu? Suy nghĩ của em đâu? Em sợ lão ta vậy sao?”

Mắng liền một mạch anh mệt đến thở dốc không ngừng.

Gương mặt cứng ngắt của cô hơi nhú lại, luôn cảm thấy có chuyện muốn nói nhưng lại bị cái gì đó che lại, không nói nên lời, không mở miệng được.

Thở dốc xong, anh lại nói tiếp: “Càng sợ hãi thì càng phải đối mặt, hiểu không? Ngu ngốc! Đừng để bị khống chế, em có thể thoát khỏi nó, dùng ý chí của em chặt đứt những thứ trói buộc em, tỉnh táo lại đi.”

Thằng nhóc này. luôn thích mắng chửi người, trưởng thành sớm, hay xì mặt, còn ăn nói chua ngoa.

Trong lòng cô dường như cũng có một người.

Hô hấp của cô trở nên dồn dập, sương mù dày đặc hỗn loạn trong đầu dường như mỏng đi một chút. Ngón tay cô khẽ giật giật, rất muốn chạm vào

thằng bé này, rất muốn chạm vào.....

“Nếu em tiếp tục như vậy, em sẽ bị Cao Đạc khống chế suốt đời. Chẳng may anh chết, em phải làm sao bây giờ? Chẳng may anh chết.....” Anh nói được một nửa lại thôi, ngạc nhiên tròn tròn mắt.

Sắc mặt cô đỏ dần nhưng ngón tay mảnh khảnh kia lại đang nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh.

Ngón tay cô lạnh như băng khẽ run rẩy nhẹ nhàng chạm vào anh.

Tìm anh đập loạn nhịp.... cho dù đang bị khống chế, cô vẫn lo lắng cho anh sao?

Trong tiềm thức của cô còn nhớ anh, đúng không?

“Em đúng là đồ ngốc, đừng làm cho anh sắp chết cũng không thể an tâm. Có lẽ anh sẽ không thể rời khỏi đây, thậm chí bị giết chết ở đây. Nếu thực sự như vậy, em nhất định phải chạy đi, có nghe không?” Anh khàn khàn nói.

Cô không phản ứng, chỉ không ngừng vuốt mặt anh, thoạt nhìn giống như động tác vô ý thức, nhưng là anh biết cô nghe thấy được.

“Hứa với anh, phải thông minh lên một chút, đừng quá tin tưởng người khác, cũng đừng mơ hồ hồn nhiên như thế nữa. Lòng người rất hiểm ác, em phải học cách tự bảo vệ mình.....” Anh rất muốn nắm tay cô, nhưng hai tay hai chân anh bị khóa chặt, không làm được gì, chỉ có thể tiếp tục dặn dò cô những lời cuối cùng.

Cái tính thích thuyết giáo của thằng bé này sao lại giống người kia đến vậy?

Giống anh..... Giống người chiếm trọn trái tim cô.....

“Nhớ kỹ, dù về sau anh biến thành như thế nào, dù anh bảy tuổi hay hai mươi bảy tuổi, anh vẫn yêu em.....”

Lời tỏ tình đến muộn này làm tay cô khựng lại, bất động.

Anh nhìn cô đắm đắm, trong mắt đọng đầy sự tha thiết và dịu dàng:“Đúng vậy, anh yêu em, nhưng vẫn kiêu ngạo mà không muốn thừa nhận..... Cao Lục, ‘giao phối’ đêm đó không phải thí nghiệm mà là bởi vì anh yêu em, anh..... Có lẽ đã yêu em từ lâu rồi.....”

Thằng bé này đang nói cái gì vậy? Rốt cuộc nó đang nói linh tinh gì thế? Nó chỉ là một thằng nhóc! Rõ ràng chỉ là một thằng nhóc.....

Trong lòng cô rối loạn, nhưng đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ, hai hàng nước mắt đã lăn chảy xuống.

Đứa bé này, nói nó yêu cô.....

Anh yêu cô!

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Editor: mèomỡ

Nam Cung Thần Võ nhìn cô rơi lệ, trong lòng chấn động. Trái tim đã suy kiệt không chịu nổi kích thích, anh đau đớn hít vào một hơi, thân thể khẽ run.

Đây là lần đầu tiên anh thấy cô khóc, cũng có thể là lần cuối cùng, bởi vì về sau cô sẽ không còn nhớ đến anh nữa. Anh tin rằng Cao Đạc sẽ dùng mọi cách làm cho cô quên anh.

Vừa nghĩ vậy, anh lại muốn ôm cô vào lòng, rất muốn dùng chính hai tay mình lau nước mắt cho cô, ôm chặt lấy cô.

Nhưng giờ phút này, tay anh quá ngắn, quá nhỏ, hơn nữa sức lực đã cạn kiệt.

“Đừng khóc.....” Anh chỉ có thể khát vọng nhìn cô mà không thể nhúc nhích.

Cao Lục khóc không ngừng, nhưng cô không hiểu cảm giác lúc này. Rõ ràng đang khóc nhưng cô lại vui sướng, cảm động, còn có sợ hãi và bất an không thể nói rõ thành lời.

Cô có thể nhận ra thằng bé này sắp không chịu nổi nữa rồi, sắc mặt nó trắng bệch, hơn nữa hơi thở yếu ớt hỗn loạn, còn tiếp tục như vậy nó sẽ chết.....

Nghĩ đến đó, cơ thể cô bắt đầu run lên. Vì thế, tay cô không chịu sự khống chế của đầu óc, muốn nhả hết những dây dợ máy móc ống truyền trên người thằng bé.

Bỗng một bàn tay giữ chặt cổ tay cô, cô ngẩn ra, từ từ quay đầu.

“Không được đâu, Cao Lục, cô không thể không nghe lời ‘cha’ cô!” Hàn Đan tươi cười, nhưng trong mắt không có ý cười.

Cô dừng lại, xôn xao trong lòng bị từ “cha” đè ép trở về.

“Đúng, ‘cha’ cô không cho phép cô chạm vào anh ta.” Hấn nhấn mạnh.

Sương mù dày đặc trong đầu lại phủ kín ý thức của cô, cảm xúc của cô cũng quay về vẻ lạnh như băng và thờ ơ.

“Hàn Đan!” Nam Cung Thần Vô nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn bạn tốt của anh.

Là vì quá quen với việc anh ta mặc đồ nữ sao? Anh ta mặc đồ nam nhìn thật xa lạ.

“Chắc chắn, bạn nhỏ Thần Vô, sao nhìn cậu chật vật vậy?” Hàn Đan giả vờ đồng tình trào phúng.

“Cậu..... Cậu lại.....” Bởi vì quá suy yếu, con tức làm anh khó thở.

“Tao làm sao? Phản bội mày sao? Hừ.....” Hàn Đan tiến lên hai tay chống lên bàn, âm trầm nhìn xuống anh: “Mày sẽ không hiểu, loại thiếu gia nhà giàu, cao cao tại thượng như mày sẽ không hiểu nổi tâm tình của tao đâu.”

“Tôi cũng không muốn biết..... Cậu có lựa chọn của cậu, nhưng cậu có thể ti tiện diễn trò trước mặt tôi lâu như vậy, coi như cậu lợi hại.....” Anh châm chọc hừ nhẹ.

“Đúng vậy! Ngay cả tao đều bội phục chính mình, có thể lừa gạt kẻ khôn khéo như mày, lấy được sự tín nhiệm của mày.” Hàn Đan đắc ý nở nụ cười.

“Đó là bởi vì tôi thực sự coi cậu là bạn.”

“Bạn? Trong từ điển của mày làm gì có từ ‘bạn bè’. Thần Vô, mày luôn coi những người xung quanh là cấp dưới, là tay sai, mày luôn vênh mặt hất hăm sai khiến, quen thói ra mệnh..... Hừ! Mày vốn chẳng biết bạn bè có ý nghĩa gì.” Hàn Đan đùa cợt nói.

“Chịu thôi. Tôi vừa sinh đã là thiếu gia, từ nhỏ duy ngã độc tôn, trong nhận thức của tôi, mọi người trên thế giới này đều thấp hơn tôi.....” Anh cố ý nói.

Hàn Đan nghe vậy giận dữ, thằng ôn kiêu ngạo tự phụ này sắp chết đến nơi còn dám cuồng vọng như vậy.

“Hừ! Đúng vậy! Mày là thiếu gia, là bảo bối, những người khác chính là rác, phải không? Tốt lắm, vậy tao sẽ dùng phương pháp bản thủ nhất đối phó với mày.....” Hàn Đan nói xong kéo Cao Lục lại, hôn lên môi cô.

Sắc mặt Nam Cung Thần Vô thay đổi, nổi giận hét to: “Đừng chạm vào cô ấy!”

“Cô ta sẽ không cự tuyệt tao, mày xem, thuật thôi miên của Cao Đặc thật đúng là kinh người.” Hàn Đan nói xong dứt khoát ôm lấy Cao Lục.

Cao Lục không nhúc nhích, giống như con rối mặc hắn đùa bỡn.

“Buông cô ấy ra! Cao Lục! Mau tỉnh lại! Mau tỉnh lại!” Anh hô to.

“Ha ha, xem ra mày thực sự rất quan tâm đến cô ta, đáng tiếc cô ta không bao giờ nhận ra mày nữa. Cho dù giải thôi miên, WM kiểu mới cũng sẽ xóa sạch trí nhớ của cô ta. Đến lúc đó, trong trí nhớ và cuộc đời của cô ta sẽ không còn mày nữa, hoàn toàn không.” Hàn Đan cười lạnh, bắt đầu cởi áo Cao Lục.

“Cậu..... cậu định làm gì? Cậu định làm gì?” Nam Cung Thần Vô kinh hãi hét lên.

“Mày cho rằng tao định làm gì nào? Cô ta là con gái Cao Đặc, nếu tao có được cô ta thì chẳng khác nào có được tất cả của Cao Đặc. Người phụ nữ có giá trị như vậy sao tao lại không lợi dụng cơ chứ?” Hàn Đan cười tà ác, cố ý đẩy Cao Lục lên bàn, muốn để Nam Cung Thần Vô nhìn thấy rõ ràng hắn hành hạ người con gái anh yêu thế nào.

“Mày cho là Cao Đặc sẽ bỏ qua cho mày sao?” Anh sợ hãi gầm lên.

“Lão ra? Hừ, lão ta còn đang cấp cứu! Bây giờ tất cả nhân viên nghiên cứu đều đang dốc sức cứu chữa, nhồi máu cơ tim..... Ha! Lão ta đã quá biến chất, hẳn là sắp ngẻo rồi!” Hàn Đan cười nói, áp sát vào Cao Lục.

Cao Đặc đang cấp cứu? Khó trách Hàn Đan dám to gan như thế.

“Dừng tay! Dừng tay! Không cho phép mày chạm vào cô ấy! Cao Lục! Cao Lục! A –” Nam Cung Thần Vô kích động thờ đốc trừng mắt nhìn Hàn Đan, anh liều vùng vẫy, dùng sức đến mức tứ chi ứ thanh xuất huyết vẫn không ngừng.

Cao Lục quay đầu nhìn anh, thấy hai tay hai chân anh đầy, trái tim cô bỗng xao động. Cô ngẩn ra, đồng tử đột nhiên co lại, toàn thân run lên.

“Đừng nhìn hấn, Cao Lục, hấn sống chết cũng không liên quan đến cô, hiện giờ cô chỉ có thể nhìn tôi.” Hàn Đan nắm cầm cô, dùng sức quay mặt cô về phía anh, sau đó lại hôn lên môi cô.

“Hàn Đan! A.....” Nam Cung Thần Vô phần nộ gào thét, nhưng vào lúc này trái tim anh lại co rút mãnh liệt, tế bào toàn thân không ngừng khuếch tán, phồng to lên, dường như muốn xé nát cơ thể anh!

“A –”

Anh đau đớn hét lên, giãy dụa. Máy móc chớp đèn đỏ cảnh báo, tất cả số liệu trên màn hình nhảy loạn, cả bộ phòng thí nghiệm không ngừng vang lên tiếng chuông báo.

“A? Mày muốn tự động biến thân? Là vì quá mức tức giận hay là ghen tị? Nhưng tao khuyên mày tỉnh táo lại đi. Dựa theo tình huống thân thể mày lúc này, biến thân một lần nữa chắc chắn sẽ chết.” Hàn Đan cười lạnh cảnh cáo.

Đúng vậy, biến thân lúc này rất có khả năng khiến trái tim anh vỡ tan, nhưng anh không thể không chế. Tế bào bắt ổn một khi bắt đầu xao động, anh cũng chỉ có thể để chúng nó tùy ý thay đổi.

Cơ thể này từ sáu năm trước đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của anh nữa rồi.

Đèn báo màu đỏ càng ngày càng dữ dội, đau đớn trong cơ thể càng ngày càng mãnh liệt. Sau đó là cảm giác như bị xé rách, thân thể anh nhanh chóng lớn lên, từ bảy tuổi lại biến trở về hai mươi bảy tuổi!

Nhưng thân thể anh không chịu nổi nữa. Anh há miệng, đau đến phát không ra tiếng, còn nôn ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi ấm nóng... bắn lên mặt Cao Lục. Cô run rẩy tròn mắt nhìn chăm chăm vào anh. Cảm giác đau đớn như có một dòng điện chạy khắp toàn thân cô, cô thốt lên: “Thần Vô!”

Tiếng gọi này làm cho Hàn Đan phát hoảng.

Chính cô cũng ngẩn cả người.

Nhưng sau đó, sương mù trong đầu bỗng tan hết, ý thức và cảm giác bị khóa được giải phóng. Cô rốt cục cũng thoát khỏi “cha”, có năng lực tự chủ.

Vì thế, rất nhiều chuyện đều trở nên vô cùng rõ ràng, thậm chí đoạn ký ức đáng sợ bị cha cô cưỡng chế bắt cóc trước khi bị tẩy não cũng trở lại.

Đầu óc cô tự động chữa trị khu vực bị thuốc đè nén, cô dần dần nhớ lại tất cả.

Nhớ tới con ác mộng sau khi tìm được cha ruột.

Cũng nhớ tất cả mọi chuyện khi cô vào xưởng thuốc Nam Cung, nhớ tới Tiểu Vô và Thần Vô, nhớ tới người đàn ông yêu cô sâu sắc, lại lúc lớn lúc nhỏ.

“Không thể nào? Thôi miên bị giải rồi sao?” Hàn Đan kinh ngạc túm lấy bờ vai cô.

Cô thở gấp một hơi, chán ghét trừng hấn, dùng sức đẩy hấn ra, giận dữ quát: “Tránh ra! Đừng chạm vào tôi! Daniel!”

Hàn Đan khiếp sợ, không có phòng bị ngã ngồi về phía sau.

Cô gọi tên tiếng Anh khi Cao Đạc giới thiệu bọn họ! Chúng tôi..... Cô đã nhớ ra hết rồi? Bao gồm cả chuyện trước khi đến xưởng thuốc Nam Cung?

Chắc! Hiệu lực của “WM” kiểu cũ quả nhiên không ổn định.

Cao Lục không để ý đến hấn, lập tức xoay người chạy về phía bàn, ấn nút mở khóa.

Còng tay được tháo ra, cô đi lên gỡ tất cả dây dợ trên người Nam Cung Thần Vô nâng cơ thể đã biến thành người lớn của anh dậy. Cả người anh đầy là máu, cô run rẩy gọi: “Thần Vô, Thần Vô..... Anh tỉnh lại đi! Thần Vô.....”

Nam Cung Thần Vô từ từ mở mắt ra nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt.

“Tốt quá..... Cao Lục..... Em..... Thoát khỏi..... Thôi miên rồi.....”

“Hóa ra em bị thôi miên sao? Cho nên..... Là vì em, mới hại anh thành như vậy sao?” Cô sợ hãi kinh ngạc, hình như vẫn mơ hồ nhớ là cô dẫn anh tới đây.

“Đúng vậy..... Đều là em đấy..... Đồ ngốc.....” Giọng anh trách cứ nhưng tràn ngập dịu dàng.

“Xin lỗi..... Xin lỗi..... Đều là lỗi của em.....” Cô kích động tự trách, khóc xin lỗi.

“Không sao..... Anh quen..... Quen với sự ngốc nghếch của em rồi..... Hơn nữa..... Cũng thích em ngốc.....” Anh vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Tìm cô đập mạnh, ôm chặt lấy anh. “Không được, em phải nghĩ cách đưa anh rời khỏi đây.”

Hàn Đan đứng cạnh bắt đầu cười lạnh, châm chọc: “Các người không thể ra ngoài được đâu, xung quanh đây không chỉ có bảo vệ bình thường, mà còn có một đám tất cả lính đánh thuê tinh nhuệ được cha cô tiêu cả đồng tiền thuê về. Họ khác với mấy tên “giả vờ đuổi bắt” các người trước đây, không có sự cho phép của cha cô, người ở trong không ra được, người bên ngoài cũng không vào được.”

Cô như cơn mây, biết anh ta không nói dối, tòa biệt thự này giống như tường đồng vách sắt, muốn chạy trốn ra ngoài khó như lên trời.

“Mà nếu các người còn trông cậy vào Phương Dạ Bạch đến cứu, tao khuyên hai đứa chúng mày nên sớm hết hy vọng đi. Tên nhóc kia sau khi đưa Nhậm Hiểu Niên đi đã biến mất không còn tung tích nữa rồi, ngay cả người tao phải đi tìm cũng không thấy họ đâu. Tao nghĩ, với tình nghĩa của mày và tên nhóc đó, nó tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian mạo hiểm tới cứu người đâu.”

Cô cũng không trông cậy vào Phương Dạ Bạch sẽ đến cứu Nam Cung Thần Võ, nhóc con bảy tuổi kia thì làm được gì? Trừ phi nó có thể lái xe bọc thép vào đây.

Nhưng Nam Cung Thần Võ lại thì thảo hừ lạnh: “Hừ..... Rất khó nói trước..... Tao với Tiểu Bạch..... Mối quan hệ đó, mày không thể hiểu và giải thích được đâu.....”

“Khuyên mày vẫn nên nhìn thẳng vào sự thật đi, Thần Võ. Với tình trạng bây giờ của mày, còn muốn chạy ra khỏi đây chẳng khác nào nằm mơ.” Hàn Đan đùa cợt nói.

Cao Lục cũng lo lắng điều này, Nam Cung Thần Võ rất yếu, bây giờ ngay cả đi thôi cũng là vấn đề.

Làm sao bây giờ? Cô nên làm gì bây giờ?

Ôm lấy Nam Cung Thần Võ lần nữa, cô thực sự mờ mịt.

“Nếu có cơ hội..... Em tự mình ra ngoài đi, cứ kệ anh.” Nam Cung Thần Võ khẽ nói nhỏ bên tai cô.

Cô giật mình, cúi đầu mở to mắt nhìn anh.

“Tuyệt đối..... Không được do dự.....” Ánh mắt anh tràn ngập mệnh lệnh.

Anh lại bảo cô bỏ anh một mình chạy trốn? Lại..... Muốn cô bỏ anh lại?

Đang lúc giật mình, cửa phòng thí nghiệm đột nhiên mở ra, vài tên thân hình cao to cầm súng đi vào, nhắm hòng súng vào ba người họ.

Sau đó, Cao Đặc ngồi trên xe lăn, được y tá đẩy đến, đôi mắt đầy nếp nhăn nhìn thẳng vào Hàn Đan.

“Cậu làm gì trong này vậy? Daniel?” Giọng nói của lão tuy mệt mỏi, nhưng giọng điệu lại lạnh lùng.

Lão già này thật đúng là sống dai như đũa, vừa rồi rõ ràng đã sắp ngoẻo rồi, thế mà vẫn không chết. Gương mặt Hàn Đan hơi cau lại, vội hét lên: “Cao tiên sinh, tôi chỉ muốn tới xem Thần Võ.....”

“Những gì ta thấy trong camera không phải vậy.” Cao Đặc lạnh lùng nói.

“Tôi.....”

“Cậu không đưa được Phương Dạ Bạch và Nhậm Hiểu Niên về đây, ta đã rất thất vọng, giờ lại còn muốn nhúng chàm con gái bảo bối của ta?” Cao Đặc gầm lên.

Nghe lão ta gọi cô là “con gái bảo bối”, Cao Lục run lên, từ đáy lòng trào dâng sự ghê tởm và phản cảm.

“Cao tiên sinh, đây đều là hiểu lầm.....” Hàn Đan vội vàng giải thích.

“Giờ này cậu phải ở xưởng thuốc Nam Cung chứ?” Cao Đặc hừ lạnh.

“Bên kia tôi đã xử lý xong rồi, Khố Khắc đã bị tôi giải quyết, các nhân viên nghiên cứu khác đều nghỉ Nam Cung Thần Võ đang đi công tác.” Hàn Đan cung kính nói.

“Mày giết Khốc Khắc?” Nam Cung Thần Võ tròn mắt nhìn Hàn Đan, vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ.

“Không sai, hẳn ta biết quá nhiều chuyện, ngoài hẳn ta ra thì trong xưởng thuốc Nam Cung không còn ai nghi ngờ tao nữa.” Hàn Đan cười giả tạo.

“Thằng khốn.” Anh tức giận muốn xông lên nhưng mới đi được một bước đã ngã xuống.

“Thần Võ!” Cao Lục lo lắng nâng anh dậy.

Cao Đạc nhìn sang cô, rất không vui.

“Con có thể tự động phá giải thôi miên của ta, con gái.”

Cao Lục chán ghét nhìn lão ta, phẫn nộ: “Đừng có gọi tôi như thế! Người như ông không đáng làm cha tôi!”

“Thật không ngoan. Chi có lúc con bị ta thôi miên mới ngoan ngoãn nghe lời.” Cao Đạc lắc đầu thở dài.

“Đùng cái cách ác độc này để tôi nghe lời, người như ông không xứng đáng làm cha!” Cô tức giận hét to.

“Ta là vì tốt cho con!”

“Đủ rồi! Ông chỉ vì chính ông thôi!” Cô oán hận nói, từ sau khi biết họ có quan hệ huyết thống, lão ta luôn biến thái muốn trói chặt cô, lợi dụng cô.

“Ai! Lỡ mất hai mươi chín năm không dạy dỗ con nên con mới phản nghịch như thế, xem ra phải dùng thuốc mạnh thì con mới ngoan ngoãn nghe lời.” Cao Đạc lạnh lùng nói, giơ tay lên ra hiệu cho thủ hạ.

Một tên vệ sĩ cao to lập tức đi về phía cô kéo cô dậy, vịn hai tay cô ra sau.

“Làm gì vậy? Buông tay ra! Đừng chạm vào tôi!” Cô giận dữ mắng.

Nam Cung Thần Võ vội hét lên: “Cao Đạc! Ông muốn làm gì cô ấy?”

“Để con bé quên hết về cậu, chỉ khi đã quên cậu, con bé mới ngoan ngoãn nghe lời, lại thành con gái ngoan của ta.” Cao Đạc ra hiệu cho y tá lấy “WM” thế hệ mới ra nhét vào miệng Cao Lục.

“Không--” Cô cắn chặt răng, cố gắng giãy dụa.

“Cao Đạc!” Nam Cung Thần Võ giận dữ hét lên, trong lúc lo lắng, lại nôn ra một búng máu.

Y tá dùng sức cạy miệng Cao Lục ra, đang muốn đưa viên thuốc vào, thì một tiếng vang kỳ lạ từ bên ngoài biệt thự truyền đến, sau đó toàn bộ hệ thống an ninh liên tục kêu inh ỏi.

Mọi người phát hoảng, Cao Đạc kinh ngạc hỏi: “Sao lại thế này?”

Vệ sĩ vội vàng đỡ tai nghe hỏi, báo cáo với lão: “Hệ thống an ninh hình như vừa xảy ra chút vấn đề, cửa lớn cứ mở ra đóng vào không ngừng.”

“Cái gì? Cửa lớn sao có thể tự mở ra đóng vào được?” Cao Đạc mắng.

“Họ cũng không rõ lắm.” Vệ sĩ cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Còn không mau đi! Nhanh đi xem sai sót chỗ nào, cẩn thận đừng để cho bất kỳ kẻ nào xâm nhập vào!”

Cao Đạc tức giận gào lên, mắng xong liền bắt đầu run rẩy thờ đốc.

Vệ sĩ lập tức lao ra ngoài, chỉ để lại hai gã ở lại.

“Mau. Ta không còn sức nữa. Truyền máu nhanh lên.” Cao Đạc thì thào kêu lên.

“Vâng!” Nhân viên nghiên cứu vội vàng kéo ống truyền với trang bị truyền máu, đặt ông ta nằm lên một bàn phẫu thuật.

Cao Lục sững sốt, kinh ngạc hỏi: “Ông. Ông muốn làm gì?”

Hàn Đan cười lạnh: “Cô không biết sao? A, đúng rồi, cô bị thôi miên nên không biết, ngày nào cha cô cũng lấy máu Thần Võ truyền cho mình, nói như vậy có thể làm ông ta trẻ thêm.”

Ngày nào cũng lấy máu Thần Võ? Chẳng trách anh lại suy nhược đến như thế.

Sắc mặt cô thay đổi, phẫn nộ: “Làm vậy cũng vô dụng thôi!”

“Hừ! Cậu ta có thể hoàn đồng, vậy thay máu chắc chắn có thể giúp ta đôi chút.” Cao Đạc hừ nhẹ.

Cao Lục hoảng sợ, người cha này của cô điên rồi! Thật sự điên rồi!

Cô không thể nhìn được nữa, vùng ra khỏi đám vệ sĩ đang phân tâm, cầm một chiếc ghế bên cạnh đập vỡ bảng điều khiển.

“Cao Lục!” Cao Đạc tức giận hét lên.

Vệ sĩ vội vàng giữ chặt cô, nhưng bảng điều khiển đã bị phá hỏng, chập điện, bốc cháy trong nháy mắt, chỉ nghe thấy có tiếng tách tách vang lên, ổng dần cũng bắt lửa, tất cả các máy móc hỗ trợ đều không khống chế được, bộ máy mà cha Nhậm Hiểu Niên thiết kế kia cũng chịu chung số phận.

“Nhanh dập tắt lửa đi. Nhanh lên! Đưa bộ máy “hoàn đồng” kia ra, rút nguồn điện ra. không được để nó cháy.” Cao Đạc sợ đến mức gào lên, trái tim gần như sắp không chịu nổi.

Nhân viên nghiên cứu sốt ruột dập lửa chữa cháy, một nhân viên nghiệp vụ chạy vào trong tường thủy tinh rút nguồn điện. Đột nhiên, bức tường thủy tinh tự động chuyển thành tấm màn đen, bộ dụng cụ bị chập điện nhưng vẫn khởi động. Mọi người chỉ thấy bên trong có ánh sáng lóe lên, ngay sau đó lại nghe thấy nhân viên nghiệp vụ kia hét chói tai khóc thét.

“A — a —”

Các nhân viên nghiên cứu khác kinh hãi, không ai dám đến gần. Đến khi tiếng hét ngừng lại, ánh sáng biến mất, mới run như cây sậy đi lên mở cửa thủy tinh ra. Nhưng vừa nhìn thấy cảnh tượng bên trong mọi người đều đứng như trời trồng.

“Sao lại thế này?” Cao Đạc hét to.

Hàn Đan cũng chạy qua, mở to mắt kinh ngạc: “Trời ơi! Thực sự. Thay đổi! Anh. Anh anh ta biến thành trẻ con rồi.”

Sắc mặt Nam Cung Thần Võ thay đổi, trong đầu chợt lóe lên. Hóa ra, mọi vấn đề đều ở cường độ dòng điện!

Là cường độ dòng điện thay đổi mới làm cho bộ dụng cụ có tác dụng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Editor: đồ béo Betor: mèo mỗ

Một nhân viên nghiên cứu khác tiến vào ôm nhân viên bị biến thành trẻ con đi ra, vẻ mặt kinh hoàng sợ hãi, không ngừng run rẩy.

Bởi vì, người kia không chỉ “Hoàn đồng”, anh ta.

Biến thành trẻ sơ sinh!

Cao Lục thở dốc vì kinh ngạc, quả thật là khó có thể tin được. Cô nhìn Nam Cung Thần Võ, phát hiện ra anh cũng ngây người.

Mọi người lông tơ dựng đứng, sững sờ kinh ngạc không lên tiếng.

Nhưng Cao Đạc lại vô cùng vui mừng, hét to: “Thật sự có hiệu quả! Bộ máy này quả nhiên có tác dụng! Nhanh. Nhanh đưa ta vào. Nhanh.”

“Nhưng. Bây giờ dòng điện không ổn định. Hơn nữa bộ máy này khá. Chúng ta không thể xác định được nó sẽ cải lão hoàn đồng mấy năm.” Nhân viên nghiên cứu bất an nói.

“Đừng có lằng nhằng! Mau ôm ta vào!” Cao Đạc vội vàng kêu lên.

Nhân viên nghiên cứu không dám cãi lại, ôm lão ta đưa vào phòng thủy tinh, buông lão ta ra, sợ hãi ra ngoài.

“Nhanh lên! Nhanh ấn xuống nút nguồn đi.” Lão hét lên.

“Nhưng. Cao tiên sinh, dây điện bị cháy, sắp cháy hết rồi!” Một nhân viên nghiên cứu lo lắng nhìn khói mù với mùi khét xung quanh mình.

“Ai nha, Cao tiên sinh vội thật đấy, sao mấy người cứ lằng nhằng mãi thế, nghe theo là được rồi.” Hàn Đan cười lạnh, đi đến bên đồng dây điện nhấn một cái, bộ máy lại khởi động.

Ngay lập tức tường thủy tinh biến thành màu đen, bên trong lóe lên một dòng điện, mấy bóng đèn trong phòng thí nghiệm vỡ nát, chỉ nghe thấy bộ máy kia phát ra tiếng vang quái dị. Trong lòng Cao Lục sợ hãi, đi về phía Nam Cung Thần Võ, đỡ anh khỏi bàn giải phẫu, ôm lấy anh.

“Mau nằm sấp xuống!” Nam Cung Thần Võ ôm lại cô, dùng thân thể bảo vệ cô, quát lên.

Tiếp theo, một chùm tia sáng lóe mắt lóe lên trong một giây, nhưng sau đó lửa lập tức bùng lên, toàn bộ thủy tinh bên trong nổ ầm ầm, tường thủy tinh bị vỡ, những đốm lửa và mảnh thủy tinh nhỏ bắn ra bốn phía.

“A!!!” Nhân viên nghiên cứu không kịp phản ứng bị mảnh thủy tinh bắn trúng, kêu thảm thiết ngã xuống đất.

Một gã vệ sĩ bị mảnh nhỏ bắn trúng đầu, chết ngay tại chỗ.

Một đồng màu đen gì đó rơi ngay xuống đất. Nam Cung Thần Võ chống người dậy nhìn tình hình, phát hiện ra cái đồng cháy đen đó là..... là.....

Cao Đặc!

Cả người lão bị chùm tia sáng đốt cháy, đã không còn hình người.

Nam Cung Thần Võ sợ hãi, suốt nửa đời Cao Đặc mong được trẻ lại, cuối cùng lại chết bởi chính bàn tay mình, hóa thành tro tàn như vậy.

“A!!!” Những vệ sĩ và nhân viên nghiên cứu còn lại nhìn thấy Cao Đặc biến thành như vậy, đều sợ tới mức chạy trốn chết.

“Làm sao vậy?” Cao Lục cũng muốn nhìn, nhưng hai mắt đã bị anh che lại.

“Đừng nhìn.”

“Sao vậy.....” Cô kéo tay anh xuống, đúng lúc nhìn thấy cái đồng màu đen đó, cô im bất, rùng mình.

“Đó là..... Ông ta sao?” Cô run giọng hỏi.

“Đúng vậy.” Anh thờ dài.

Cô kinh ngạc nhìn, trong lòng không có chút đau buồn nào, ngược lại còn cảm thấy như được giải thoát.

‘Người cha’ biến thái đáng sợ đó cuối cùng cũng chết, ông ta luôn muốn quay lại tuổi trẻ, biến thành cao lớn mạnh mẽ, không ngờ đến lúc chết lại càng gầy..... Càng nhỏ.....

Cái lão hoàn đồng cũng chỉ là một giấc mộng.

Lúc này, ngọn lửa bắt đầu lan ra khắp nơi, hơn nữa dây điện bắt lửa, trong nháy mắt phòng thí nghiệm đã chìm trong biển lửa. Nam Cung Thần Võ vội đẩy cô ra: “Lửa càng ngày càng lớn, Cao Lục, em mau chạy đi!”

Lúc này cô mới nhận ra lửa đã bắt đầu lan ra, cô rùng mình, hít sâu, cố gắng đỡ anh dậy.

“Em đỡ anh, chúng ta cùng ra.”

“Anh kiệt sức rồi..... Em không đỡ được anh đâu, đi nhanh lên!” Anh thở hổn hển, lắc đầu.

“Không! Em có thể.....” Cô sẽ không để một mình anh lại đây đâu.

“Kệ anh! Đi đi! Vừa rồi anh..... Không phải đã bảo em không được do dự.....” Anh sốt ruột không thôi.

“Em không đồng ý, hơn nữa em cũng không do dự, trừ phi đưa được anh ra ngoài an toàn, nếu không em cũng không đi.” Cô mở to mắt nhìn anh, kiên định ngắt lời anh.

Anh giật mình, ngực nóng lên: “Em đúng là đồ ngốc.....”

“Đi thôi, em cố anh.” Cô để anh dựa vào lưng, đang chuẩn bị cõng anh lên, Hàn Đan lại lặng lẽ tới gần, tách họ ra, một tay kéo giật cô ra.

Nam Cung Thần Võ mất đi chỗ dựa, ngã xuống đất.

Cô kinh ngạc, ra sức chống cự: “Daniel, tên khốn kiếp này! Buông tôi ra!”

“Đừng để ý đến tên sắp chết này nữa, Cao Lục, đi cùng tôi thôi!” Hàn Đan vịn tay cô, cười lạnh.

“Hàn..... Đan!” Nam Cung Thần Vô giận dữ gầm nhẹ.

“Chắc chắn, ngay cả nói chuyện cũng không nổi còn có thể yêu cô ấy sao? Vẫn nên giao cô ấy cho tao đi! Tao sẽ trân trọng cô ấy, dù sao, bây giờ cô ấy cũng là người duy nhất được thừa kế đồng tài sản khổng lồ của Cao Đạc!” Hàn Đan nói xong đẩy Cao Lục ra ngoài, cũng rút một khẩu súng ra, nhắm thẳng vào Nam Cung Thần Vô.

“Nể tình bạn bè một thời, tao sẽ cho mày một phát để mày không bị lửa thiêu, chết quá đau đớn.” Hàn ra vẻ thương hại nói.

“Không! Không! Không được!” Cao Lục kinh hãi hét lên.

Nam Cung Thần Vô oán hận trợn mắt nhìn hắn, hoàn toàn không thể động đậy được, anh chẳng thể nghĩ ngờ cuối cùng anh lại chết trong tay kẻ đã từng là người bạn tốt nhất của mình.

“Yên tâm, Cao Lục, cô sẽ không đau khổ đâu, chỉ cần có WM thế hệ mới, tôi sẽ làm cho cô quên hẳn ta nhanh thôi.” Hàn cười ác nói, bóp cò súng.

“Không—” Cao Lục tan nát cõi lòng hét chói tai.

Ngay lúc ấy bỗng xảy ra một chấn động kinh thiên động địa, cả biệt thự rung ầm ầm như sụp xuống. Sau đó, một chiếc xe hơi màu bạc tông vỡ tường phòng thí nghiệm, xông thẳng vào.

Hàn Đan sợ tới mức ôm đầu nhảy ra, Cao Lục sợ hãi trợn mắt nhìn chiếc xe kia, đứng sững sờ quên cả chạy trốn.

Chiếc xe này..... Hệt như xe bọc thép vậy.....

Xe dừng lại trước mặt cô, cửa xe mở ra, Nhậm Hiểu Niên lao xuống đầu tiên, chạy đến chỗ cô.

“Tiến sĩ Cao! Cô không sao chứ?”

Dịch Hành Vân theo xuống xe, vội la lên:“Hiểu Niên, Thần Vô đâu?”

“Thần Vô anh ấy..... A!” Nhậm Hiểu Niên quay đầu tìm Nam Cung Thần Vô, lúc ấy mới phát hiện ra anh đã rơi vào tay Hàn Đan, hơn nữa súng trong tay Hàn Đan đang để ở trán anh.

“Hàn Đan! Anh.....” Cô kinh hãi.

“Anh đừng làm loạn! Thư ký Hàn.” Dịch Hành Vân cũng hoảng sợ, nhướn mày, trầm giọng quát khê.

Cửa xe lại mở ra, Phương Dạ Bạch cùng một người cao lớn xuống xe, trong tay Phương Dạ Bạch cầm máy chơi game, tay người cao lớn kia cầm khẩu súng lục kiểu mới nhất.

“Hừ, Phương Dạ Bạch, tao không ngờ mày sẽ đến cứu Nam Cung Thần Vô đấy.” Hàn Đan hơi giật mình, hắn cứ nghĩ Phương Dạ Bạch sẽ không quan tâm đến sự sống chết của Nam Cung Thần Vô.

“Tôi không muốn cứu anh ta, nhưng tôi không can được Hiểu Niên nên đưa cô ấy đến đây thôi.” Phương Dạ Bạch hừ lạnh.

“Vậy sao? Tao giết hắn ta cũng không sao à?” Hàn Đan cười ác, ghì chặt Nam Cung Thần Vô.

“Không được!” Cao Lục kinh hãi hét lên.

Nhậm Hiểu Niên nhìn sang Phương Dạ Bạch, lo lắng kêu lên:“Tiểu Bạch! Mau cứu Thần Vô đi!”

Hơi thở Nam Cung Thần Vô đã sớm đứt quãng, sắc mặt tái nhợt sắp chuyển sang màu xám, nhưng anh vẫn chen ngang vào, nói với Hàn Đan:“Mày không giết được tao đâu.....”

“Cái gì?” Hàn Đan còn chưa phản ứng lại, một viên đạn đã bắn thủng đầu hắn.

Thân thể hắn giật bắn, trố mắt nhìn súng trong tay người đứng cạnh Phương Dạ Bạch cùng với sự tức giận trên gương mặt nhỏ của Phương Dạ Bạch.

Đây là sao? Hắn không hiểu, chẳng lẽ quan hệ giữa Phương Dạ Bạch và Nam Cung Thần Vô thật ra rất tốt sao?

Nam Cung Thần Vô cười lạnh trong lòng, trước khi giải được câu đó, Tiểu Bạch sẽ không tình nguyện, cũng sẽ không để anh chết. Khúc mắc này, Hàn Đan sẽ không hiểu nổi.

Hàn Đan ngã ra sau, Nam Cung Thần Vô cũng đổ ra sau theo.

“Thần Vô!” Cao Lục chạy lên đầu tiên, ôm lấy anh.

“Thần Võ, anh có sao không?” Nhậm Hiểu Niên và Dịch Hành Vân cũng vây quanh anh, lo lắng cho tình hình của anh.

Lúc này, Hàn Đan nằm run rẩy trong vũng máu lại phát ra tiếng cười quái dị: “Ha..... Tao..... Chết rồi..... Chúng mày cũng..... Không vui đâu..... Bộ máy..... Trong..... Xưởng thuốc..... Nam Cung..... Đã sớm..... Bị tao..... Cài bom rồi.....”

“Cái gì?” Tất cả mọi người hoảng sợ.

“..... Tao đã sớm..... Đặt..... Thời gian..... Rồi..... Năm giờ..... Rạng sáng..... Hôm nay.....” Khóe miệng Hàn Đan cong lên co rúm, nhưng còn chưa nói xong thì đã tắt thở, để lại trên mặt nụ cười quỷ dị.

Nghe vậy Cao Lục và những người khác đều vội vàng ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường. Kim trên đồng hồ chỉ đúng năm giờ một giây!

Sau đó, di động của Phuong Dạ Bạch nhận được tin nhắn của thủ hạ –

Trung tâm nghiên cứu của xưởng thuốc Nam Cung phát nổ! Toàn bộ tòa nhà chìm trong biển lửa.

“Bom..... Vừa mới..... Nổ.....” Gương mặt nhỏ nhắn của anh ta lạnh như băng.

“Không!” Nhậm Hiểu Niên kinh hãi hét lên, thân thể lao đảo. Dịch Hành Vân vội vàng đỡ lấy cô.

Nam Cung Thần Võ lại hoảng sợ tròn tròn mắt.

Trung tâm nghiên cứu của anh, bộ máy duy nhất, niềm hi vọng đưa anh trở về hình dạng thực sự.....

Toàn bộ đều đã mất!

“Hàn Đan –” Anh phẫn hận run rẩy hét to, nhưng vì kích động liền nôn ra một ngụm máu tươi, ngất đi.

“Thần Võ! Thần Võ!” Cao Lục ôm chặt lấy anh, sốt ruột khóc nức lên.

Tiếng gió thổi vù vù từ bức tường bị phá, lửa cháy xung quanh khiến hơi nóng phả vào mặt, nhưng họ chỉ cảm thấy sự đau đớn nặng nề và nỗi tuyệt vọng.

Bên ngoài đã hừng sáng, nhưng với ba người “hoàn đồng” bọn họ, bình minh hình như còn rất xa.....

Tình trạng cơ thể của Nam Cung Thần Võ rất tệ, cả thân thể và tinh thần bị kích động làm anh luôn chìm trong trạng thái hôn mê. Để bảo vệ anh, Phuong Dạ Bạch “không thể không” đồng ý với yêu cầu của Nhậm Hiểu Niên đưa anh về nhà họ Phuong, tiến hành cấp cứu và chăm sóc. Cao Lục cũng ở bên anh một tác cũng không rời.

Qua bảy ngày cứu chữa, tình hình của Nam Cung Thần Võ mới có chút ổn định bắt đầu chuyển biến tốt, nhưng vẫn còn khá yếu.

Gần như ngày nào Cao Lục cũng đo đồ phổ gen cho anh, kiểm tra chỉ số sinh mạng của anh. Sau đó cô phát hiện ra tuổi gen của anh bắt đầu lộn xộn, mỗi lần kiểm tra sẽ ra tuổi khác nhau, nhưng tỉ suất xuất hiện nhiều nhất là bảy tuổi.

Cô biết, lại sắp đến lúc anh biến thân rồi.

Mà tim anh đã suy kiệt rất nghiêm trọng khi ở phòng thí nghiệm của Cao Đặc, tế bào trong cơ thể bị thương nặng, hơn nữa bộ máy kia đã bị phá hủy, nếu lúc này có thể biến thân an toàn có lẽ anh sẽ không bao giờ trưởng thành được nữa.

Sẽ không bao giờ nữa.....

Cô đắp nước mát kinh ngạc nhìn Nam Cung Thần Võ đang ngủ say, muốn nhân lúc anh vẫn đang ở đáng về trưởng thành nhìn thật cẩn thận, tốt nhất là có thể khắc sâu vào đầu, khắc vào trong tim, hòa vào linh hồn cô.

Nhìn gương mặt đẹp trai của anh, hai hàng lông mày dày rậm, mũi cao thẳng, đôi môi khiêu gợi, lồng ngực rộng lớn cùng tay chân thon dài tao nhã.....

Thần Võ trưởng thành đẹp trai, Thần Võ kiêu căng ương ngạnh, Thần Võ tự cao tự phụ, tất cả cô đều muốn nhớ thật kỹ, tuyệt đối không được quên.

Em yêu anh.

Cô lặng lẽ nói thầm trong lòng, cúi người hôn lên mặt anh, nhưng những giọt nước mắt xót xa vẫn không kìm chế được mà tràn mi, nước mắt của cô rơi lên mặt anh.

Lông mi anh khẽ run lên, từ từ mở mắt nhìn cô.

“Cao Lục.....”

“Anh tỉnh rồi!” Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, vội vàng lau nước mắt.

Anh vươn tay, vuốt ve gò má đầy nước mắt của cô, khẽ hỏi: “Sao lại khóc?”

“Không. Không có gì.” Cô quay đầu, lau nước mắt.

“Anh ngủ bao lâu rồi?” Anh mệt mỏi hỏi.

“Không lâu, đừng lo, anh mệt thì ngủ tiếp đi.” Cô vỗ mặt anh, nhẹ giọng nói.

“Đây là đâu?” Anh nhìn nơi xa lạ.

“Chỗ này là nhà Tiểu Bạch.”

“Sao anh lại ở nhà tên nhóc kia?” Anh kinh ngạc, vùng vẫy muốn đứng dậy.

“Đừng lộn xộn, Tiểu Bạch với Hiểu Niên đều cho rằng bây giờ nơi này là an toàn nhất.” Cô ngăn lại, đỡ lấy anh, vội hét lên.

“Anh không muốn mắc nợ tên kia.” Anh nhăn mày.

“Anh nợ rồi, hơn nữa còn nợ rất nhiều. Anh đừng quên là anh ấy đã nâng cấp xe tông vào biệt thự của Cao Đạt cứu anh.” Cô nói. Nhưng trong lòng cô cũng rất kinh ngạc, không ngờ Phương Dạ Bạch lại có thể chế tạo được một chiếc xe bọc thép thật.

“Hừ.” Anh bức dọc nhú chặt mày, chỉ cảm thấy sau này Tiểu Bạch nhất định sẽ lại vênh mặt với anh.

“Chỉ cần có thể bình an còn sống sót thì còn so đo mắc nợ hay không làm gì nữa? Bây giờ em thật sự rất cảm kích Tiểu Bạch và Hiểu Niên. Hôm đó quả thật rất nguy hiểm, cũng xảy ra quá nhiều chuyện.” Cô vẫn còn sợ hãi. Không có họ, cô và anh có thể đã chết thật rồi.

Anh đau lòng ôm cô, căng thẳng nói: “Được rồi, đừng nghĩ nữa.”

Cô ôm lại anh, gật gật đầu. Chỉ cần sau này họ có thể ở bên nhau, những chuyện khác cũng không còn quan trọng nữa.

Anh than nhẹ một tiếng, hôn lên tóc cô, nói: “Nghe này, Cao Lục, đi theo người không hề có tương lai như anh không đáng đâu, anh nghĩ em nên biết.”

“Không.” Cô vội vàng đẩy anh ra, giận dữ tròn mắt nhìn anh.

“Em hãy nghe anh nói.”

“Không.”

“Cơ thể của anh bắt đầu không ổn định nữa rồi, nếu anh cứ mãi giữ hình dáng bảy tuổi, em.”

“Em không sợ, em cũng không đi.” Cô cắt lời anh, nâng mặt anh lên, dùng giọng điệu nghiêm túc như lời thề nói: “Anh hãy nghe cho kỹ đây, Nam Cung Thần Võ, dù anh có biến thành thế nào đi chăng nữa em cũng sẽ không rời khỏi anh, suốt đời này, đến chết, em vẫn muốn ở bên anh.”

Anh yên lặng nhìn cô, trong mắt tràn ngập sự rung động và thâm tình.

“Dù. Bề ngoài của anh là bao nhiêu tuổi?” Anh khàn khàn khẽ hỏi.

“Anh chính là anh, là người đàn ông duy nhất em yêu.” Cô kiên định nhìn thẳng vào anh, nước mắt lấp lánh.

Tim anh đập thình thịch, sau đó anh dùng giọng điệu ra lệnh của riêng Nam Cung Thần Võ hừ nhẹ: “Không cho phép hỏi hện!”

“Từ lúc quen biết anh, em đã không biết cái gì gọi là hối hận rồi.” Cô vừa mỉm cười nước mắt vừa trào ra.

Trái tim anh bỗng bắt đầu co rút từng đợt, anh nhú mày, cố chịu đau ôm cô, nói: “Nhắm mắt lại Cao Lục, lúc anh hôn em không nên nhìn anh.”

“Được.” Cô rung rung gật đầu, nhắm hai mắt lại.

Chỉ cần nhắm mắt lại, người trước mặt cô vĩnh viễn đều là Nam Cung Thần Võ hai mươi bảy tuổi.

Anh tiến lên, hôn thật sâu lên môi cô.

Hai người thâm tình ôm hôn, mà trong lúc hôn, thân thể anh bắt đầu nhỏ dần, nhỏ dần.

Cuối cùng, hoàn đồng thành đứa trẻ bảy tuổi.

Bốn tháng sau.

Trên bờ cát, một cậu bé nắm tay một cô gái tản bộ dọc theo bờ biển.

Cậu bé trưởng thành sớm như ông cụ non, cái gì cũng quan, hình như đang cần nhân mấy lỗi nhỏ mà cô gái phạm phải.

Cô gái là lười, ngoan ngoãn nghe dạy bảo.

Trong mắt người ngoài, họ nhìn như mẹ con, nhưng dường như cậu bé mới là người lớn, còn cô gái thì giống một cô bé hơn.

Quan hệ của họ là gì thì chỉ chính họ mới biết được.

“Ha ha! Anh nhìn xem!” Cô gái đột nhiên đứng sát vào cậu bé.

Hóa ra, ánh hoàng hôn đã kéo bóng họ dài ra, vì góc độ mà bóng cậu bé dường như dài hơn, rất giống.....

Anh và cô gái kia thật ra là một đôi tình nhân.

Cậu bé ngạc nhiên nhìn cái bóng đến gần người, cô gái nhìn theo anh, một tay vuốt nhẹ phần bụng vẫn còn phẳng của mình, trên mặt nở nụ cười dịu dàng của người mẹ.

“Giao phối” đã có kết quả, cuối cùng cô cũng biết đây là suy tính và mục đích của anh lúc ấy. Nhưng cô không để ý, thậm chí còn rất vui, bởi có bảo bối nhỏ này nghĩa là mọi thứ vẫn còn có hy vọng. Từ máu và tế bào trong cuống rốn của con họ, có lẽ sẽ có cách mới làm người đàn ông cô yêu lớn lên.

Nhưng bởi vì anh thích cần nhân cô, nên cô định đợi thêm một thời gian nữa mới cho anh biết tin này.

Cứ để anh chờ thêm một chút nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.